

Bản Hợp Đồng Tình Yêu

Contents

Bản Hợp Đồng Tình Yêu	1
1. Văn Án	2
2. Cuộc Gặp Gỡ Éo Le	2
3. Bản Hợp Đồng Phải Ký.	5
4. Diễn Cảnh Tình Yêu	9
5. - Tiếp	11
6. Công Bố Chuyện Tình Yêu	13
7. - Tiếp	16
8. Ra Mất Bố Mẹ	18
9. Bố Mẹ Vợ	20
10. Đứa Con Dâu Hoàn Hảo	24
11. Vùng Vẫy	27
12. Ảnh Cưới	30
13. - Tiếp	33
14. Đám Cưới Hoàng Gia	36
15. Ngày Đầu Tiên Làm Con Dâu	39
16. Một Cô Gái Có Tính Cách Đặc Biệt	42
17. Tuần Trăng Mật	45
18. - Tiếp	48
19. Ra Ổ Riêng	51
20. Lời Tâm Sự Thêm	54
21. Cô Và Anh Vốn Dĩ Không Dành Cho Nhau	54
22. Bà Nội Ra Tay	57
23. Người Bạn Cũ Lâu Ngày Không Gặp	59
24. Hóa Thành Dư Thừa	62
25. Khi Yêu Thương Hóa Thành Tro Bụi	64
26. Giấy Phút Sinh Ly Tử Biệt	67
27. Lời Nhắn Nhủ	69
28. Khi Ta Biết Mình Thuộc Về Nhau	69
29. Khoảnh Khắc Mình Cần Nhau	71
30. Em Thua	72
31. Và Rồi Ta Cũng Yêu	74
32. Chỉ Mong Sau Đây Chúng Ta Sẽ Mãi Như Vậy	77
33. Tâm Sự Của Phoaanh	78
34. Gia Đình Hạnh Phúc	79
35. Hạnh Phúc Không Được Bao Lâu	81

Bản Hợp Đồng Tình Yêu

Giới thiệu

Nàng - Hứa Tịnh Vy, một cô nàng minh tinh nổi tiếng, một cô diễn viên tài năng, cô ca sĩ có giọng h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-hop-dong-tinh-yeu>

1. Văn Án

Thể loại : Tình cảm, hài, HE.

Văn án:

Một cô nàng minh tinh nổi tiếng xinh đẹp, tài năng vì một lần ngu ngốc của mình mà phải ký bản hợp đồng dưới dự uy hiếp của Nam thần Châu Á.

Hai con người, hai tính cách chưa bao giờ nói chuyện với nhau đừng đừng lấy nhau về, sống chung một nhà, còn phải diễn cảnh tình yêu trước mặt mọi người.

Sự dữ dằn, đáng yêu con nít của cô gái này có thể làm anh quên người con gái đã làm anh đau lòng hay là sự quan tâm nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng của chàng trai này có thể làm cô rung động ?

Rốt cuộc ai sẽ là người thua và đền bù hợp đồng ? Hay là sẽ hoàn thành hợp đồng đến hết thời hạn ?

2. Cuộc Gặp Gỡ Éo Le

Tại ngay công ty, Tịnh Vy đang phải nghe trợ lý thuyết giáo cả một lịch trình dày đặc cho ngày hôm nay.

“ Tịnh Vy, em có một buổi biểu diễn ở Hoàng La, 9h trưa nay sẽ bay. 8h tối nay em có mặt ở đó. ”

“ Dạ, dạ. ”

Tịnh Vy mệt mỏi nhắm mắt ngay gần đó chẳng buồn mở ra, hôm qua cô phải đi tham dự buổi hội nhạc gì đó tối khuya mới về, mà sáng mai lại phải lên công ty sớm. Thật sự là mệt mỏi đó nha.

9h, tại sân bay.

Vẫn là cái phong cách phối đồ thời thượng, nên cô lúc nào cũng nổi bật giữa đám đông. Hôm nay, áo sơ mi cổ ang với chiếc quần jean rách phong cách, đeo mắt kính đen để che lại cặp mắt mắt hờn ngày hôm nay, Tịnh Vy lúc nào cũng đứng đầu bảng xếp hạng Idol có khuôn mặt mộc đẹp tự nhiên nhất, da trắng mịn màng không tỳ vết.

Máy bay kéo dài 3h đồng hồ, khoảng thời gian đó cũng làm cô bớt mệt mỏi phần nào.

“ Tịnh Vy, bây giờ em về khách sạn, chị đi sắp xếp cơ buổi biểu diễn ngày hôm nay. ”

“ Dạ. ”

“ Em hãy cẩn thận với đám phóng viên. ”

“ Em biết rồi chị ơi. ”

Chiếc xe hơi sang chảnh đậu trước khách sạn, cô bước xuống dưới ánh mắt hâm mộ của nhiều người.

“ Tôi là Tịnh Vy, đã đặt phòng trước. ”

“ Dạ, quý khách cho xem giấy tờ ạ. ”

“ Đây. ”

“ Dạ rồi, đây là chìa khóa của quý khách. ”

Đôi chân dài thẳng tắp sải bước nhanh chóng trên hàng lang khách sạn như sàn catwalk, ánh mắt hâm mộ của cánh đàn ông, ánh mắt ganh ghét lẫn ganh tị của phía phụ nữ nhìn cô nhưng cô là nàng tiên mới giáng trần.

“ Tầng 5 lặn à, phòng 356 ”

“ Quý khách, xin hãy né. ”

Nghe tiếng gọi, nhưng cô cũng chẳng màn để ý, cứ thế mà kiếm phòng của mình. Một bàn tay mảnh mẽ đẩy cô mạnh cô ra một bên, người cô như gặp lực mạnh ngã nhào ra phía cánh cửa, nhưng thật không ngờ cánh cửa ấy không hề khóa mà còn mở làm cô ôm cả cánh cửa ngã nhào vào trong căn phòng.

“ Xin lỗi, xin lỗi thật sự thì tôi vô ý. ”

Cảnh tượng trước mắt thật làm người khác đỏ mặt, chàng trai kia nóng bỏng gọi cảm thân trần, dưới chỉ quần đung một cái khăn tắm. Còn người con trai kia, đang ngồi trên giường, ánh mắt sợ hãi nhưng tràn đầy mỉa mai.

“ A, tôi xin lỗi, tôi rời ra khỏi ngay đây ạ. ”

Cô ngồi dậy, ba chân bốn cẳng mà dọt ra khỏi căn phòng. Trong phòng hai người thanh niên nhìn nhau chẳng hiểu chuyện gì.

“ Duy Nhân, chúng ta chỉ đứng nói chuyện thôi mà . ”

” Thiên Ân à, thật sự với cảnh này không ai nghĩ chúng ta là đang nói chuyện đâu.

Thiên Ân cuối đầu, thật sự người anh chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm, còn người kia lại đang ngồi ngay giường, cảnh tượng khiến người ta hiểu lầm.

“ Thiên Ân, chúng ta phải làm sao? Cảnh tượng này lộ ra sự nghiệp của em sẽ như thế mà đi xuống đấy. ”

“ Chết tiệt, ai kêu cô ta đi nhầm phòng, chết rồi, anh phải kiếm ra cô ấy cho em. ”

Khuôn mặt đẹp trai của Thiên Ân nóng giận, anh biết cái cảnh tượng vừa nãy thật khiến người ta khác hiểu lầm tai hại.

Tại tầng 5 khách sạn.

“ Thiên Ân, Thiên Ân. Thật sự có chuyện rồi. ”

Duy Nhân cầm tờ báo hốt hải chạy vào.

“ Sao vậy anh? ”

“ Em đọc đi. ”

“ Rộn tin, ca sĩ diễn trai Tống Thiên Ân là người đồng tính. ”

Ánh mắt anh tràn đầy lửa đạn, vẻ đẹp trai tự tin hằng ngày của anh đã biến mất, thay vào đó là cơn tức giận không thể nào kìm chế.

“ Anh kiếm ra cô ta chưa? ”

“ Vẫn chưa. ”

“ Chết tiệt, em kiểm ra cô ta sẽ không để cô ta yên. ”

8h tối, tại sân khấu Hoàng La, được thiết kế một cách sang trọng, sân khấu lớn nhất nhì tại đây, được đặt ngay trung tâm thành phố. Hôm nay là lễ nhạc hội, rất nhiều ca sĩ được mời tới, dưới sân khấu fan nghịt đen cả chỗ ngồi.

Tịnh Vy ở trong phòng trang điểm, khuôn mặt xinh đẹp được trang rất kỹ càng, mang lên mình bộ váy được thiết kế tinh tế, màu chủ đạo là màu trắng, nhìn cô như một nàng công chúa thời xưa vậy.

Hứa Tịnh Vy rất xinh đẹp, đôi mắt to tròn, chiếc mũi cao, đôi môi nhỏ nhắn đáng yêu, cô được đánh giá rất cao trong các cuộc bình chọn sắc đẹp, vẻ đẹp được nhiều ganh tị, chưa hết cô còn sở hữu thần hình hoàn hảo, với chiều cao là 1m70 vừa ổn, sở hữu giọng hát thánh thiện cao vút, điệu nhảy cũng đánh giá tốt. Cô được bình chọn là Idol hoàn hảo nhất của năm.

“ Tuyệt Nhi, chị đi cả buổi rồi đấy ạ. ”

“ Thật sự, sắp xếp cho em tiết mục tốt thật khó. Nghệ sỹ quá đông. ”

“ Không sao, em có thể diện phần cuối hay đầu gì cũng được. Em vào nhà vệ sinh một chút. ”

Tịnh Vy đứng dậy, ánh mắt lười biếng chỉ nhìn về một chỗ.

“ A. ”

“ Cô đi cái kiểu gì vậy. ”

Tịnh Vy hung dữ hét lên, cô đụng trúng phải một người, thật sự ánh mắt nhếch nhác của cô lười nhìn xung quanh, cứ thế mà đâm thẳng.

“ Cái gì mà quát ghê vậy? ”

“ Cô không có mắt à. ”

Cô trừng mắt nhìn người thanh niên, trong mắt lóe qua tia hết sức ngạ nhiên.

“ A, anh là cái người đồng tính hôm bữa tôi gặp đúng không? ”

“ À, thì ra là cô. Tôi đang kiếm cô đấy. ”

“ Tôi thật sự vinh dự đấy. ”

“ Cô là người loan ra tin đồn ấy đúng không? ”

“ Tin đồn? À. Chắc là tôi rồi. ”

” Sao cô dám?

“ Sao không dám, giờ tôi mới biết anh là Tổng Thiên Ân đấy nha, chàng trai hào hoa luôn được các fan nữ mê mết, mang giọng hát quyến rũ, bước nhảy điêu luyện mà giờ lại gặp scandal về giới tính, a, thật sự chia buồn cùng anh. ”

Ánh mắt cô tràn đầy sự khiêu khích.

Ngón tay thon dài của anh vuốt ve mái tóc đen quyến rũ ấy, cúi đầu, giọng khàn khàn tràn đầy hơi nóng bên vành tai cô.

“ Nè cô gái, tôi khuyên cô nên biết điều một chút không thì.. thì... ”

“ Thì sao? ”

Cô cắt ngang lời.

“ Cái đó thì tự cô biết, cô làm thế sự nghiệp tôi đi xuống, thì tôi không ngại đi cùng cô đâu.”

“ Anh, anh dám. ”

“ Sao tôi không dám ? ”

Nói xong, anh tức giận phủ áo bước ra ngoài. Để trong, Tịnh Vy hết sức ngạc nhiên.

“ Tịnh Vy, em đi lâu vậy, tới lượt em biểu diễn rồi. ”

Cô sửa sang lại quần áo, định ổn lại tinh thần mà bước ra.

Giọng hát vang lên khắp khán đài, giọng hát cô đầy mị lực, nhẹ nhàng thanh thoát, tan vỡ trái tim bao người.

” Vẽ lại khuôn mặt người, họa lại trong lòng ta

Ai cũng chẳng thể lấy đi được, hình ảnh lần đầu giác ngộ

Sợ rằng tháng năm sẽ cướp đi má phấn hồng nhan

Mà người vẫn như xưa, một thiếu niên đa tình.

Cuộc tình của đôi ta giờ chỉ như lớp vỏ bọc

Nhân tình đã sớm thay đổi hình dạng

Nhưng ta vẫn quyết ôm chặt nỗi đau, có ra sao cũng không buông bỏ

Cuối cùng chỉ còn lại bao ký ức cuồng dại.

Chẳng muốn quên đi, chẳng muốn tưởng tỏ

Vì điều ta thực sự mong, là trở thành bờ vai của người.”

Trong khán đài, ánh mắt đầy rẫy sự khinh người đang nhìn ra người con gái kia, khóe môi nhếch lên.

“ Cô gái, chính cô bắt đầu trước, từ bây giờ trò chơi sẽ chính thức bắt đầu. ”

3. Bản Hợp Đồng Phải Ký.

Ngồi trong cánh gà, anh nhìn cô ánh mắt sẫm soi, rồi bỗng nhiên anh nhận được một cuộc điện thoại.

- Alo.

- Thiên Ânmn.

- Dạ mẹ. - Anh nhăn mặt, đưa chiếc điện thoại ra xa -

- Con đọc tin gì ngay báo chưa?

- Dạ rồi.

- Thế này là sao hả? Con biết nội con hoảng hốt cỡ nào không? Hôm nay, tin tức mới đưa tin đó.

- Chỉ là tin đồn thôi mẹ à.

- Tin đồn gì thì ta không biết, về mà giải thích cho nội và ba con.

- Dạ rồi.

Anh cúp máy, ánh mắt cực kỳ tức giận nhìn cô gái ngoài sân khấu kia.

Nhận thấy ánh mắt của Thiên Ân khi cô vừa bước vào cánh gà, cô khó chịu nhìn anh, rồi ngang nhiên lườm anh một cái và bỏ đi. Thiên Ân mỉm cười nhẹ nhàng, anh chỉ biết cô phải chịu trách nhiệm với những tin đồn mà cô gây ra với anh.

- Tịnh Vy, em gây chuyện với Thiên Ân à? - Tuyết Nhi đi theo hỏi -

- Là ai ?

- Trời, Nam thần nổi tiếng vậy mà em không biết ư?

- Không biết.
- Cậu ta ngồi trong đây cứ nhìn em miết, bằng ánh mắt cực kỳ giận dữ.
- Được rồi, kệ cậu ta đi, em cũng không quan tâm.

Tịnh Vy đi về khách sạn với vẻ mệt mỏi, sáng mai cô phải bay về nước sớm mà lịch trình hôm nay rất mệt mỏi, cô bóp bóp đầu ngón tay rồi đi lên phòng mình. Đi ngang qua hành lang cô bị một bàn tay to lớn kéo cô vào trong phòng.

- Thiên Ân.
- Cô biết tên tôi?
- Tất nhiên. - Cô cười kiểu khiêu khích. -
- Kéo tôi vào đây làm gì? Đêm hôm khuya khoắt thật dễ cho người ta hiểu lầm?
- Cô biết hiểu lầm?
- Tất nhiên. - Cô nhún vai. -
- Tôi đang nào cũng bị scandal giới tính rồi. giờ chắc phải lôi cô vào để chứng tỏ tôi không đồng tính.
- Anh tính làm gì tôi?

Thiên Ân nhẹ nhàng tiến tới, bàn tay thon dài ấy vuốt ve mái tóc cô.

- Vật nhỏ, em thật khiến người ta... kích thích.
- Đồ khốn.

Cô định đưa bàn tay ra đánh anh nhưng đã bị anh chụp lại. Nghiến chặt cái cổ tay nhỏ bé của cô.

- Á, đau.
- Cô biết chỉ trong một buổi chiều mà sự nghiệp của tôi đã đi xuống bởi tin đồn vớ vẩn của cô đấy biết không? Đều bị hủy show hoàn toàn, các quảng cáo cũng bị cắt, cổ phiếu công ty giảm. Cô thấy cô đã gây ra gì không?
- Tôi chỉ nói những điều tôi thấy.
- Trong phòng có 3 người, và chỉ có một mình cô, cô liệu sẽ cãi được không? Nếu xác định được chính xác người tung tin đồn thất thiệt có tính chất vu khống thì xử lý theo quy định tại Điều 122, Bộ luật Hình sự. Người phạm tội vu khống có thể bị phạt tù từ 3 tháng đến 7 năm. Cô làm được không?

Tịnh Vy trợn tròn mắt nhìn anh, cô đâu biết rằng cô vừa gây ra một hiệu quả nghiêm trọng như thế.

- Bây giờ anh muốn sao?
- Tôi và cô sẽ ký một bản hợp đồng hôn nhân trong vòng 2 năm, chỉ cần xóa bỏ cái tin đồn tôi bị đồng tính, sau 2 năm ai đi đường nấy.
- Gì chứ ? Trong 2 năm. Sau khi ly hôn anh thì không sao, nhưng tôi thì có sao đấy.
- Tùy cô.
- Tại sao anh bắt tôi phải làm như thế? Tại sao anh không cưới người khác.
- Vì cô là người đưa ra tin đồn đó.
- Tôi.. Tôi chỉ nói những lời mà tôi thấy.
- Cô muốn ký hay đi tù 7 năm đó là chuyện của cô? À, cận thận ba mẹ của cô nữa chứ.
- Anh..dám.
- Cô dám làm với tôi thì tôi dám làm với cô. Mai 9h tối mai có mặt tại phòng này. Có một đêm cho cô suy nghĩ?

Thiên Ân mở cửa, tay vẫy vẫy với ý mời cô ra, Tịnh Vy cắn môi hậm hực đi ra. Đi về phòng, cô lao lên giường mà vùng vẫy. Tại sao chỉ có một ngày duy nhất mà gây ra cho cô kết quả thảm hại như thế này. Tại sao chứ?

- Tịnh Vy là Tịnh Vy, mà quả thật ngu ngốc, chỉ có một ngày thôi, chưa tới 24 tiếng mà mà gây ra hậu quả cả đời rồi. - Cô đập đầu xuống gối mà khóc la. -

Cô lấy điện thoại ra gọi cho quản lý Tuyết Nhi.

- Chị à, mai mấy giờ em bay?

- Chuyến bay của em vào khoảng 8h.

- Mai em có việc, chuyến bay em dời vào 1h chiều nha chị.

- Sao vậy?

- Có việc riêng chút thôi chị à.

- Ủ, vậy mai chị về trước nhé.

- Dạ.

Đứng dậy tắm rửa, mệt mỏi cũng làm cô thiếp đi. Thật là một cô gái vô tư, cô sắp phải bán cuộc đời mình vào một cái việc mà hết sức vô lý và vô duyên mà cũng có thể nằm đây mà ngủ đi.

Sáng hôm sau, khi mặt trời đã mọc cao, cô mới loạng choạng tỉnh dậy, ngủ một ngày mà không ai thức thật là sáng khoái. Nhìn đồng hồ, kim chỉ 8h50 phút.

- A.. Đã 8h50 rồi sao? Ta hôm nay ngủ một giấc quá đã.

- Aaa... 8h 50. Chết, trễ rồi.

Cô phòng một phát từ giường bay vào nhà vệ sinh, thật là cô làm việc gì cũng hậu đậu.

* cóc cóc *

- Vào đi.

Tịnh Vy xinh đẹp mở cửa bước vào kiểu rụt rè lo sợ, còn anh. ôn như ngồi xếp chân ngay ghế, tay để ngay đùi, áo sơ mi trắng phong nhã, anh đứng như là một nam thần như mọi người đã đồn.

- Cô biết đã trễ mấy phút rồi không?

Nhìn đồng hồ, cô nhẹ nhàng kêu.

- Xin lỗi, tôi trễ 13 phút.

- Tôi và cô phòng cùng 1 tầng mà lại trễ như vậy.

- Xin lỗi.

- Ngồi đi.

Cô ngoan ngoãn lại ngồi đối diện anh, hôm nay cô cực kỳ đơn giản quần jean áo thun, tóc buộc ngay gáy, mặt chỉ trang điểm qua loa. Cô hiền và đơn giản hơn rất nhiều so với Hứa Tịnh Vy khi ở trên sân khấu.

- Đọc đi.

Cầm bản hợp đồng trên tay, cô không ngờ anh lại soạn nó nhanh như thế, những 3 trang giấy chứ ít gì. Cô biểu môi rồi đọc.

- Tôi ký hợp đồng này, tôi sẽ được lợi gì?

- Cô là người gây họa mà cô còn đòi lợi lộc.

- Tất nhiên, tôi đã đánh cược một đời chồng của mình vào đây. Chả lẽ tôi không được gì sao?

- Tiếng tăm Hứa Tịnh Vy đảm bảo sẽ được nâng cao, công ty ba cô sẽ là một cổ đông trong Tổng Thị chúng tôi.

- Tổng Thị?

- Ủ.

Thật sự, ba cô chỉ là một giám đốc nhỏ trong việc sản xuất và kinh doanh sữa, không nghĩ đến cơ hội sẽ được làm ăn với Trịnh Tổng. Mà còn sẽ là cổ đông nhưng không bỏ một phần vốn nào cả. Thật sự là lợi !

Cô im lặng một hồi.

- Được tôi đồng ý.

- Điều khoản hợp đồng sẽ là tôi đưa ra?

- Tại sao tôi không được đưa?

- Cô là người chịu trách nhiệm.

- Được, anh nói đi.

- Thứ nhất việc ai nấy làm không ai quan tâm tới ai.

- Ok tôi đồng ý.

- Thứ 2, sau khi kết hôn tôi và cô sẽ sống chung nhà mỗi người một phòng, nhưng trước mặt gia đình tôi cô phải tỏ ra là một người vợ hết mực yêu gia đình.

- Với gia đình tôi anh cũng phải vậy?

- Được. Thứ 3 trong vòng hai năm ai yêu đối phương trước người đó thua.

- Ok luôn.

Cô chỉ cần nhớ ba cái đó, còn lại trong hợp đồng. Đọc đi.

- Bên A là Tổng Thiên Ân, bên B là Hứa Tịnh Vy. Nếu ai hủy hợp đồng trước, hay phủ nhận nó hoặc là thua hợp đồng đều sẽ là bồi thường hợp đồng theo yêu cầu của bên thắng.

- Nếu bồi thường hợp đồng thì không được bắt chuyện gì liên quan tới pháp luật nha.

- Tất nhiên.

Sau một hồi suy nghĩ đắn đo, Hứa Tịnh Vy cầm bút lên, nuốt nước bọt và ký.

- Đóng dấu nữa?

- Được rồi.

- Ghi số điện thoại cô vào? Tôi sẽ điện cho cô nói mình phải làm gì tiếp theo.

- Rồi.

- Bắt tay, vì hợp tác phát triển.

Thiên Ân đưa bàn tay to lớn ra, cô chỉ biết run rẩy đưa bàn tay cô lên bắt.

- Được rồi, mời cô về.

Tịnh Vy đứng dậy ra về, thế là cuộc đời cô bây giờ đã có sắp đặt vì một lần chơi ngu của mình. Cô là người có trách nhiệm, nên việc cô làm nhất định cô sẽ chịu.

Bây giờ, cuộc chơi mới chính thức bắt đầu.

4. Diễn Cảnh Tình Yêu

Tịnh Vy về nước ngay ngày hôm đó, bây giờ cô phải nói cho công ty của cô sao bây giờ? Cô đã hẹn hò rất lâu rồi bây giờ sẽ cưới? Không được, chị Tuyết Nhi sẽ nghi ngờ liền, từ khi vào showbiz được 3 năm nhưng cô chưa lộ ra một tin đồn hẹn hò nào cả.

* bạn có tin nhắn, bạn có tin nhắn *

Tịnh Vy nằm dài trên ghế sofa lười biếng vớ lấy cái điện thoại.

“ Cô sắp xếp nói với công ty cô rằng là cô có một kế ước từ hồi nhỏ. Cho nên theo lời ba mẹ cô là cô sẽ phải lấy người đó làm chồng ”.

Cô nhăn mặt thở dài, chỉ vì một hành động thiếu suy nghĩ của mình mà bây giờ cô phải như vậy?

“ Tịnh Vy, em được mời là diễn viên chính của một bộ phim mới. Ngày kia là dự casting nha. ”. Tuyết Nhi đang xem lịch trình và thông báo lại cho cô.

“ Dạ ”.

“ Nhìn em có vẻ mệt mỏi vậy? À, ngày mai và một em có thể được nghỉ ”.

“ Không sao đâu chị ”.

Tịnh Vy đứng dậy chạy ulla vào nhà vệ sinh, bây giờ cô không biết gì cả. Nói gì cho giám đốc lẫn cả giới truyền thông phải tin đây.

“ Chẳng lẽ mình đứng trước mặt giám đốc nói là anh ơi em đang hẹn hò? Cũng không được, mình mới nổi được 3 năm, hẹn hò từ lúc nào sao không nói cho anh ấy biết. Còn nếu nói mới hẹn hò đây thì làm sao cưới nhanh như vậy được. Nếu nói kế ước lỡ giám đốc đi điều tra tới ba mẹ mình là chết ”.

Cuộc độc thoại của Tịnh Vy bắt đầu từ trong nhà vệ sinh.

“ Bạn có tin nhắn, bạn có tin nhắn ”.

“ Tối nay, 6h tôi sẽ đến rước cô. Ăn mặc nhớ kín đáo, che mũ. Để bí mật thì người ta mới tin ”.

“ A, thật là khổ sở chết mất. Vy ơi Vy mai mốt mày làm cái gì thì suy nghĩ chút nghe chưa. ”

__oOo__

6h, dưới căn hộ cao tầng ở sát bên trung tâm thành phố, có một chiếc xe thể thao sang trọng đen bóng loáng đậu ngay trước cửa tầng trệt. Tịnh Vy mang quần ôm, áo phông kèm theo chiếc áo khoác trùm kín người. Cô đi từ tầng trệt đi ra với vẻ vội vàng. Và tất nhiên, chiếc xe đen bóng loáng đó kèm với chủ nhân và cô gái bí ẩn mới đi ra đó đã lọt vào tầm ngắm của báo giới. Họ bắt đầu lục sừng để tìm kiếm cái tin mới mẻ này.

Chui tọt vào trong xe, Thiên Ân nhanh chóng lái xe rời đi.

“ Tôi sắp chết vì hồi hộp mất ”.

“ Chẳng lẽ cô chưa bao giờ hẹn hò ”.

“ Tất nhiên là chưa. Mà anh bắt tôi trùm kín như thế này mà anh chơi trội nguyên một chiếc xe bóng loáng như thế này à ”.

Thiên Ân im lặng, anh vẫn tập trung lái xe.

“ Mà anh đưa tôi đi đâu vậy ? ”

“ Nè, sao không trả lời ? ”

“ Cô im lặng đi, tới nơi rồi biết ”.

Tịnh Vy biểu môi lườm anh một cái rồi quay người qua ô cửa. Xe thẳng mạnh ngay bãi đậu xe, làm cô bị đập mạnh lên phía trước.

“ Đau quá. ”

Thiên Ân vẫn im lặng, anh xuống xe và qua mở cửa xe cho cô, chưa nói chưa rằng anh kéo mạnh người cô ra, và điều tất nhiên hơn nữa bị một lực kéo mạnh mà không có phòng bị trước cô sẽ bị té. Anh nhẹ nhàng ôm cô, tay quàng qua eo nhỏ nhắn.

“ Anh đang làm cái gì vậy? ”

Tịnh Vy trừng mắt giận dữ nói.

“ Im lặng đi, có người đang chụp hình đấy . ”

“ Anh cố ý ? ”

“ Thôi nào, lát tôi làm gì là cô phải làm theo, cấm hỏi nhiều. ”

“ Ừ ”

Anh nắm tay cô đi vào, thì ra anh đưa cô đi xem phim, kế hoạch công khai tình cảm tối hôm nay đã được anh chuẩn bị kỹ lưỡng. Cánh báo giới hả hê vì được một màn chụp ảnh tình cảm như vậy, và có thể khẳng định rằng nhân vật nam chính hôm nay là Tống Thiên Ân, mỹ nam hoàn hảo đang nổi tiếng nhất hiện nay.

Thiên Ân nắm tay cô, bước vào phòng phim, tất cả đã được anh chuẩn bị từ trước.

Tịnh Vy hồi hộp thầm thở dài, mặc dù đây chỉ là một bản hợp đồng giả mạo nhưng cái cảnh diễn tình cảm như thế này thì cô cũng có phần run. Thiên Ân chọn một chỗ ngồi ở gần giữa, đối diện với màn hình chiếu phim.

“ Bộ phim này.. ”

“ Nào, em đóng rất hay ”. Anh cúi đầu nói nhỏ vào tai cô.

Anh chọn chiếu bộ phim “ Đã đến lúc em phải đi ” là một bộ phim tình cảm hài hước đã hot dạo gần đây. Nhân vật chính là Hoa Hán xinh đẹp, do chính Tịnh Vy thủ vai.

Dần dần hai người có thể nghe rất rõ những lời bàn tán xung quanh, những lời bàn tán xôn xao dần dần càng nhiều.

“ Không phải nam thần Thiên Ân đó ư ? ”

“ Anh ta xuất hiện ở đây sao? Thật sự là anh ta sao? ”

“ Đi bên cạnh là cô gái nào vậy ? ”

“ Ôi, thật sự là anh ta rất đẹp trai, tôi chết mất, nhưng mà anh ta hẹn hò sao? Tay nắm tay thế kia mà ”.

Mặc dù trong phòng chiếu phim có máy lạnh nhưng tại sao Tịnh Vy vẫn cảm thấy nóng, nóng đến đổ cả mồ hôi.

Và, khuôn mặt xinh đẹp của Tịnh Vy đã lọt được vào ống kính. Các cánh nhà báo cũng rất ngạc nhiên khi có sự kết hợp đáng ngạc nhiên này.

Chở cô về nhà, Thiên Ân còn không tha cho cô khi công kích bằng hành động là trườn người qua tháo dây an toàn cho cô và không kèm theo cho cô một nụ hôn lạnh lẽo. Khỏi phải nói là những cảnh đó đã được chụp lại một cách sắc nét.

oOo

Chuông điện thoại của Tịnh Vy reo inh ỏi khắp căn phòng.

“ Alo ”

“ Vy, giờ em còn ngủ được hả ? ”

“ Sao vậy chị ? ”

“ Đến công ty ngay đi ”

Cô tất nhiên biết là chuyện tối qua, nhưng tại sao Tuyết Nhi lại làm ầm ầm lên thế nhỉ ? Thấy lo cô cũng tốt xuống giường chuẩn bị nhanh gọn đến công ty.

“ Giám đốc ”

Tịnh Vy xinh đẹp nhẹ nhàng đến ngồi ngay ghế.

“ Nói đi Vy, em đang làm cái gì vậy ? ”

Tuyết Nhi bèn lên đưa cho cô chiếc IPAD, cô trượt từ trên xuống dưới nào là “ Cô nàng xinh đẹp Hứa Tịnh Vy hẹn hò với nam thần Tống Thiên Ân, ” Sự kết hợp đầy hoàn hảo của cặp đôi trai tài gái sắc Thiên Ân - Tịnh Vy “, “ Nam thần Thiên Ân đã xóa bỏ được tin đồn giới tính sau khi công khai bạn gái “. “ Hoàng tử Thiên Ân lấy lại được danh tiếng sau khi xóa bỏ tin đồn đồng tính ”.

“ Vy, em giải thích đi ”.

“ Thiên Ân là bạn trai em ”.

“ Gì chứ ? Em đang giỡn mặt ”.

“ Giám đốc bình tĩnh đi ạ ? ” Tuyết Nhi nhẹ nhàng nói.

Chính cô cũng đâu có ngờ giám đốc lại giận đến mức này.

“ Em xin lỗi ” .

“ Em quen anh ta vào lúc nào ? ”

“ Dạ là từ hai năm trước ”.

“ Hai năm rồi ? Nhi, em kiểm lại bản lịch trình coi có chương trình nào mà Vy tham gia chung với anh ta không ? ”

“ Anh à, đó là tình yêu của em, em nữ đem danh tiếng của mình ra chơi đùa sao ? ”

“ Em ra ngoài đi ”

Tịnh Vy vừa bước ra khỏi công ty thì đã còn một đám đông người xúm vào.

“ Tịnh Vy, cô hãy cho tôi biết cô hẹn hò Thiên Ân từ lúc nào đi ạ ? ”

“ Đúng rồi, như theo thông tin tôi điều tra cô và anh ta chưa hề có tin đồn với nhau, thậm chí hai người còn chưa có một show hay một bộ phim nào đóng chung cả ? Lý do nào đã đưa hai người gặp nhau và yêu nhau ạ ? ”

Đứng từ trên tầng cao, giám đốc của cô ánh mắt giận dữ nhìn xuống.

“ Tuyết Nhi, hay kêu bảo vệ, Tịnh Vy đang gặp khó khăn bởi đám phóng viên ”.

“ Dạ ”.

Một lát sau, bảo vệ ra cứu cô khỏi cái vòng vây ngợp thở ấy. Tịnh Vy lại thở dài, cuộc đời của cô từ sau sẽ phải trốn phóng viên dài dài.

5. - Tiếp

Tịnh Vy xinh đẹp trong bộ váy trắng thuần khiết đi đến dự lễ trao giải. Cô lúc nào cũng là tâm điểm chú ý của đám đông, xinh đẹp rạng ngời, giọng ca nhẹ nhàng, thân hình hoàn hảo chưa kể cô có khả năng diễn xuất làm mọi người phải hâm mộ. Và dạo này tin đồn cô hẹn hò với nam thần châu Á - Thiên Ân, còn làm cô được chú ý hơn rất nhiều.

Cô bước xuống từ chiếc siêu xe Maybach Exelero sang trọng, phóng viên ủa ủa chạy ra không ngừng chụp ảnh, phỏng vấn.

“ Hứa tiểu thư, thật sự là cô đang hẹn hò với Thiên Ân sao ? ”

“ Hứa tiểu thư, xin hãy trả lời câu hỏi của chúng tôi. ”

Họ cứ thế mà chen chúc, xô đẩy cô.

“ Xin mọi người tránh ra, hiện giờ cô ấy không được khỏe. ”

Một giọng nói vang lên, làm đám phóng viên im bất quay đầu lại.

Thiên Ân !

Tịnh Vy ánh mắt đau khổ nhìn anh, kiểu như là “ cảm ơn anh đã cứu tôi nhưng anh xuất hiện làm mọi việc còn rắc rối hơn ”.

Anh nhẹ nhàng đi tới cô, lấy tay ôm quanh lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô mà đi.

“ Anh làm cái gì vậy ? ”

Cô nghiêng từng chữ.

“ Im đi, và làm theo tôi ”.

Cô suốt ngày phải làm theo lời nói của cái người mà vô duyên vô cớ xuất hiện là sao trời ? Anh cứ thế, tay ôm eo cô, còn tay kia không an phận cứ vuốt tóc cô, nhéo má cô. Luôn tỏ vẻ cực kỳ dễ thương trước mặt công chúng.

“ Bày đặt ”.

“ Cô nói gì ? ”

“ À, không có gì. Hi hi ”.

Lại tiếp tục, hai người lại quan tâm nhau, cười những nụ cười ngọt ngào trước mặt công chúng, báo giới. Người ngoài nhìn vào, cứ tưởng họ là một cặp trời sinh nhưng ai biết được bên trong họ là hai con người không hề quen biết nhau, đặc biệt là chả ưa gì nhau.

Fan nữ đạo này cứ thất vọng tràn trề vì ảnh hẹn hò của Nam thân Thiên Ân và không ngừng chửi rửa cô. Đạo này, trang cá nhân cô cứ bị netizen làm phiền liên tục khiến cô phải khóa chúng.

“ Chào các bạn, tôi là Liêm Kha, hôm nay tôi lên đây để trao giải nam ca sĩ solo xuất sắc nhất của năm. Các bạn tò mò chứ ? ”

“ Có ”

Cả khán đài đồng thanh đáp.

Nam ca sĩ solo xuất sắc nhất của nam là một giải lớn, muốn giành được giải này phải nổi tiếng, hát hay, bước nhảy chuẩn, chưa kể phải có fandom hùng hậu để đánh bại những fandom của nam ca sĩ khác về số lượng vote.

“ Nam ca sĩ solo xuất sắc nhất của nam thuộc về... về Tổng Thiên Ân ”.

Vỗ tay, bây giờ chỉ nghe rõ những cái vỗ tay, khán đài nóng nhiệt bởi những tiếng reo hò. Thiên Ân mang đồ vest bảnh bao đi lên nhận giải, tay anh cầm cúp nở một nụ cười tươi rói.

“ Tôi rất vui khi nhận được giải này, tôi sẽ cố gắng hơn rất nhiều nữa. Tôi cảm ơn các bạn, cảm ơn chị quản lý, cảm ơn giám đốc, đặc biệt tôi cảm ơn em, người con gái tôi yêu, anh cảm ơn em rất nhiều, Tịnh Vy ”.

Cô lại một lần nữa bị hấn dọa cho sợ. Tại sao chứ ? Cô chỉ lỡ lời thôi mà, hấn hại cô đến mềm nhũn mình mấy mới tha sao ? Tất cả nghệ sĩ ngồi dưới đó hầu nhìn đều nhìn cô, còn cười nữa. Làm sao đây, thật ngại ah.

Thiên Ân bước xuống, nở một nụ cười thật tươi, nụ cười của hấn như có hào quang vậy, thật đẹp. Nhưng hấn là kẻ thù của cô, là kẻ mà hại cô không hề thương tiếc, nhưng trước mặt mọi người lại diễn cảnh tình yêu cực kỳ ngọt ngào. Anh ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm tay cô. Tịnh Vy thở dài, lăm lăm chửi rửa.

Lễ trao giải kết thúc, Tịnh Vy được nhận giải nữ nghệ sĩ có giọng hát xuất sắc nhất và nữ nghệ sĩ có MV hay nhất.

Đó là điều tất nhiên, Tịnh Vy là gà cưng của công ty, với lại một người luôn cầu toàn như cô thì chắc chắn cái gì cũng phải đẹp. Năm nay cô comeback sau 2 năm vắng bóng đóng phim, trở lại đầy ngoạn mục và thêm cái tin đồn hẹn hò nên cái tên Hứa Tịnh Vy hiện nay là cái tên search nhiều nhất trên mạng xã hội.

“ Anh tính làm cái gì tiếp theo đây ? ”

“ Cô hỏi làm gì, làm theo tôi là được. ”

“ Tôi là con rồi cho anh điều khiển à, với lại anh phải nói cho tôi biết chuẩn bị, anh toàn làm mà không nói trước, anh có biết tôi bị anh dọa cho nhiều lần rồi không ? ”

“ Cô mà cũng bị người khác dọa cho sợ được à? Sao lúc cô làm cô không nghĩ ”.

“ Ồ thì.. thì tôi thấy sao làm vậy thôi ”.

Thiên Ân lườm một cái cho thật lạnh rồi bỏ đi.

“ Thiên Ân, em chúc mừng anh ”.

Mai Linh Đan thướt tha đến chúc mừng anh, thấy cô anh cười nhẹ nhàng. Linh Đan là một cô ca sĩ mới vào nghề, anh gặp cô khi anh và cô còn trung trường đại học, cô tân sinh viên tên Linh Đan này đã làm anh phải quan tâm, lo lắng rất nhiều. Cô gái nhỏ này rất hay cười, hay nghịch, anh yêu cô từ cái nhìn đầu tiên, từ khi mà cô bị ngã ở cầu thang mà không hề than vãn cái gì.

“ Linh Đan, chúc mừng em tân binh xuất sắc nhất ”.

“ Hi, cảm ơn tiền bối ”.

Tịnh Vy đứng từ xa khuôn mặt hăm hực nhìn anh.

“ Đối với người ta thì cười cười nói nói, còn đối với mình thì mặt cau có như khỉ ăn ớt. Quá đáng. Tôi có làm gì anh đâu, chỉ là nói sự thật thôi mà ”.

“ À, anh đang hẹn hò à ? ”

Thiên Ân không trả lời, chỉ mỉm cười.

“ Chị Tịnh Vy quả xinh đẹp, em rất thích giọng hát và cách đóng phim của chị ấy. Anh biết không, khi còn là thực tập sinh em đã rất hâm mộ chị ấy khi chị ấy cover bài Hòa tình với khi em vô tình coi bộ phim 99 ngày yêu của chị ấy đấy ạ ”.

“ Em rất thích cô ấy sao ? ”

“ Em luôn lấy chị ấy ra làm hình tượng để em học tập theo ”.

Những lời nói chân tình, giọng nói líu lo làm anh càng yêu Linh Đan nhiều hơn. Vì Linh Đan mới là tân binh mới vào, anh không thể tỏ tình được, người anh yêu là Linh Đan và sẽ như vậy vì anh chưa bao giờ yêu một ai sâu đậm như thế. Sau 2 năm, khi em vững chắc trên con đường sự nghiệp, khi anh vứt bỏ được tờ hợp đồng, anh sẽ nói với em, tình cảm của anh đã chan chứa rất lâu.

6. Công Bố Chuyện Tình Yêu

Thiên Ân trò chuyện với Linh Đan càng ngày càng lâu, để Tịnh Vy xinh đẹp đứng đây bơ vơ một mình, cô chả biết có nên ra ngoài trò chuyện với mọi người hay không ? Hay tiếp tục ngu ngốc đứng đây đợi hấn ? Trong phòng chờ, cô tức giận vì không thấy hấn, đứng dậy xách váy và đi ra ngoài.

Mọi người đang vui vẻ cùng nhau trò chuyện, còn cô bơ vơ lạc lõng giữa chốn đông người này.

“ Thiên Ân đâu ? ”

Một giọng nói nhẹ nhàng tràn đầy tình cảm.

“ Vũ La ”

Đôi mắt xinh đẹp ngược lên nhìn anh, chàng trai tên Vũ La này là một trong những nam diễn viên xuất sắc nhất hiện nay, xuất thân từ một người mẫu, anh thăng tiến trong sự nghiệp điện ảnh nhờ ngoại hình xuất sắc, kỹ năng diễn được rất nhiều người mến mộ.

“ Thiên Ân đâu để Vy Vy xinh đẹp của anh đứng bơ vơ như thế này ? ”

Nghe là biết chọc, Vy Vy nở một nụ cười xinh đẹp, Vũ La tim lại đập loạn nhịp một hồi, anh công nhận nụ cười của Tịnh Vy rất xinh đẹp, vô tư hồn nhiên, và không biết từ bao giờ mỗi khi gặp cô mặt anh lại đỏ, tim anh lại đập nhanh như thế nhỉ ? Nhưng từ khi đọc bài báo, Thiên ân và Tịnh Vy chính thức công khai hẹn hò thì anh đã không hề tin vào mắt mình, không tin đó là sự thật, anh còn chưa kịp ngỏ lời với cô mà.

“ Vũ La ”.

“ Thiên Ân ”

Thiên Ân nhẹ nhàng tiến tới, ngón tay thon dài ôm lấy vai của Tịnh Vy, hương thơm từ bộ đồ vest được cắt may kỹ càng của Thiên Ân thật dễ chịu, cô rất ghét anh nhưng cái hương thơm ấy thì cô lại rất thích.

“ Hai người quen nhau ư ? ”

“ Ừ, anh và Thiên Ân của em từng tham gia chung một show truyền hình ”.

“ Oh ”

Tịnh Vy đưa đôi mắt xinh đẹp kiêu mị nhìn Vũ La một cách thân thiện, và cô coi Thiên Ân bên cạnh như bọt biển, chẳng hề muốn quan tâm tới.

Nói chuyện một hồi lâu, Thiên Ân đưa Tịnh Vy về, anh mặc dù rất rất rất chi là khó chịu, nhưng tại ông kính lúc nào cũng “ lia ” anh và cô nên bắt buộc anh phải làm như thế.

“ Cảm ơn anh đã đưa tôi về ”.

Tịnh Vy lạnh lùng nói, vừa mở cửa thì hắt lên tiếng.

“ Mai tôi mở họp báo công bố chúng ta sẽ kết hôn ? ”

“ Nhanh vậy sao ? ”

“ Làm sớm, kết thúc sớm ”.

“ Nhưng tôi tôi chưa nói với ai cả, kể cả ba mẹ tôi ”.

“ Cô yên tâm, quà sinh lễ tôi đã đưa tới nhà cô, bây giờ mời cô xuống xe ”.

Tịnh Vy vừa đi xuống thì hắt chạy xe một cái đi mất, gì chứ ? Hắt xem cô là gì mà lúc nào cũng tự ý làm mặc cô như vậy là sao ?

oOo

Ba mẹ Tịnh Vy đang hết sức ngạc nhiên, xe tải từ từ chắt đóng những thứ hàng hóa đầy chật nhà.

“ Chào ông bà, đây là quà sinh lễ của nhà trai chúng tôi ”

“ SÍNH LỄ ”.

Hai người há hốc mồm nhìn nhau.

“ Anh có lộn nhà không vậy ? ”

“ Đây là của Tịnh Vy tiểu thư phải không ạ ? ”

“ Ừ ừ đúng rồi. ”

“ Vâng. Vậy xong rồi ạ, Tôi xin về. ”

Mẹ của Tịnh Vy không tin vào sự thật, liên tục vả vào mặt mình.

“ Ông ơi vậy là sao ? ”

“ Con Tịnh Vy lại gây ra chuyện gì không biết ? ”

“ Tôi tôi phải hỏi nó cho ra lẽ. ”

“ Mẹ ơi chuyện gì vậy ? Chị Vy lấy chồng sao ? ”

Đang dần chìm vào giấc ngủ, bỗng có tiếng điện thoại reo.

“ Alo ”

“ Con bây giờ còn ngủ hả ? ”

“ Khuya rồi mẹ à ”

“ Vụ sinh lễ từa lưà này là sao đây ? ”

“ Dạ thì là sinh lễ ”.

“ Mà lấy chồng à ? ”

“ Dạ ”

“ Trời ơi là trời, ba mẹ mà coi là cái gì hả ? Chồng con muốn lấy là lấy, cưới thì cưới à ? ”

“ Dạ con chưa có thời gian nói cho ba mẹ biết thôi. ”

“ Mà chưa cho ba mẹ xem mắt mà giờ cưới rồi hả ? Tao chưa biết mặt chú rể nó ra sao đấy ? ”

“ Mẹ kêu thằng Tịnh Văn lên mạng search Tống Thiên Ân là ra, thôi con nói mẹ sau, mẹ ngủ ngon ”.

“ Này ... ”

Mẹ chưa nói hết câu, cô đã cúp máy.

“ Văn .. ”

“ Dạ mẹ ”.

“ Mà mở máy cho tao coi chồng chị mà coi ”.

“ Chồng của chị thì có gì trong máy con ”.

“ Chị mà kêu kiếm tên Tống Thiên Ân ”.

“ Hả ???? Mẹ nói chồng sắp cưới của chị là Tống Thiên Ân ”

“ Có gì mà hoảng, mở đi. Ông ơi, ông vào coi đứa con rể quý hóa của con Vy này .. ”

Cả gia đình nhà họ Hứa đêm nay sáng nhất làng, đồng đồ trước nhà chưa dọn vào mà giờ ngồi tùm lại coi mặt con rể ”.

“ Đây nè mẹ ”.

“ Nhìn nó sao sao vậy ông ? ”

“ Ừ, con trai gì mà chụp ảnh khoe bụng thể này ? ”

“ Thằng như thế này mà con Vy cưới được, đẹp trai thì đẹp trai thật nhưng tôi nhìn nó sao sao vậy á ? ”

“ Ba mẹ không biết gì hết trơn, Tống Thiên Ân là một nam thần sáng giá nhất hiện nay đây, với vẻ ngoài lạnh lùng, giọng hát mê hoặc, chưa kể anh ta là con trai duy nhất của tập đoàn Tống Thị ”.

“ Tống Thị ? Tập đoàn tài phiệt lừng danh ? ”

Hai ông bà lại một phen há hốc mồm kinh ngạc, tại sao chuyện lại tới quá nhanh như vậy ?

oOo

Sáng sớm hôm sau, công ty quản lý của Thiên Ân đông đúc hơn thường ngày vì hôm nay anh sẽ mở họp báo, các phóng viên từ sớm đã đến rất đông.

Đúng 9h sáng, buổi họp báo bắt đầu, các phóng viên liên tục chụp ảnh khi anh bước lên.

“ Chào tất cả mọi người ”.

Thiên Ân chỉnh lại cà vạt, nghiêm chỉnh ngồi xuống ghế.

“ Anh Thiên Ân, anh hãy cho tôi biết lý do hôm nay anh mở họp báo đi ạ ? ”

“ Hôm nay, tôi mở họp báo vì muốn tuyên bố với mọi người tôi sẽ dừng hoạt động nghệ thuật trong một thời gian tới ”.

Cả phòng bàn tán xôn xao.

“ Tại sao ? Anh có thể cho chúng tôi biết được không ? ”

“ Vì tôi sắp kết hôn ”

Lời nói của anh làm đám phóng viên hoảng hồn kèm theo cả anh quản lý đang đứng cạnh bên mà chết ngất đi.

“ Thiên Ân, em đang lừa nhảm gì vậy ? Sao em không đề cập tới vấn đề này khi họp hôm qua ”.

“ Là ai vậy ạ ? Có phải Hứa tiểu thư không ạ ? ”

“ Đúng, người tôi cưới là cô ấy, Hứa Tịnh Vy ”.

Tịnh Vy đang coi trực tiếp, cô ngồi nằm dài xuống ghế mà lẩm bẩm.

“Chết rồi, toi mày rồi Vy ơi. Sau này sống sao với Fan cuồng đây. Haizz... Mà anh cần lời họ tên tôi ra không vậy ? ”

“ Vậy anh tính khi nào sẽ đính hôn ạ ? ”

“ Chúng tôi sẽ công bố sau nhé ”.

“ Anh Thiên Ân sẽ cưới sao ? ”

“ Thật là ूर्ong, chị Đan à. Anh ấy còn trẻ như vậy mà lại đám cưới rồi ”.

Linh Đan đang trang điểm và nghe bàn tán xôn xao. Cưới rồi sao ? Em còn chưa kịp nói em thích anh ?

7. - Tiếp

Tịnh Vy xinh đẹp rạng ngời trong bộ váy màu trắng thướt tha, trang trí bằng ren gợi cảm, chân váy xòe tới đầu gối, tóc uốn lọn quyến rũ trong lễ đính hôn ngày hôm nay. Khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm nhẹ nhàng, nhìn cô hôm nay thật là thanh thoát, là thiên thần nổi bật nhất đêm nay.

Thiên Ân cũng vậy, anh mang một bộ vest với đường may tinh tế, khuôn mặt lạnh lùng băng lãnh, thật là ông trời thật bất công, cho anh ta một gia thế tốt, giọng hát tuyệt vời, đã thế còn cho luôn anh vẻ bề ngoài thật là xuất sắc. Thiên Ân - Tịnh Vy là cặp đôi nổi tiếng nhất trong đạo gần đây nên lễ đính hôn thật sự cũng có rất nhiều người tham dự.

“ Lát cô làm theo lời tôi, không được làm trái nghe chưa ”

Nghe giọng của Thiên Ân, cô giật mình quay lại. Ánh mắt anh vẫn hờ hững, vẫn lạnh lùng nhìn cô như ghét cô đã từ rất lâu rồi.

“ Sao anh lúc nào cũng thích sắp đặt tôi vậy ? ”

“ Đó là chuyện của tôi ”.

Tịnh Vy ánh mắt tức giận nhìn Thiên Ân, trong đầu không ngừng chữ rửa. Mặc dù đây là bản hợp đồng, đã không có một buổi cầu hôn lãng mạn đã thế còn bị áp bức. Ủy khuất vô cùng.

Đến giờ, Thiên Ân cầm tay Tịnh Vy bước ra, mặc dù hai người không hề, đã thế còn rất rất ghét nhau nữa. Nhưng trước mắt công chúng, họ là một con người cực kỳ dễ thương, cặp đôi trai tài gái sắc nhận được rất nhiều ủng hộ.

Ánh đèn flash không ngừng phát lên, họ liên tục chụp ảnh từ khi cặp đôi này mới đi lên, không hề bỏ qua một khoảnh khắc nào.

Linh Đan hôm nay rạng ngời đi tham dự, mặc dù cô thích Thiên Ân thật sự nhưng họ đã cưới nhau thì cô không nên chen ngang, vẫn tươi cười chúc họ hạnh phúc. Đứng phía trên, anh thật sự thấy Linh Đan, cô gái trong sáng đáng yêu của anh đang nhìn anh cười một cách mãn nguyện, anh không khỏi đau buồn. Nhìn lại, cô gái anh đang ôm, cô ta là ai ? Tại sao vô duyên vô cớ làm thay đổi hết mọi chuyện ? Người anh muốn trao nhẫn, nói những lời hẹn thề là cô gái dưới kia chứ không phải là cô gái xa lạ này.

“ Chào tất cả quý vị, hôm nay là buổi lễ đính hôn giữa thiếu gia Tổng Thiên Ân và tiểu thư Hứa Tịnh Vy ”.

Tịnh Vy nghe vậy liền nở một nụ cười nhẹ nhàng ngọt ngào như vị kẹo. Thật sự là cô rất chán ghét khi phải diễn những cảnh ngọt ngào không cảm tình không sát sê như vậy.

“ Chào quý vị ”

Giọng nói khàn khàn nam tính của Thiên Ân.

“ Hôm nay, tôi rất hân hạnh mời quý vị đến đây dự buổi đính hôn của chúng tôi ”.

Cả hội trường rộng lớn dường như chăm chú vào hai người, sau một hồi, thì đã đến nghi thức trao nhẫn. Mặc dù, Tịnh Vy là tiểu thư trong làng giải trí, nhưng sau khi thấy anh mở hộp nhẫn cũng không khỏi ngạc nhiên. Chiếc nhẫn kim cương của De Beers có giá khoảng 1.8 triệu USD. Anh liền nở một nụ cười ma mị vào đeo lên tay cô, đây là cái ngày đính hôn đầu tiên của cô, tưởng như rằng cô sẽ làm nó với một người mà cô yêu. Đầu ngón ra được nó diễn ra dưới sự điều khiển của một bản hợp đồng.

Cô trao nhẫn lại cho anh trong mắt lộ rõ sự trần trụi thất vọng. Anh cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ ngọt ngào của cô, cô có thể cảm giác môi anh rất lạnh, chỉ là chạm nhẹ theo hình thức, cô thấy thế cũng chẳng phản ứng gì.

Linh Đan cảm giác không có chút không vui, cô cũng không ngờ là Thiên Ân có thể kết hôn sớm như vậy được.

Buổi lễ đính hôn rốt cuộc cũng xong, Tịnh Vy mệt mỏi trở về căn hộ. Nằm dài trên giường cô thở phào một cái, cô sắp kết hôn, cô sắp phải sống chung với một kẻ đáng ghét lúc nào cũng ăn hiếp cô. Với một người mà cô không hề có một chút cảm giác.

Sáng hôm sau là ngày thử áo cưới của cô, cô rất không muốn ngày mai sẽ tới nhanh, thật sự không hề muốn.

oOo

* tính tính... Vy Vy xinh đẹp có điện thoại, Vy Vy xinh đẹp có điện thoại ”

“ A...l...o ”

“ Bây giờ cô còn ngủ hả ? ”

“ Ai vậy ? ”

“ Cô biết hôm nay ngày gì không hả ? ”

“ Ờ ”

“ Dậy ngay lập tức ”

Thiên Ân rần từng chữ trong điện thoại, bây giờ là 9h sáng, mặt trời gần lên à cô còn nằm dài trên giường mà ngủ.

Khoảng 30p sau, Tịnh Vy có mặt tại studio, thở hổn hển vì chạy quá nhiều.

Thiên Ân đọc báo, thấy cô nhưng vẫn không hề liếc mắt sang một cái.

“ Tôi công nhận cô rất đúng giờ ”

Nghe là biết anh xỉa xối, cô liếc mắt một cái nhưng không nói gì.

Hắn bỏ tờ báo xuống, đưa mắt qua đám nhân viên đang mãi ngấm nhìn anh.

“ Tổng thiếu gia, ngài cần gì ạ ? ”

“ Ngoài cái bộ váy thiết kế riêng vừa này, thì cô đưa vợ tôi đi xem những bộ khác đi ”

Tịnh Vy nghe hai từ “ vợ tôi ” mà tức cười, gì mà vợ hắn ? Chỉ là hợp đồng thôi, kết thúc hợp đồng sẽ đường ai nấy đi, chả ai liên quan tới ai cả.

“ Mời Hứa tiểu thư ”

Thiên Ân cũng đứng dậy, tay bỏ túi quần mà thông dong đi theo.

“ Đây là những mẫu thiết kế đặc biệt của studio chúng tôi ”

Tịnh Vy thật sự hoa mắt bởi chúng, những bộ váy cưới tinh tế thanh thoát. Ngấm nhìn chúng một hồi thì Tịnh Vy thật sự chả biết lựa cái nào.

“ Em nên mang cái này.. cái này.. cái kia.. à còn cái này nữa, mà cái bên kia cũng đẹp. Mà tốt nhất em nên thử hết đi ”

Sau một màn độc thoại vô duyên của hắn thì cô đã bị đám nhân viên đi thử áo cưới, mang ra cái này hắn cũng lắc đầu, mang ra cái kia hắn cũng biểu môi, mang ra cái nọ thì bảo không hợp. Có trời mới biết mỗi lần mang áo cưới là mỗi lần cực khổ đến cỡ nào mà hắn lại như thế, cơ bản hắn ghét cô mới đi tranh thủ như vậy.

Thật oán hận !

Sau một hồi thử áo cưới thì cũng xong, thật bức bối. Lịch đã sắp xếp xong mai cô phải lột cái thân đi chụp ảnh cưới ngoại cảnh. Rồi cô còn phải sắp xếp thời gian để về ra mắt gia đình nữa. Bao nhiêu cái nỗi khổ này đặt hết lên đầu Tịnh Vy, còn hắn chỉ việc thông dong mà chỉ tay.

8. Ra Mắt Bố Mẹ

Lịch chụp ảnh cưới của Tịnh Vy - Thiên Ân bị hoãn lại vì thời tiết khá xấu, nên cô quyết định sắp xếp lịch về ra mắt bố mẹ sẽ thực hiện trước. Để chuẩn bị cho ngày cưới nên đa số các chương trình ca nhạc hay talkshow của cô đều hoãn lại, và cả Thiên Ân cũng vậy.

“ Ba mẹ, ngày mai con và anh ấy sẽ về đó nha. ”

“ Sao sớm vậy ? Sao mà không nói sớm để bố mẹ chuẩn bị ”

“ Con quên, vậy thôi nha mẹ ”

Cô vội vàng cúp máy và chìm dần vào giấc ngủ. Cái con người mà xung quanh đầy muộn phiền lo âu như thế mà còn ngủ được hình như chỉ có mình cô.

Sáng hôm sau, tức tối khi nghe tiếng chuông cửa kêu inh ỏi, lò mò dậy mở cửa, mặc kệ người khách đang đứng bơ vơ, cô đi vào giường và tiếp tục giấc mộng của mình.

“ Cô có biết tôi ghét nhất những thể loại hay trễ hẹn không ? Máy giờ rồi mà còn ngủ ? ”

Lời nói gió bay, Tịnh Vy vẫn ngủ say sưa, cái thể loại gì vậy trời ? Mới sáng sớm mà đi chọc tức người khác rồi sao ?

“ Bây giờ cô có dậy không ? ”

Lạnh lùng, thẳng thắn anh cầm ly nước ngay bàn đặt thẳng vào mặt cô. Một tòa cao tầng rung chuyển vì tiếng hét chói tai.

“ Anh làm cái gì vậy ? ”

“ Do cô ”

Khuôn mặt Thiên Ân không cảm xúc, đã thể còn tỏ ra thỏa mãn. Thật đáng tức giận. Đứng dậy vào nhà vệ sinh không quên “ phang ” vào khuôn mặt đẹp trai kia một cái liếc và vài câu chửi rủa.

“ Pass wifi là gì vậy ? ”

“ Đồ đáng ghét ”

Tịnh Vy từ trong nhà vệ sinh vọng ra.

Đúng là cái con người kì quặc, đến cả cái pass wifi nhà mình cũng kì quặc, thật chẳng ai hiểu nổi.

Sau khi đợi cái con người lề mề chuẩn bị xong xuôi, hai người bắt đầu hành trình về nhà bố mẹ vợ cách thành phố 350km. Vẫn là chiếc xe thể thao phong cách thời thượng, đã trở thành sự cuốn hút từ khi ra khỏi căn hộ nhà Tịnh Vy.

Thiên Ân tập trung lái xe, chạy ro ro trên đường cao tốc, còn bên cạnh thì có một Tịnh Vy đang ngủ gà ngủ gật. Anh đã từng đọc nhiều bài báo về cô, nào là cô ca sĩ có giọng hát cao vút, hay là có một ngoại hình không chê vào đâu, nụ cười thiên thần, đôi mắt to trong sáng. Khác với vẻ hào nhoáng trên sân khấu, đây là một Tịnh Vy hoàn toàn khác. Tại sao cái khoảnh khắc “ khó đỡ ” của một ngôi sao đang hot này anh có thể bỏ qua được nhỉ ? Đại đột gì mà không lưu lại vài tấm hình. Số Tịnh Vy khổ rồi khi gặp phải một anh chàng có tính nhỏ mọn như thế này ? Vẫn mãi không quên được hận cũ.

Chạy hết nửa ngày thì mới tới nơi, ba mẹ cô ở xa thành phố, tỉnh thành này gần núi hợp biển, xây nên nhiều cảnh mộng mơ.

Do đường vào nhà khá hẹp nên đành để xe ở ngoài mà đi vào, hàng xóm đều xum lại để coi chàng rể mới của nhà nào.

Thiên Ân hào hoa bước xuống chiếc xe hàng tỷ đô, khuôn mặt xán lạn, đẹp trai ngời ngời làm mọi người đều phải điêu đứng, mái tóc màu đỏ nhuộm tím, mang quần tây áo sơ mi che lấp một cơ thể hoàn hảo, còn Tịnh Vy từ nhỏ đã nổi tiếng xinh đẹp, giờ mang chàng rể này về quả là xứng đôi vừa lứa.

“ Vy Vy, đây là bạn trai con à ? ”

“ Vy Vy, bạn trai con quả là người đẹp xuất chúng ”

“ Đây chẳng phải anh Thiên Ân sao ? Ôi, tại sao anh lại xuất hiện ở đây ? ”

Đây rầy những lời bàn tán xôn xao, Tịnh Vy chỉ biết cười trừ và giải tán đám đông cho Thiên Ân được an bình nếu không nổi thù hận trong lòng anh sẽ tăng lên gấp bội mất.

Vừa vào tới cổng nhà, ba mẹ và cả em trai cô ra chào đón rất nồng nhiệt. Công nhận con rể tương lai này có sắc khí hơn người, cao to hơn cả bố vợ cả một cái đầu.

“ Ba mẹ ”

Mặc dù là bố mẹ vợ “ giả ” nhưng anh cũng miễn cưỡng cúi chào một cách lễ phép.

“ Tịnh Văn, em lớn hơn nhiều rồi đấy ”

Tịnh Văn cậu em trai tinh nghịch đang không khỏi rời mắt bởi Thiên Ân, khuôn mặt như khắc tượng, thân hình cao to, đây là mẫu người mà cậu đang hướng đến sau này, nhưng bỗng dưng trở thành anh rể, đây chẳng phải là một giấc mơ sao ?

“ Chào hai bác, con tên Thiên Ân ”

“ Ai gọi là hai bác, phải gọi là bố mẹ chứ ? ”

Tịnh Vy mặc dù rất ghét anh ta, nhưng thấy anh ta còn nể mặt mình tí xúu mà lễ phép với bố mẹ mình thì cô thở phào nhẹ nhõm.

“ Hai con vào tắm rửa rồi ăn cơm, đường dài chắc hai con mệt lắm ”

“ Hai con sẽ ở trong phòng của Tịnh Vy ”

“ Bố mẹ ? ”

Tịnh Vy khó chịu nhìn ba mẹ.

“ Đàng nào cũng cười, chỉ là ngủ chung vài đêm có gì phải ngại ”

“ Dạ không sao ”

Lời nói chứa chấy của Thiên Ân làm cô tăng thêm vài phần bức bối.

Gia đình cô bận ở nhà bên kia dọn thức ăn, còn nhà bên này chả còn ai cả nên anh cứ thông dong đi trước, để mình Tịnh Vy khẽ nề với đồng va li.

Nhà Tịnh Vy được xây khá đặc biệt, có hai dãy nhà khác nhau, một dãy nhà là nhà bếp và phòng ăn, còn dãy nhà còn lại là tất cả phòng ngủ, phòng khách và nhà vệ sinh.

“ Không biết giúp tôi à ? ”

“ Cô tự mang tự khênh, tôi đâu có rãnh ”

“ Anh ... ”

Kiếp trước cô mắc nợ anh ta hay sao mà giờ như sao chổi thế này ? Thật đáng ghét, cô thật cảm thấy đáng thương cho những ai đang thích anh ta đấy ? Đồ vô tâm.

Vừa khệ nệ xong thì thấy anh ta đang cầm khung hình của mình mà cười sặc sụa. Chết tiệt ! Đó là tấm hình hồi nhỏ của cô đang đi biển với gia đình và mang bộ bikini chấm bi vàng.

“ Đây là cô sao ? Ăn mặc kiểu gì thế này ? ”

Giọng nói của anh bị gãy khúc bởi vì những tiếng cười.

“ Trả đây, ai cho phép anh coi đồ người khác tự tiện thế này ? ”

“ Haha ”

Thiên Ân ôm bụng mà cười. Còn Tịnh Vy hậm hực chạy tới giật khung ảnh mà nhét vào tủ.

Cô thề với trời rằng sẽ có một ngày cô rửa hết nỗi oan ức lẫn nỗi nhục của ngày hôm nay.

9. Bố Mẹ Vợ

Ba mẹ Tịnh Vy rất vui vì cô đưa bạn trai về, cậu con rể này có vẻ rất tốt, rất tài giỏi nhưng bà luôn lo lắng với ngoại hình tuần tú như vậy thì có lãng nhăng hay không ? Mẹ cô là một người cực kỳ ghét đàn ông lãng nhăng.

- Thiên Ân, con ra biển cùng với ta không ?

Ba Tịnh Vy phấn khởi đi vào rủ cậu con rể quý hóa.

- Biển ạ ?

- Ừ.

- Ba anh ấy đi á ba, ba lấy xe đi ạ. Anh Thiên Ân rất thích đi biển.

Thấy vẻ mặt khó hiểu của Thiên Ân, cô vội vàng trả lời, ông vui vẻ đi lấy xe.

- Cô lanh quá ha.

- Anh chiều ba mẹ tôi chút đi. Bộ anh không thấy họ rất vui khi thấy anh sao ? Đi đi.

Cô đẩy lưng anh, Thiên Ân không nói gì mà bước ra ngoài cửa.

- Thiên Ân.

Ba Tịnh Vy đang ngồi trên chiếc xe máy màu đỏ, ông cười vẫy tay với anh.

- Con lên đi cầm cái này dùm ta luôn.

- Bác chúng ta sẽ đi biển bằng chiếc xe này sao ?

Nói thật, chiếc xe máy đối với ba Tịnh Vy thì vừa vặn rất hợp, nhưng đối với Thiên Ân chiếc xe quá nhỏ, anh thân hình cao lớn như vậy sao ngồi trên chiếc xe này được.

Tịnh Vy đứng từ trong nhà thấy vẻ mặt không được vui của anh cũng vội vàng đi ra.

- Sao thế ạ ? Ba đừng nói ba sẽ ra biển bằng chiếc xe này chứ ?

- Ừ.

- Ba à, Thiên Ân cao lớn lắm.

- Ừ ha. Làm sao bây giờ ?

- Bác, để con chở bác.

Thiên Ân không chịu nổi nữa rồi, anh có xe mà tại sao lại đi cái xe máy bé tí này được chứ ?

- Nhưng lát nữa ta lấy cá về, sẽ dơ xe con mất.

- Không sao.

Tay anh rút túi quần, thông thả ra xe trước.

- Ba và anh đi cận thận ạ.

Tịnh Vy vẫy tay, gia đình cô là một gia đình hết sức bình thường, sống ở làng quê cạnh biển. Mặc dù ba mẹ cô là một người lạc hậu, nhưng cô vẫn thấy rất tự hào về gia đình mình. Ba Tịnh Vy tên là Hứa Trọng Tường một giáo viên đã nghỉ hưu, ông mới mở một công ty sữa không lớn nhưng rất phát triển. Ông từ xưa tới giờ rất hiền và sống rất tốt nên luôn được mọi người yêu quý. Còn mẹ cô là Lưu Phượng Vũ, một người vợ khéo tay, sống rất tốt, luôn quan tâm tới gia đình. Cô còn cậu em trai là Hứa Tịnh Văn. Gia đình cô mặc dù không giàu có nhưng sống luôn vui vẻ hạnh phúc. Từ khi cô lên thành phố lập nghiệp, nhờ ngoại hình xinh đẹp, giọng hát trong trẻo, và khả năng diễn xuất cực đỉnh nên cô trở thành một minh tinh hàng đầu hiện nay với số tiền cát sê cao ngất ngưởng, cô luôn đem tiền ấy về trả nợ cho gia đình, mua đất cho ba mẹ trồng trọt chỉ giữ lại một tí để sử dụng inh.

Bước vào chiếc xe hơi xa xỉ. ông hoa mắt bởi vì chiếc xe còn mắc hơn căn nhà lẫn mảnh đất gia đình ông đang sống.

Đường chỗ này không to, chỉ vừa đủ nên xe anh di chuyển rất chậm, ông ngồi trong xe không ngừng hỏi chuyện con rể, khi đi ngang qua đám đông, liền có vài người chọc ông.

- Ông Hứa hôm nay đổi đời đi xe hơi mắc tiền rồi nhỉ ?

- Không phải đâu.

- Cậu ta là thế ? Có vẻ rất đẹp trai, tuấn tú.

- Cậu này là bạn trai Tịnh Vy.

- Thật sao ? Đúng là ông Hứa nuôi con gái lớn để hưởng phước rồi.

Thiên Ân khuôn mặt tỏ vẻ đứng không vui, anh không nói gì, chỉ nhúu mày và tập trung lái xe, không buồn nhìn qua bọn họ lấy một lần.

***

Tịnh Vy ngồi trong phòng bếp phụ mẹ, cũng đã lâu cô chưa có thời gian về nhà.

- Vy Vy, con thật lòng yêu Thiên Ân à ?

Đang nhặt rau, tay cô khẽ run và ngược lên nhìn mẹ.

- Mẹ nói vậy là sao ạ ?

- Mẹ rất quý Thiên Ân, nhưng ta sợ vì bề ngoài của cậu ta quá tuấn tú, quá xuất sắc nên sau này con sẽ khổ.

- Sẽ không có đâu mẹ, con và Thiên Ân yêu nhau thật lòng, con tin anh ấy sẽ không phản bội con.

- Mẹ cũng mong là như vậy.

Tịnh Vy bắt đầu thấy sợ bản thân mình, đã từ khi nào mà cô nói dối không chớp mắt thế này ? Gì mà yêu nhau thật lòng, gì mà không bao giờ phản bội ? Cô với anh ta là một người chưa bao giờ quen nhau, bỗng nhiên dùng dùng cười nhau. Sau hai năm cô và anh sẽ đường ai nấy đi.

- À, công ti Tống Thị bỗng nhiên muốn đầu tư vào công ty sữa của bố đấy.

Chỗ gia đình cô ở phong cảnh rất đẹp, núi non trùng điệp, xa xa là biển. Khí hậu mát mẻ, có nhiều bãi cỏ nên rất thích hợp để nuôi bò sữa.

- Vâng, Tống thị đứng đầu là ba anh Thiên Ân.

Mẹ cô một phen hoảng hồn, chủ tịch công ty sầm uất đó là ba Thiên Ân sao ? Vậy là Thiên Ân là thiếu gia của một tập đoàn tài phiệt.

- Con với Thiên Ân sẽ dự định như thế nào ?

- Con và anh ấy sẽ cưới nhau.

- Nhanh thế sao ? Con chưa hề nói với ta.

- Bây giờ con ra mắt anh ấy rồi đấy ạ.

- Mẹ chưa chuẩn bị quà hồi môn.

- Anh ấy bảo gia đình chúng ta đừng làm gì cả tất cả cứ để anh ấy lo.

- Vy Vy, con dự định làm dâu nhà tài phiệt sẽ sống yên ổn sao ?

- Con tin tình yêu của con.

Tịnh Vy mỉm cười với bà, cô nghĩ bản hợp đồng này cô cũng rất có lợi, công ty sữa của ba mình sẽ phát triển cao, nhìn thấy gia đình luôn vui vẻ thì cô cũng vui vẻ.

Chợ ông ra biển rồi ghé qua nông trại, anh cũng không biết nói gì chỉ biết lái xe. Đường xá ở làng quê eo hẹp hơn thành phố nhiều.

- Ta về rồi đây.

Tay xách 2 con cá thật to rồi đi vào nhà.

- Mẹ Tịnh Vy làm cá đi.

- Cá to thế sao ?

- Ừ.

Hạnh phúc đơn giản chỉ thế thôi, nhẹ nhàng ấm cúng.

Trong bữa ăn, bà Phượng Vũ cứ liên tay gấp đồ ăn cho Thiên Ân. Tịnh Vy và Tịnh Văn ngậm đũa rồi nhìn nhau bằng ánh mắt trần trối khó hiểu.

- Thiên Ân ăn đi. Con phải ăn nhiều vào để trị Tịnh Vy nhà bác nữa. Nó lỳ lắm.

Thiên Ân lại dùng ánh mắt trần trối nhìn bà.

- Không hợp với con sao ?

Nghe câu hỏi đó, Thiên Ân chính xác mở miệng nói, nhìn vẻ mặt của anh ta, cô cũng thừa biết. Đưa chân đạp anh một cái, Thiên Ân nhú mày nhìn lên Tịnh Vy, rồi quay sang bà Phượng Vũ.

- Dạ rất hợp khẩu vị với con.

- Mẹ, mẹ ăn đi, để anh ấy tự gấp.

Tịnh Vy cực kỳ hài lòng nghe câu trả lời đó.

Ăn cơm xong, Thiên Ân cùng hai bác nhà ra phòng khách nói chuyện, còn Tịnh Vy và Tịnh Văn ở lại dọn chén.

- Con ngồi đi để ta gọt trái cây cho con.

- Dạ.

- Thiên Ân, con muốn cưới Tịnh Vy nhà ta thật sao ?

- Vâng, con yêu cô ấy.

- Ta biết con là người đàn ông rất tốt, rất thành công trong sự nghiệp nhưng ta chỉ muốn con có thể chăm sóc Tịnh Vy nhà ta tốt một chút được không ? Nó rất ương bướng.

- Vâng. Con sẽ sắp xếp cho hai bên gia đình gặp nhau.

- Thiên Ân, ta tin tưởng giao Tịnh Vy cho con.

- Vâng.

Ở trong phòng bếp nhưng cô vẫn nghe cuộc trò chuyện đó, cô bắt đầu khóc than cho cuộc đời thống khổ của mình, ba mẹ mình thật sự làm quá lên cả rồi.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Tịnh Vy trở lại phòng.

- Sao anh nằm trên giường của tôi ?

- Hôm nay tôi ngủ đây, cô đi ra chỗ khác ngủ đi.

- Đây là giường của tôi mà.

- Giường ai thì tôi không biết nhưng tôi lên trước.

- Anh là con cháu của chủ nghĩa tư bản à.

- Muốn nghĩ sao tùy cô.

- Không được, anh đi ra cho tôi.

Tịnh Vy đi đến bên giường, cầm tay Thiên Ân lôi ra, nhìn cô anh cười khinh bỉ.

- Cô kéo được tôi đi rồi tính.

- Có chuyện gì vậy con ?

Nghe phòng của Tịnh Vy to tiếng, ông bà vội chạy vào.

- Anh ấy ngủ trên giường của con.

- Trời ơi, ta còn tưởng chuyện gì ?

Ông bà nhìn nhau cười nguy hiểm.

- Hai con cũng sắp là vợ chồng ngủ với nhau có gì không tốt ?

- Nhưng con chưa cưới.

- Vợ yêu à, anh và em cũng chuẩn bị đám cưới, thôi ngủ đi để cho ba mẹ ngủ nữa.

Vừa nói anh vừa cầm tay cô kéo xuống kiệu ôn nhu nhẹ nhàng.

- Thôi hai con ngủ ngon nhé. Ta về phòng đây.

Ông bà còn cận thận đóng cửa rồi nhìn nhau cười nguy hiểm.

- Buông ra.

- Nhỏ tiếng thôi. Hôm nay tôi ngủ đây.

- Anh thật quá đáng.

Thiên Ân đưa cô một cái gối cùng một cái chăn, vẻ mặt rất chi bình thường.

Phòng cô nhỏ không có ghế sofa, cô đành nằm dưới đất.

Tại sao chứ ? Tại sao trên đời nay có một người đàn ông mà không biết ga lăng là gì ? Còn dành chỗ ngủ với phụ nữ nữa. Đúng là tên điên khùng.

- Hôm nay tôi đóng người bạn trai của cô quá tốt rồi, chuẩn bị tới cô.

Nói xong, anh tắt đèn, và ngủ. Để lại Tịnh Vy đang cắn răng tức giận hậm hực.

Đồ chủ nghĩa tư bản tàn ác !

10. Đứa Con Dâu Hoàn Hảo

Tịnh Vy và anh về thăm bố mẹ được hai ngày rồi phải đi. Cô từ khi lên thành phố, rất ít có thời gian về nhà.

- Mẹ, khi nào hai gia đình gặp mặt con sẽ báo ẹ.

- Ủ. Hai con đi đường cận thận nhé.

- Vâng ạ.

Thiên Ân chào hai người rồi mang đồ ra xe, Tịnh Vy thì luyến tiếc không rời.

- Thôi đi đi để Thiên Ân nó đợi.

Cô thật sự không muốn đi chút nào, đã lâu chưa có không khí với gia đình.

- Sắp lấy chồng rồi mà con không nhéo mẹ. Đi đi.

- Con đi, chị đi nha Văn.

Thiên Ân mở cửa cho cô, lên xe nhưng ánh mắt tiếc nuối vẫn nhìn ra phía bên cửa cho đến khi xe đi xa không còn nhìn thấy nữa.

- Bây giờ về nhà tôi.

- Ủ.

Khuôn mặt không có tí thần sắc ỹ rũ nhắm mắt lại. Càng nghĩ cô càng thấy bản thân mình quá nguc ngốc, khi không tự nhiên rước họa vào thân.

Qua tới nhà anh trời đã tối, cô đang nằm vật vờ trên xe, anh không nói không rằng liền thắng mạnh một cái, làm cô ngã nhào lên phía trước.

- Aaa...

Thoát khỏi cơn ngủ, và sau 10 giây định hình cô mới biết mình mới bị anh chơi. Thật tình, cô quá to.

- Tổng Thiên Ân, kiếp trước tôi nợ tiền anh hay sao mà kiếp này tôi bị anh ám riết thế này ?

Anh không trả lời, chỉ cười khẩy. Cô lờm liếc anh, thật sự người đầu tiên cô muốn đánh bầm dập rồi đem cho heo ăn đó chính là anh. Ý chí nuôi kế hoạch " trả thù " của cô ngày càng lớn. Nhất định, sẽ có một ngày cô xử tội Tổng Thiên Ân, mặc kệ cho dù anh ta là nam thần trong lòng biết bao nhiêu fan hâm mộ.

- Bà nội.

Thiên Ân đi đến bên bà của mình. Cô có đọc trên báo một lần, gia tộc nhà họ Tống là gia tộc có nét đẹp truyền từ đời này sang đời khác, Thiên Ân được vẻ ngoài như thế chắc chắn là nhờ một phần gen di truyền. Người phụ nữ bên cạnh chắc là mẹ của Thiên Ân, cô rất công nhận, bà nội của anh có một nét gì đó rất thu hút, còn nhìn cách ăn mặc, cô chắc chắn mẹ anh là một người phụ nữ quyền quý.

- Còn chào bà, con chào bác.

Cô đi lên phía trước, nở một nụ cười xinh đẹp, đôi đồng tử đen láy thu hút ánh nhìn.

- Bà, đây là bạn gái con. Là người con vừa đính hôn.

Anh quàng tay qua ôm lấy eo cô kéo sát vào người mình, mặc dù cô biết trước nhưng cũng có chút nhạy cảm giật mình một cái, nhưng trên môi không ngừng nở nụ cười. m

Bà nội của Thiên Ân đi lên, vuốt lấy cánh tay cô.

- Đây là đứa cháu dâu ta hằng mơ ước đấy sao ? Cuối cùng con cũng chịu đưa về cho ta xem mặt.

- Thôi vào nhà đi.

Cô rất công nhận, bà nội và mẹ của anh ta rất hiền và thân thiện. Nhưng khúc mắc lớn nhất trong đầu của cô là tại sao anh ta lại đáng ghét đến như thế trong khi người nhà anh ta rất thân thiện, chẳng lẽ anh ta bị đột biến gen sao ?

- Đi.

Thấy cô đứng đờ ra đó, anh lườm một cái rồi đẩy cô đi.

- Mẹ có chuẩn bị rất nhiều đồ ăn. Hai con vào ngồi đi.

- Vâng.

Căn biệt thự này rất rộng, lối vào nhà là một lối đi mòn qua một vườn cây, ngay cửa phòng khách đi ra sau là một bể bơi rộng lớn. Chưa kể, căn biệt thự này được xây hầu như bằng gỗ, ánh đèn trải dài sáng khắp nhà. Nhà có tiền có khác, xa hoa mọi mặt. Bước vào căn phòng bếp, cô cảm thán rằng căn phòng này rộng bằng cả nhà của cô.

Ngồi xuống chiếc bàn gỗ trải dài, cô lặng lẽ ngồi xuống một chỗ gần anh. Người giúp việc nhanh chóng lên dọn chén, rồi trải khăn ngay người giùm cô. Đúng là phong cách sống của một kẻ có tiền.

- Tịnh Vy, con ăn nhiều một chút.

Bà nội nhìn đứa cháu dâu rất thích thú.

- Dạ, mà con quên chưa giới thiệu tên mình ạ ?

- Không, ta biết hết rồi. Cháu dâu yêu quý của ta, ta biết hết chứ.

Tịnh Vy nhìn bà nở một nụ cười thẹn thùng.

Đồ ăn được dọn lên bàn, rất thơm, rất đẹp mắt. Bụng Tịnh Vy đã đói cồn cào, thật sự nhìn đồ ăn cảm lòng không dặng. Còn anh, vẫn từ tốn nhẹ nhàng cắt miếng thịt ngay đĩa rồi đưa qua cho cô. Làm cho cô tròn mắt bất ngờ.

- Cảm ơn anh.

Một câu nói buông ra, nghe có phần ngượng ngùng nhưng rất ngọt ngào.

Bà nội anh và mẹ anh nhìn hai người rồi cười có chút kỳ dị. Nhìn hai đứa yêu thương nhau như thế, hai người bất chợt thấy vui.

- Ba khi nào về mẹ ?

- Ba con rất bận, khoảng ngày một mẹ bay lại về đó.

- Mẹ mới về nước sao ?

- Ủ, mẹ mới về hồi sáng.

Thì ra, để chào đón đứa con dâu này, bà đã cất công bay về nước để được nhìn nó một lần.

Ăn xong no nê, Tịnh Vy ra phòng khách ngồi cùng ba, cô rất nhanh nhẹn gọt trái cây. Nhìn đứa con dâu vừa xinh đẹp, vừa khéo léo, Tổng phu nhân rất hài lòng.

- Tịnh Vy, ta không biết tại sao con lại làm cho trái tim sắt đá của thằng Thiên Ân mềm ra được.

- Dạ.

Cô cười ngượng ngùng.

- Ta đã rất nhiều lần năn nỉ nó dẫn bạn gái về cho ta coi mặt nhưng nó nói nhất quyết không chịu. Bây giờ lại dẫn về một cô vợ chưa cưới. Con thấy chưa, nó không làm thì thôi, chứ làm rồi là phải tới.

Cô chỉ cười, rồi nhìn qua anh ta. Vẫn là cái khuôn mặt hờ hững, chăm chú nhìn vào cuốn tạp chí.

- Thiên Ân, con tính khi nào để hai gia đình gặp mặt ?

Có vẻ Tổng phu nhân vừa mới nghe điện thoại xong, đi vào phòng khách chưa kịp tới chỗ ngồi đã cất tiếng hỏi.

- Mẹ cứ sắp xếp đi.

- Cuối tuần sau được không ?

- Mẹ hỏi cô ấy á.

- Tịnh Vy, cuối tuần sau ba mẹ con rảnh không ?

- Dạ được ạ.

- Ủ, thôi khuya rồi. Hai đứa về phòng đi.

- Vâng. Bà ơi con lên nhé.

- Ủ.

Tịnh Vy cuối đầu chào hỏi rồi đi lên lầu với anh, lúc đó Tổng phu nhân mới thở dài ngồi xuống ghế.

- Mẹ thấy sao về đứa cháu dâu này ?

- Nó rất xinh, lại lễ phép. Ta rất thích.

- Con cũng thấy cô gái này là người tốt, nhưng gia thế ... ?

- Sao ?

- Con đã cho người điều tra, ba Tịnh Vy là chủ của một chỗ chế biến sữa bò dưới quê, còn mẹ thì là nội trợ. Còn có một đứa em trai.

Đó luôn là phong cách của những người quyền thế, họ luôn muốn con trai của mình cưới một người tốt, nhưng một phần cũng về danh tiếng. Họ cho người điều tra, điều đó cũng chẳng làm được gì nhưng nó sẽ tổn thương cô.

Nguyên ngày hôm nay, cô đã không mở điện thoại. Lúc mở lên thì thấy tin nhắn đến tới tấp, lên tường cá nhân của mình trên một trang mạng xã hội. Những lời lẽ chợ búa, hay mắng chửi xuất hiện dày đặc trên tường của mình. Đang có chuyện gì xảy ra thế này ?

- Tuyết Nhi, chị gọi em gì lắm thế ?

Cô nói giọng có phần lười nhác.

- Em đã đọc bằng tin ngày hôm nay chưa ?

- Sạo ạ ?

- Em lên đọc đi. Nhưng Tịnh Vy, em bình tĩnh được không ?

- Có gì vậy ? Để em coi thử.

Nói xong cô cúp máy, rồi nhanh chóng lướt web bằng chiếc điện thoại thông minh của mình. Ngay trang nhất, rất nhiều những bài báo có tựa đề liên quan tới cô xuất hiện.

“ Hứa Tịnh Vy, bỏ mặc ba mẹ nghèo khổ của mình dưới quê để dám cười với gia thế quyền lực nhà họ Tống ”

“ Hứa Tịnh Vy bị anti fan ném đá vì kết hôn với Nam Thần số một hiện nay - Tống Thiên Ân ”

Thì ra, họ đang lên tiếng phản bác cô, cả cái hình ảnh cô trở về nhà của mình cũng được chụp lại. Nhà báo bây giờ quả thật rất rảnh, họ luôn đi theo cô như vậy sao ? Bịa những chuyện như vậy sao ?

Thiên Ân từ phòng tắm đi ra, không nhìn cô mà hờ hững nói.

- Tắm đi.

Thấy cô không nói gì chỉ nằm dài ra giường, tay cầm điện thoại mà thờ dãi.

- Anh đọc bài báo sáng nay chưa ?

- Sao ?

Cô đưa chiếc điện thoại lên, trong đầu anh nổi một lên một tia nghi hoặc rồi bước tới.

- Tờ báo lá cải, cô để ý tới làm gì ?

- Vì anh hết.

- Đừng đổ tội cho tôi.

- Không có anh làm sao có sự phiền phức này.

Cô bật dậy, hít thở lấy một hơi rồi đứng dậy, đi về phía phòng tắm không quên để lại cho anh một cú đá.

- Anh là sao chối đời tôi rồi.

11. Vùng Vẫy

Khi về ra mắt ở nhà anh, cô rất chăm chỉ, cô giúp cô giúp việc nấu cơm, cô tưới cây mặc dù những công việc này từ lâu cô đã không làm nên đã quên mất.

Mẹ Thiên Ân tên là Võ Mẫn Lan. Nhưng sau khi lấy chồng đổi thành Tống Mẫn Lan. Bà là doanh nhân nổi tiếng, là thiên kim tiểu thư của gia tộc họ Võ. Còn ông Tống Danh là người đàn ông nổi tiếng thành lập công ty từ hai bàn tay trắng. Trong giới doanh nhân, hai ông bà đều được rất nhiều người nể.

- Hôm nay mẹ ra sân bay à ?

- Xin lỗi con, mẹ có việc phải bay qua Pháp một chuyến. Con ở lại chơi nhé.

- Dạ không sao, mẹ đi an toàn.

Tống Mẫn Lan đi tới ôm con dâu của mình, mặc dù bà không thích về chuyện gia thế, nhưng công nhận một điều đứa con dâu này rất được mắt bà.

Nhìn mẹ anh đi, cô tiếp tục công việc tưới cây của mình.

- Bà nội đâu ?

Thiên Ân thong thả ra ngồi túp lều giữa cạnh hồ bơi, anh mang chiếc áo sơ mi sọc kẻ ngang với quần kaki xắn ống tôn lên đôi chân dài miên man của mình.

- Bà đang đọc báo trên lầu với bé Hai.

Nhắc mới nhớ, nhà anh có cô bé giúp việc rất thương, năm nay vừa tròn 18 nhưng khuôn mặt phúng phính nhìn cứ như đứa trẻ 8 tuổi, bà nội anh rất thích cô bé này.

- Này này, cô tưới cây né qua bên kia được không ? Nó trúng tôi đây này.

Cô chẳng thèm nghe Thiên Ân đang lảm nhảm cái gì, vẫn ung dung tưới cây. Hứa Tịnh Vy xinh đẹp dưới nắng sáng, mái tóc xoăn kiêu ngạo hằng ngày được túm gọn sau gáy, khuôn mặt trang điểm hằng ngày cũng được thay vào đó là khuôn mặt mộc. Thân hình bốc lửa, làn da trắng nõn, một viên ngọc của showbiz luôn tỏa sáng trên sân khấu mà bây giờ lại chuẩn bị lấy chồng, một người chồng mình không hề biết bất cứ thông tin gì.

- Tôi nói cô không nghe rõ à ?

Thiên Ân hét to. Anh đang đeo mắt kiếng, chân vắt dài ra chiếc ghế có dù che. Thông thả thư thái đến như thế mà bị cô phá cho vỡ.

- Không nghe, không nghe.

Tịnh Vy hét lại, cô còn cô ý đưa vòi nước lại gần chỗ anh, thông thả mà còn hát, anh bị hơi nước làm cho ướt khung cảnh đẹp tức đen mặt.

- Hứa Tịnh Vy, cô đang giỡn mặt với tôi đó à.

Tổng Thiên Ân đứng dậy, tính lại gần chỗ cô thì bị vòi nước đưa thẳng vào mặt, nước lạnh xối xả vào khuôn mặt, Thiên Ân càng tức giận đến mức run người.

- Tịnh Vỹ.

Trước khi bị nước xịt đầy miệng anh vẫn còn đủ dũng khí để hét tên cô.

- Tổng Thiên Ân tôi ghét anh, tôi ghét anh.

Tịnh Vy lấy cái việc xịt nước vào người anh làm thú vui tao nhã, rốt cuộc đã có một ngày cô đã được trả thù.

Thiên Ân chân dài nhanh như thoát, đi nhanh đến bên cô với lấy cái vòi nước. Hai người quần quai với nhau chỉ để dành một cái vòi xịt.

- Cô đưa đây.

- Tôi ngu gì đưa cho anh.

Câu nói vô dụng nhất cuộc đời của anh có lẽ là câu anh vừa nói, nếu mà đưa cho anh thì cô chẳng tốn sức dành lấy nó, mà nếu đưa cho anh cô chắc chắn bị anh trả thù. Căn bản anh là nhà tư bản rất độc ác.

- Hứa Tịnh Vy, cô coi trời bằng vung đúng không ? Được, hôm nay tôi cho cô biết thế nào là lời hại của tôi.

Sức khỏe của đàn ông và phụ nữ căn bản là khác nhau, với sức của Tịnh Vy cho dù cố gắng đến mấy cũng không bằng anh được, vòi nước nhanh chóng được anh chiếm lấy. Tổng Thiên Ân chiếm ưu thế.

- Tịnh Vy, cô chết với tôi.

Khi biết mình đã thiệt hại, cô đã nhanh chóng tẩu thoát nhưng thất bại, anh với tay dài túm lấy tay áo cô, ghì cô vào trong ngực mình, dùng cánh tay săn chắc mạnh mẽ mà giữ chặt lấy cô.

- Anh ...

Tịnh Vy mở miệng hét lớn thì bị vòi nước đưa thẳng vào miệng, Thiên Ân vui mừng trêu trọc.

- Tịnh Vy, nếu từ đầu cô không gây chuyện với tôi thì có lẽ cô không bê bết như thế này.

Dùng chân của mình hết sức đạp lên chân anh, nhân lúc anh không để ý, cô đẩy anh ngã mạnh xuống hồ bơi. Nhưng rất tiếc, đá gạch trơn trượt, người cô nhanh chóng cũng ngã theo.

Thiên Ân ý định hôm nay ra nhàn nhã tắm nắng, mà giấc mơ đó lại bị cô phá hoại. Con người này, lúc nào cũng thích phá hoại cuộc đời anh.

- Tịnh Vy.

Cô Hứa Tịnh Vy - ca sĩ, người mẫu, kiêm diễn viên với thân hình hoàn hảo, cao gần một mét bảy với chiều ơ ước.

Anh Tống Thiên Ân - ca sĩ, người mẫu, với khuôn mặt hoàn hảo góc cạnh, thân hình săn chắc với chiều ột mét tám bảy.

Hai chiều cao đều là mơ ước, nhưng hoàn toàn khác xa nhau. Hồ bơi chỗ cô và anh rớt, anh đứng ngang vai, vậy thì có thể hiểu ra là cô gần tới đầu.

Tịnh Vy bị sặc, mực nước gần tới đầu làm cô khó chịu đến mức không thở được. Thiên Ân nhà nhả xách áo cổ lên, làm chiếc áo vơi đến nửa bụng.

- Hứa Tịnh Vy, cô biết thế nào là trả thù chưa ?

Tịnh Vy sặc nước đến muốn chết mà bây giờ còn đứng đó hỏi tào lao.

- Nói thua đi.

Trời ạ, tên đầu heo này. Cô gần chết rồi, giờ còn thua với thắng.

- Anh đưa tôi lên bờ đi.

- Không, nói thua đi.

- Tôi không bao giờ thua anh.

- Được được.

Anh cầm người cô nhúng xuống thêm một lần nữa. Tịnh Vy tay chân vùng vẫy trong hồ.

- Nói.

Chấp nhận nói ra để anh vớt lên nhưng lại bị một bụng nước ào vào bụng. Anh xách cô lên một cách nhẹ nhàng.

- Nói đi bé cưng.

Cô vuốt mặt, nhắm mắt lại rồi cắn môi ôm lấy cô anh.

- Cô làm cái gì vậy ?

- Tôi không thua anh.

Cô dùng cả người mình để leo lên vai anh, cô thà mất hình tượng chứ không chịu thua tên đầu heo này.

- Xuống.

- Tôi không đầu heo như anh, xuống chỗ này cho tôi chết trôi à.

À quên mất, cô không biết bơi, hồi nhỏ ba cứ hay dẫn đi tập bơi nhưng lần nào lần đấy đều uống một bụng nước mang về.

- Được rồi hai đứa.

Bà nội tay chống gậy nhìn ra phía hai con người đang vùng vẫy giữa hồ. Đúng sau bà nội là bé Hai cũng đang cười một cách nham hiểm.

Thật ra tư thế của anh và cô cũng đầu mớ anh mẩy đầu, chỉ là cô vất nửa người lên người anh thôi mà.

- Bà nội, anh ấy ăn hiếp con.

- Thiên Ân, ý mạnh ăn hiếp cháu dâu bà à. Đưa nó lên đi, hai đứa vào thay đồ, bệnh bây giờ. Hai mươi mấy tuổi đầu rồi mà cứ y như con nít.

Thiên Ân ngậm ngùi vác “ con đĩa ” đang vất lên người anh lên bờ. Đáng ghét ! Anh thắm chửi trong bụng. Trên vai anh, cô còn cười hí ha hí hửng.

- Xuống.

Lên bờ anh gần giọng. Cô thông thả leo xuống rồi chạy tót vào trong. Bé Hai nhanh chóng lấy khăn cho cô lau ẩm người.

- Tịnh Vy con mau đi tắm đi. Bệnh bây giờ.

- Vâng.

Cô chạy hút lên trên, Thiên Ân đang lau đầu, nhìn lên hướng cô chạy bằng ánh mắt nguy hiểm.

Lúc cô ra anh cũng đã tắm xong, có lẽ anh dùng nhà vệ sinh ngoài phòng gần lan can. Mà thôi mặc kệ, hơi đầu đi quan tâm tên đầu heo đó tắm đâu.

- Ngày mới chụp ảnh cưới.

Anh ném lại cho cô năm chữ rồi xuống dưới, lại chụp ảnh cưới. Đó là khoảnh khắc cô ghét nhất trên đời, mang bộ váy cưới nặng nề mà đi qua bên này đi qua bên nọ, thật cực khổ. Nếu chụp với người mà mình yêu thì không khí nó khác, mà chụp với người mình ghét không khí nó lại khác. Tịnh Vy hậm hực cắn môi.

- Tiểu thư, chị xuống dùng bữa tối ạ.

- Ừ, tôi xuống liền.

Nói chung, việc quan trọng bây giờ là ăn. Ăn mới có sức chống với tên đáng ghét.

12. Ảnh Cưới

Hứa Tịnh Vy và anh rời nhà, đợt này về ra mắt cô đã ghi trong mắt bà một số điểm. Là đứa con gái xinh đẹp, lễ phép, gia giáo rất biết hiếu quy củ. Một trong số điểm Tống Thiên Ân ghét cô nhất là lúc nào cũng giả nai, mắt to tròn nhìn người lớn, khuôn mặt làm ra vẻ ta đây không có tội nên phần tội lúc nào cũng là anh.

- Anh chạy xe đường hoàng nha. Bà dặn rồi đấy.

- Kệ tôi.

- Tôi nói bà.

- Tịnh Vy, giờ tôi mới hiểu tại sao cô luôn dành được vai diễn chính xuất sắc nhất, hóa ra cô diễn ngay trước mặt người lớn cũng quá đạt.

Nghe những lời móc mách này của anh nhiều đến mức làm cô quá nhàm chán, cô giấu môi hất hàm lên.

- Bây giờ anh mới biết sao ? Tôi là loại người vậy đó, làm như anh tốt lành lắm vậy.

Tống Thiên Ân không thèm trả lời lại, chăm chú lái xe. Còn cô thong dong vừa hát vừa chơi game. Hai con người này không bao giờ có thể giống nhau bất cứ một điểm nào cho dù là điểm nhỏ nhất.

Anh lái xe qua thẳng studio, việc lái xe nguyên đêm khiến anh có chút mệt mỏi, trong khi cô thì nằm ngủ dài chân ra đấy, đã thế còn ngáy đến mức anh muốn đạp cô xuống xe.

- Chào thiếu gia, chào tiểu thư.

- Nhiếp ảnh gia có lịch chụp là 9h. Hai người vào nghỉ ngơi tí đi ạ.

Tống Thiên Ân đi thẳng vào trong, mặc kệ “ cô vợ yêu ” xinh đẹp của mình còn đang đứng chờ ra đấy.

- Chào hai chị.

Tịnh Vy cúi đầu mỉm cười với hai người nhân viên.

- Chị ấy thật xinh đẹp.

Người nhân viên ấy thì thào.

- Chị ơi, chị có thể cho chúng tôi chụp chung với chị một tấm hình được không ạ ?

- Được.

Do để mặt mộc nên cô đeo mắt kiếng, nhưng làn da trắng sáng của cô luôn làm thu hút mọi ánh nhìn.

Sau khi chụp ảnh với hai cô nhân viên, Tịnh Vy đi vào trong thay đồ nghỉ ngơi đợi lịch chụp ảnh cưới. Từ khi anh ta vào đây thì không thấy bóng dáng đâu nữa, con người này làm cái gì cũng khó hiểu, đến cách nói chuyện cư xử cũng khó hiểu.

Vừa chọn mắt được một chút thì cô bị kêu dậy đi làm tóc và trang điểm. Hứa Tịnh Vy là người mẫu có tác phong chuyên nghiệp, mặc dù mệt mỏi đến đâu nhưng cô không bao giờ thể hiện ngoài mặt.

Bộ váy cưới của cô hôm nay nhìn có vẻ rất “ đồ sộ ”, vì đám cưới này là đám cưới cháu đức tôn nhà họ Tống - tập đoàn tài phiệt lừng danh nên đây được nói là đám cưới hoàng gia.

Sau 1h đồng hồ chuẩn bị, trên người cô mang bộ đồ váy cưới ôm sát phần thân trên để lộ cơ thể với tỉ lệ hoàn hảo, chân váy dưới xòe bồng bênh được làm từ ren và lụa với phong cách trang nhã, đường cắt tinh tế cho đến những điểm nhấn sang trọng và hiện đại. Tóc dài của cô được thắt nhẹ nhàng, khăn voan mỏng với chiếc vương miện ngọc trai kiêu sa. Tất cả phải tròn mắt ngưỡng mộ cô, một sắc đẹp hoàn hảo đến kì diệu. Cô đại diện cho sắc đẹp toàn đất nước quả không sai.

Thiên Ân lịch lãm trong bộ vest đen sang trọng, thắt nơ đen áo sơ mi trắng đơn điệu.

- Hai người này quả là sinh ra dành cho nhau.

Nhân viên trong studio không ngừng tán thưởng.

- Hai người tạo dáng tự nhiên một chút.

Hứa Tịnh Vy mang bộ váy cưới này di chuyển khắp nơi quả thật rất khó chịu. Thiên Ân miễn cưỡng ôm lấy eo cô. Ánh mắt đầm đăm sát khí.

- Chú rể tươi một chút, đừng lạnh lùng như chụp poster phim hành động như vậy chứ.

Còn về bên cô cũng cảm thấy khó chịu vô cùng nhưng cũng phải nhe răng cười.

- Bây giờ ra sân sau ngoại cảnh chụp nhé.

Chụp ảnh cưới là vậy, đi hết chỗ này sang chỗ khác. Đây là studio được Thiên Ân là người mẫu riêng, nên có phần cứng chiều một chút.

- Chị báo lịch trình sáng mai cho em được không ?

Hứa Tịnh Vy khổ sở lên tiếng.

- Mai chúng ta có buổi chụp ảnh ngoài biển nhé.

- Vâng. Vậy là xong hả chị ?

- Ủ, mai em chỉ có như thế.

Ra sân sau của studio, mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng.

- Tịnh Vy, bây giờ chúng ta thực hiện kiểu mà em treo lên như kiểu đang bay ấy, rồi nghiêng người xuống trao cho chú rể một nụ hôn được chứ ? Kiểu nụ hôn phải ngọt ngào có phần luyến tiếc.

- Hả ?

Nghe từ “ hôn ” là cô nổi hết da gà, cô đóng hơn cả chục bộ phim, hôn hơn cả chục người khác nhau nhưng không có người nào cô sợ hơn người này.

Dây dợ bắt đầu quấn vào người cô, nhắc cô lên khoảng 1 mét.

- Nghiêng qua, nghiêng qua.

“ Lắm chuyện thật ” Cô thầm chửi rửa một câu.

Bộ váy cưới đã chật vật giữ lại còn nghiêng với chĩa ngửa, lại còn gặp chú rể trời đánh chỉ biết trơ mắt ra mà đứng nhìn.

Theo sự sắp xếp, rốt cuộc cô cũng nghiêng người qua được, cúi xuống nhưng không dám hôn.

- Cô dâu ơi hôn đi.

- Hôm nay ngày may mắn cho anh nên nhận được một nụ hôn từ tôi.

- Ảo tượng. Cô tưởng tôi thích hôn cô à ?

- Sao chứ ? Hôn anh tôi là người thiệt thòi.

- Xin lỗi cô, cô được hôn tôi mới là niềm vinh hạnh.

Nghiệt quỷ, hai con người này dự là kiếp trước nợ tiền nhau nên kiếp này mới gặp nhau để trả thù nhau. Chụp ảnh cưới người thì chơi vơi trên đây, người thì đứng dưới nhưng vẫn chu mỏ cãi nhau là chuyện thường tình.

Sau một hồi nhắc nhở của nhiếp ảnh gia hai người mới trở lại làm việc nghiêm túc.

Chần chừ tiến lại gần, tiến lại gần, tiến lại gần nhưng vẫn không chạm được. Giữa hai người này có như có bức tường ngăn cách, không chạm nhau được vì căn bản " hận thù " trong lòng ngày càng phát sinh.

- Trời ạ, hai người hôm nay sao thế ? Có cái hôn thôi mà này giờ không làm xong.

- Dạ rồi.

Hứa Tịnh Vy nuốt nước mắt, kệ đi coi anh ta như khúc gỗ cũng được. Rồi cô cúi xuống, khoanh khắc chạm môi ngọt ngào của hai người máy ảnh liên tiếp chụp lại, kể cả nhân viên cũng lấy điện thoại ra quay.

Khi hôn xong, anh lấy tay lên lau miệng, tỏ thái độ khinh bỉ. Cô cũng phun nước bọt thề rằng anh ta kiếp trước nợ tiền mình, nên kiếp này cứ ám mình. Đồ thứ ma quỷ !

- Bây giờ hai người chụp ảnh dưới nước nhé. Cô dâu chú rể đi thay đồ đi.

Nhìn ra cửa, Linh Đan đứng ngay đó nở một nụ cười tươi.

- Hai người chụp ảnh đẹp lắm ạ.

Mặt Thiên Ân có chút biến đổi.

- Em đến hồi nào ?

- Mới thôi ạ, em có lời mời chụp ảnh của một tạp chí hẹn ở studio này.

- Ấy, lâu ngày mới được gặp lại em.

- Dạ chị.

- Bộ váy cưới này của chị rất đẹp đấy ạ.

- Ừ thực sự chúng rất đẹp nhưng cực ...

- Em ở đây đợi anh chút anh đi thay đồ cái.

Cô chưa nói hết câu anh đã lôi người cô đi.

- Tên đầu heo, thực sự anh không biết thương hoa tiếc ngọc hả ? Đau quá, bỏ ra.

Đi được một khúc anh bỏ cô ra, dùng sắc mặt nghiêm nghị nhìn cô.

- Cô giả tạo với ai cũng được, nhưng riêng Linh Đan thì xin cô đừng đụng vào, nó còn trẻ người, không cáo già như cô đâu.

Cô vừa chỉnh sửa lại đầu óc vừa nói.

- Này, anh nghĩ mình là ai, tôi làm gì cô ấy mà cáo già. Tôi hỏi thật anh có bị khùng không ? Anh cứ thích suy bụng ta ra bụng người lắm phải không ?

Lúc nào cũng vậy, anh mắng người ta một dây xong rồi bỏ đi. Bây giờ cũng vậy, mặc kệ cô đứng nói anh xoay người lạnh lùng bước đi.

- Làm gì thấy ghê vậy, có ngon cần tôi luôn đi. Đồ đầu heo, đồ ma quỷ.

Cô dậm chân hậm hực bỏ đi.

Tiếp theo cô mang bộ váy cưới có đuôi cá xòe rộng ra, màu trắng như của những nàng công chúa. Điều cực khổ hơn là cô phải mang bộ váy cả kí lô này đi xuống nước.

- Bây giờ em và Thiên Ân hụp xuống nước tạo dáng. Ở dưới anh có đặt sẵn một cái ghế với cái xích đu.

- Vâng.

Sau một hồi bàn luận thì tất cả mọi người xuống nước, nhìn hồ hơi cô lại nhớ đến hôm qua.

- Đi ra mực nước hơn cổ em một chút.

Mang bộ váy này đi trong nước không dễ, quan trọng là đi không được, nó quá nặng, nặng hơn với số kí của cô nữa.

- Anh không biết giúp tôi sao.

Vì mọi người đang nhìn vào nên anh mới quay lại di chuyển giúp cô. Nhân viên phải lặn hụp lặn hụp mới ôm xuể bộ váy.

Tạo dáng dưới nước phải nín thở, quan trọng trang phục và mái tóc xuống dưới nước nhìn sao cho đẹp.

Dưới đây anh và cô cũng phải có cảnh hôn nhau, cô đẹp ngượng ngùng tranh thủ còn cần được anh một cái. Nhưng may có nhiều người, anh không dở lòng hẹp hòi nhấn chìm cô xuống dưới.

Đúng, đối với mọi người cô luôn là người vô tội, là người ngây thơ không biết gì. Còn bao nhiêu tội trạng là anh ta hưởng hết, căn bản vì cô toàn làm lén sau lưng không ai biết gì.

Cô hôm nay rất mệt nhưng cũng kết luận một câu ảnh cưới đẹp thật, tỏa sáng nhất là mình, cô còn tự ngẫm khen bản thân tự hào. Còn anh ta không hề có hứng thú với bộ ảnh cưới, mặt lúc nào cũng lăm lăm lì lì nhưng đi đóng phim hành động.

13. - Tiếp

Hôm nay thực hiện bộ ảnh cưới ngoài biển, cô mang váy bông bành dài thướt tha, tóc uốn xoắn cài hoa bên tai. Còn Thiên Ân mang quần tây, áo sơ mi rất đơn điệu. Ngoài biển, gió thổi lồng lộng, tóc cô bay phấp phới.

Rất nhiều kiểu ảnh được stylist chỉ đạo cho cô và anh. Nhìn anh có vẻ rằng là không quan tâm. Tất cả nghiệp sự hôm nay là anh gây nên, cho nên đừng trách bản thân ai mà hãy trách bản thân của mình đi.

Cô cầm một bình thủy tinh, nhìn xa xăm với vẻ mặt hạnh phúc, còn anh nắm tay cô, rồi hai người ném cái bình đó ra biển. Rồi cô bỏ chạy trên biển, anh chạy theo, hai người ôm nhau cười đùa ngọt ngào. Giả dối, tất cả là giả dối. Hai người yêu nhau còn làm được cô và anh không yêu lấy gì làm. Bực bội quá mà.

Nói chung phân cảnh cuối hôm nay là ngồi trên bãi đá, sau một giai đoạn xong xuôi thì đã hoàn tất. Anh thông thả bỏ xuống trước, mặc cô với bộ váy cưới nặng nề đã bị ướt nước biển.

- Này, không đỡ tôi xuống được sao ?

Thiên Ân không xoay đầu lại, cứ tiếp tục đi. Hứa Tịnh Vy cắn môi, đành cầm tay đỡ của chị chụp ảnh mà bước xuống. Đạp trúng tà váy, cô ngã mạnh xuống, cổ chân đập vào tảng đá cạnh.

- Á.

Đau đến mức xót lòng. Nhanh chóng tất cả mọi người lẫn thợ chụp hình chạy tới xem, anh bức quá phải quay đầu lại tỏ ra vẻ ân cần.

- Em sao vậy ? Sao không cẩn thận chút nào vậy ?

- Chết rồi, chân chị ấy bị đổ rồi. Để đưa đi cấp cứu.

- Đừng làm ầm lên, để tôi xử lý.

Anh nghiêm giọng, rồi cúi xuống bế cô lên.

- Để tôi đưa cô ấy về khách sạn.

Anh bỏ đi, để lại đám người còn ngơ ngác, anh chụp ảnh còn rất nhanh tay chụp lại vài khoảnh khắc tự nhiên như thế này.

- Nặng quá.

Đi được một quãng khá xa, anh mới nhả mặt lại. Tịnh Vy nằm trong vòng tay anh mà cố gắng hưởng thụ.

- Cô nặng như một con heo.

- Này, tôi có bốn mươi lăm kí thôi đây nhé.

- Bốn mươi lăm hay năm mươi bốn với cô vẫn vậy, người gì nặng như một tạ heo.

- Này.

Cô hét lên, người đàn ông khô queo này rốt cuộc có biết phụ nữ dị ứng nhất là bị chê nặng và đề cập tới vấn đề cân kí không hả ? Cô chắc chết với tên đầu heo khô queo này quá.

Ôm tới thang máy khách sạn, anh đặt cô xuống.

- Tự mà đi.

Anh bấm thang máy rồi bỏ đi, để cô chân đau tự thân mà đi. Thang máy mở, anh cũng tự bỏ đi vào, cô làm sao lê nổi tới đó với cái chân bong gân này với cái váy cưới nặng hàng tạ như thế này được ?

- Này.

Cô kêu to nhưng rất tiếc anh đã đi vào.

- Chào cô.

Một anh chàng thanh niên xuất hiện trước mắt cô, nhìn người này nhìn sơ cũng có vẻ được trai.

- Cô có phải Tịnh Vy không ạ ?

- Vâng, cảm ơn vì anh đã biết tôi.

- À, chân cô bị sao thế ?

- Bị bong gân nhẹ thôi, nhưng bộ váy cưới này nặng quá.

- Phòng cô ở đâu ? Để tôi giúp cô tới.

- Thôi, không cần anh làm phiền vậy đâu.

- Như thế này sao cô đi ?

- Tôi ...

- Để tôi đỡ.

Người đàn ông này ôn nhu đỡ lấy vai cô, dịu dàng giúp cô di chuyển.

- Cảm ơn anh, tới rồi.

- Ủ, tôi đi nhé.

Mặc dù được bế sung sướng hơn, nhưng có người giúp còn hơn không.

- A. Giật mình.

Cô vừa xoay người lại đập vào mặt là bộ mặt hầm hầm như nồi cháo gà của Thiên Ân.

- Cô gây scandal cho tôi vậy chưa đủ sao ?

- Hả ?

- Giờ cô muốn gần tới ngày cưới rồi mà báo chí đưa tin cô thân mật với người đàn ông khác hả ?

- Chứ giờ sao ? Anh không giúp tôi.

Anh liếc cô rồi bỏ vào.

- Giúp tôi với.

Anh bức quá phải xoay người lại kéo cô vào trong và đóng cửa lại.

- Thay đồ đi.

- Lấy dùm tôi cái vali ở đằng kia.

Anh lại lườm cô và lại xách vali tới. Tịnh Vy lấy bộ đồ rồi đau khổ lết vào phòng tắm. Nhưng rất lâu không nghe tiếng xả nước. Bỗng có tiếng mở cửa, Tịnh Vy vẫn mang bộ váy cưới rồi nhìn anh bằng ánh mắt có chút ngại.

- Ê, giúp tôi cởi váy.

Do bộ váy cưới này rất nặng và còn cột rất nhiều dây ở đằng sau nên cởi ra rất khó khăn. Thiên Ân nghĩ tới cảnh vừa nãy bỗng có chút bực bội, rồi đi vào.

- Tôi cấm anh nhìn.

- Tôi không thèm nhìn.

Nói chung, cô là một kẻ mặt dày tới mấy cũng vẫn thấy ngại khi nhờ người xa lạ cởi váy dùm mình. Anh tháo hết một đồng dây dợ buộc ở sau, tấm lưng trắng tinh lộ ra. Anh xoay người bước đi, để cô trong đây mặt đỏ như trái gấc.

Thực ra, cảnh tượng vừa nãy anh không có gì khác lạ, vì đi sự kiện, có rất nhiều người mang váy hở nửa lưng là bình thường. Nhưng điều anh tức là cảnh tượng vừa nãy, anh sợ rằng anh sẽ gặp rắc rối ?

Một lát sau cô rời khỏi phòng tắm cùng chiếc chậu nước ấm, không nhìn anh mà mang tới ghế, cô cực nhọc ngồi ngâm chân và xoa bóp. Anh nhìn rồi cười ma mị.

- Để tôi làm cho.

Anh cúi xuống, bàn tay to cầm lấy bàn chân nhỏ nhắn của cô. Cô còn đang suy nghĩ tên đầu heo hôm nay sao tốt dữ dằn thì một sự đau buốt từ chân truyền thẳng tới gáy.

- Anh nhẹ một chút được không ?

Thì ra anh chơi xấu, bóp vào vết thương của cô.

- Vợ phải cận thận, tối mai gia đình gặp mặt rồi đấy nhé. Chưa kể cuối tuần sau là ngày quan trọng nhất của cuộc chúng ta.

Những lời ngọt ngào sến súa từ trong miệng anh đều hoàn toàn ngược với cái hành động, tay anh bóp vết thương nhìn cô cười đắc.

- Đau quá.

Cô đau muốn khóc.

Cô đập anh, nhưng anh né được, mỗi lần thế vết thương của cô đều bị anh “ xúc phạm ”.

Cô tức giận muốn khóc sau khi rời khỏi được anh đã chạy vào phòng, nếu thi cãi nhau thì cô thắng còn nếu thi sức lực thì khỏi nói, anh thắng đậm.

Thời gian trôi rất nhanh, tối hôm nay là ngày hai gia đình gặp mặt. Trong khách sạn 5 sao lớn nhất thành phố, ngay trên tầng thượng hạng. Gia đình nhà họ Tống đang ngồi đây.

Gia đình cô đi vào với thái độ cực kỳ lễ phép.

- Chào phu nhân.

Mẹ cô cuối đầu chào phu nhân Tống. Bà Tống Mẫn Lan cùng với Tống Danh như trời sinh một cặp, hai doanh nhân đứng cạnh nhau đều tỏa sáng.

Ông Hứa Trọng Tường cùng với Lưu Phượng Vũ, đều lịch sự cúi đầu chào.

Hôm nay tên đang ghét nó vẫn đẹp trai ngồi ngồi, nhưng vẫn chảnh chọe như ngày nào. Từ này giờ vào, không thèm nhìn lấy cô một lần.

Hai gia đình gọi món, rồi trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

- Thăng con tôi cưới vợ không báo cho tôi một tiếng, liền báo lịch cưới, làm tôi hết cả hồn.
- Vâng, đứa con nhà tôi cũng vậy.
- Gia đình cháu thực sự thứ lỗi, con gái phải được cưới hỏi đàng hoàng.
- Vâng, không sao đâu ạ. Gia đình tôi phải trách cháu gái cưới hỏi không báo gì cả.

Nghe những lời trách móc chán cả tai, anh đập chân cô một cái, cô muốn rút miếng cá trong họng. Tròn mắt nhìn anh.

- Ba mẹ với hai bác nói chuyện, con với Tịnh Vy ra ngoài một lát.
- Ừ.

Nói xong anh kéo cô đi, cái chân còn chưa khỏi nay đã bị anh cho nặng thêm. Còn ở trong, hai bên nói chuyện rất vui vẻ. Sao hai gia đình có thể hòa thuận như thế nhưng hai người này thì không được nhỉ ?

14. Đám Cưới Hoàng Gia

Sau buổi gặp mặt hai gia đình, và sau những nghi lễ cưới xin rắc rối, ngày hôm nay Hứa Tịnh Vy chính thức lên lễ đường, nói lời hẹn thề cùng với tên đáng ghét này. Cả thành phố hôm nay trang hoàng lễ cưới của thiếu gia nhà tài phiệt họ Tống, cùng cô nữ minh tinh xinh đẹp đang nắm trong tay hàng chục vai diễn danh giá khác nhau. Hứa Tịnh Vy hôm nay lồng lộng nhưng không khác với vẻ kiêu sa của cô bình thường, khuôn mặt xinh đẹp tựa hoa tựa ngọc kia luôn được nâng niu. Nhà thờ lớn nhất thành phố, hôm nay nhà báo rất đông, còn có rất nhiều khách quý, vì đây là đám cưới của con nhà tài phiệt danh giá

Cả cánh cửa lớn mở ra như toà thành rộng mở, trên chiếc thảm đỏ dài, Tống Danh xuất hiện, người đàn ông đứng đầu về tập đoàn tài phiệt nhà họ Tống lừng danh. Nhạc dương cầm, vĩ cầm nổi lên, du dương nhẹ nhàng. Hứa Tịnh Vy xuất hiện trong bộ váy cưới màu trắng, khăn voan trắng che hết mặt, vòng hoa đan quanh như những nàng công chúa. Bộ váy cưới được cắt may từ lụa, ôm sát phần trên cơ thể để lộ thân hình hoàn hảo, váy xoà đuôi dài bồng bềnh như một làn sóng. Tịnh Vy khoác lấy tay ông Tống Danh tiến vào lễ đường. Đi tới đâu, dây màu, kim tuyến hoa được rải lên tới đó, khung cảnh trang hoàng lộng lẫy vô cùng. Tống Thiên Ân hôm nay mang vest trắng, nơ đen lịch lãm. Mà cô cũng công nhận, cô thích anh ta thất nơ hơn là thất cà vạt. Tống Danh trao con dâu lại cho con trai, trở về chỗ ngồi của mình. Xuyên qua tấm voan mỏng trắng là ánh mắt tràn đầy thù hận. Ánh mắt đáp lại ánh mắt cũng không hề yêu thương gì, là tràn đầy bom nổ. Chỉ có hai người mới hiểu nhau, Tống Thiên Ân thương thầm nhớ trộm Linh Đan, anh muốn yêu Linh Đan, anh muốn cùng Linh Đan đi hết cuộc đời này, có ai hiểu được lại trở thành một người phụ nữ không hề quen biết mà còn rất đáng ghét hay không ?

Mục sư bước lên, tiến hành nghi lễ.

- Hẹn ước của ngày hôm nay, chính là lời thề suốt đời suốt kiếp không thay đổi, nó sẽ đi theo đôi uyên ương đến suốt cuộc đời. Cũng như mãi mãi sống trong tim của mọi người hôm nay đã đến làm chứng cho lễ này.
- Vị mục sư đứng trên cao ôn tồn nói. Ngày hôm nay, là ngày cô mong sẽ cùng với người đàn ông cô yêu thương trao những lời hẹn ước, chứ không phải một tên ngang ngược không biết trái phải này.
- Cô Hứa Tịnh Vy có đồng ý lấy anh Tống Thiên Ân làm chồng của mình, cho dù sau này hạnh phúc hay đau buồn, giàu sang hay nghèo khó, lúc khoẻ mạnh hay ốm đau cô cũng nguyện bên anh ấy nguyện yêu thương chăm sóc lo lắng cho nhau, cho đến lúc đầu bạc răng long. Cô có đồng ý không ?

Tịnh Vy mím chặt môi xinh đẹp, nuốt thù hận vào trong lòng, lên tiếng nói.

- Tôi đồng ý.

- Anh Tổng Thiên Ân có đồng ý lấy cô Hứa Tịnh Vy làm vợ của mình, cho dù sau này hạnh phúc hay đau buồn, giàu sang hay nghèo khó, lúc khoẻ mạnh hay ốm đau anh cũng nguyện bên cô ấy nguyện yêu thương chăm sóc lo lắng cho nhau, cho đến lúc đầu bạc răng long. Anh có đồng ý không ?

- Tôi đồng ý.

Sau ba tiếng lạnh như băng của anh, cả nhà thờ ồ lên tiếng chúc mừng vui vẻ. Sau đó, anh chàng rể phụ tiến lên, mở cho anh hộp nhẫn sáng bóng, anh rút ra chiếc nhẫn rồi nhìn cô. Cô có thể cảm giác được cái nhìn lạnh thấu tâm can ấy.

- Anh xin thế kể từ giây phút này trở đi, dù hoạn hay phúc, dù là giàu sang hay nghèo khó, dù là lúc khoẻ mạnh hay bệnh tật, cũng sẽ trân trọng em yêu thương đến suốt cuộc đời.

Nhà báo không ngừng ghi lại cái khoảnh khắc đẹp như trong mơ này, trong nhà thờ không ngừng vang lên tiếng chúc mừng náo nhiệt. Nhưng duy nhất chỉ có hai người, mặt thì bí xị, tâm trạng không tốt chút nào. Đó cũng là lý do cho cô chọn chiếc khăn voan dài che hết cả mặt đến như thế. Bàn tay anh cầm lấy tay cô, xuyên thấu qua găng tay, cô cảm nhận được đầu ngón tay của anh đang bầu vào da thịt của cô. Chiếc nhẫn bóng loáng ấy được đeo vào ngón áp út, ngón tượng trưng cho sự bất diệt của tình yêu.

Nhận lấy chiếc nhẫn từ tay của phụ dâu, cô lạnh lùng nói.

- Em xin thề sẽ yêu thương quan tâm trong sóc anh, là một người vợ tốt của anh, ở bên cạnh anh cho đến cuối cuộc đời này.

“ Cuối cuộc đời ” sao, thật ngại ngùng. Chuyện tình này vốn dĩ có thời hạn, thời hạn của nó là hai năm sau.

Đeo chiếc nhẫn ấy vào tay anh, nhưng tình cảm nó không hề có. Những tiếng vỗ tay dồn dập, vang động khắp cả nhà thờ, ngoài kia có rất đông người, có nhà báo, có người dân cộng thêm người hâm mộ đứng nghệt cả đường để theo dõi lễ cưới trịnh trọng hoàng gia này.

- Với tư cách là một người chủ hôn và làm chứng cho đôi uyên ương, tôi xin tuyên bố kể từ giây phút này, cô Hứa Tịnh Vy cùng anh Tổng Thiên Ân chính thức trở thành vợ chồng. Chú rể có thể hôn cô dâu.

Nói đến đây trái tim cô vọt lên cổ, lại còn hôn nữa sao ? Càng đứng gần tên đầu heo này cô càng có cảm giác kì lạ, nóng nảy.

Thiên Ân chần chờ một hồi, rồi cũng cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ, mặc dù khoảng cách là một chiếc khăn, nhưng đầu môi nóng kia cô vẫn cảm nhận được. Bắt đầu từ giây phút này, cô và anh đã chính thức trở thành vợ chồng. Cuộc sống bi kịch cùng với anh ta đã chính thức bắt đầu từ đây.

Anh đãi tiệc trong một nhà hàng sang trọng lớn, ánh đèn cùng với âm nhạc tạo nên một bầu không khí vui vẻ không kém phần rộn ràng.

Thiên Ân đang đứng tiếp khách, phong thái có chút lạnh lùng làm Linh Đan có chút lén nhíp.

- Anh.

Khi thấy anh nhìn qua, cô vẫy tay chào.

Thiên Ân bước sang, nhìn cô bằng ánh mắt đầy ân sủng, nhẹ nhàng như làn nước hồ thu. Anh đâu biết rằng, đằng xa kia, ánh mắt đầy sự tò mò của Tịnh Vy đang hướng về phía anh.

- Sao anh ta khi nào nhìn cô gái này cũng chuyển biến thế nhỉ ? Anh ta không còn là một tên đầu heo đáng ghét nữa, mà là một tên dễ thương với đôi mắt tràn ngập tình cảm. Xì, đúng là tên đại gái.

Không quan tâm tới anh ta nữa, cô bắt đầu đứng dậy rảo quanh một vòng kiểm bạn khiêu vũ, tính cô lạnh lùng nhưng không có nghĩa là không ham vui.

- A, Tịnh Vy.

Vũ La đứng từ xa gọi cô, cô đứng im với ánh mắt tươi cười đợi anh đến. Thay bộ váy cưới công kênh, cô mang lên mình chiếc váy màu đỏ quyến rũ, tóc buộc gáy có phần kiêu sa lộng lẫy.

- Hôm nay cô dâu đẹp nhất là em rồi.
- Uầy, cả ngày hôm nay em không thấy anh đâu.
- Anh xin lỗi, anh vừa bay từ Đức về. À, muốn khiêu vũ với anh một bài hay không ?
- Được chứ.

Cô bỏ ly rượu vang gần đó, cầm tay anh đi vào hội trường. Từng điệu du dương từng nhịp từng nhịp vang lên, cô như hoà hợp với nó. À quên, Tịnh Vy từng là quán quân của hội thi khiêu vũ cấp thành phố khi còn là học sinh cấp III.

Trong lễ cưới, chú rể thì đi tiếp người khác, còn cô dâu thì mãi khiêu vũ với bạn bè. Mãi chẳng thấy hai người ở cạnh nhau.

- Cô dâu chú rể lên khiêu vũ một bài đi ạ.

Là Phước Tôn, cậu bạn tình nghịch của Thiên Ân. Anh nhìn sang Phước Tôn với ánh mắt hăm dọa là cậu muốn chết à. Nhưng Phước Tôn bỏ qua ánh mắt đấy, tiếp tục kêu gọi mọi người cổ vũ kêu hai nhân vật chính đi lên.

Gọi mãi thì giai nhân cùng với tài tử cũng xuất hiện, họ cùng nhau phối hợp ăn ý đến hoàn hảo dưới ánh mắt hâm mộ của bao nhiêu người cho đến khi mọi người cùng nhau nhảy cùng, không ai để ý đến họ nữa thì lúc đấy chân cô bỗng dưng đạp vào đầu chân anh.

- Á.

- Xin lỗi.

Với ánh mắt ngây thơ đấy, anh muốn giết cô. Lần 1, lần hai, lần ba cho đến khi anh không chịu nổi nữa phải bỏ đi, cô cười thả ga vì được ăn hiếp, căn bản hôm nay cô mang giày cao gót.

Đến lúc đêm đến tiệc tàn, cũng là đêm tân hôn đầu tiên trong cuộc đời cô. Nói là tân hôn cho nó hiểu ý nghĩa vậy thôi chứ thực ra là một đêm hỗn chiến.

Hoa, giấy cắt được trang trí trong phòng đều được cô và anh lôi ra làm “ bìa chắn ” với lí do hết sức đơn giản là - giường này của tôi.

Sau khi tắm rửa, cô và anh đang trong cuộc tranh cãi giành giường ngủ, cô đuổi anh xuống ghế sofa, anh không chịu muốn cô ngủ. Nhưng nhà này còn bà nội và cô giúp việc, chưa kể có cả ba mẹ nữa, làm hai giường riêng tất nhiên không được.

Tổng Thiên Ân có nhà riêng, nhưng ba mẹ lẫn bà nội anh không chịu, nói ở đây có nhiều người giúp việc, tiện bề chăm sóc con dâu hơn. Bà dặn cô phải ăn nhiều đồ tốt, có sức khoẻ mới tiện cho bà đứa cháu để bế bồng.

* cóc cóc *

Tiếng gõ cửa làm ngưng tranh cãi. Cô ra mở cửa phòng, bé Hai cầm một chén cháo tổ yến thơm và ngon mắt.

- Cô chủ, bà nội dặn từ đây trở đi tối nào cô cũng phải ăn cháo tổ yến để bồi dưỡng sức khoẻ.
- A, cảm ơn nha.

Bưng chén cháo vào phòng, cô vui vẻ mà ăn nó.

- Cô còn dám ăn cháo tổ yến ?
- Hỏi thừa, sao không dám ăn ?
- Cô có biết bà nội tôi chăm sóc cho cô vì sao hay không ?
- Vì bà muốn có cháu.
- Cô biết cô không có khả năng đó tại sao lại ăn nó.

- Không phải tôi không có khả năng sinh con, mà anh là anh sinh lý có vấn đề. Trong bản hợp đồng đâu hề nói tới vụ sinh con, càng không nói cái vụ tôi không được ăn bà bồi dưỡng cho chất.

- Sinh lý có vấn đề ? Được, cô giám thử không mà nói tôi.

Ánh mắt anh đầy nham hiểm tới gần cô, làm cô trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Tới gần cô, anh cười lớn.

- Mặc dù cô có tí nhan sắc, nhưng cô không phải gu của tôi, thôi cô cứ ăn đi mà bồi bổ cho con.

Nói xong anh leo lên giường nằm.

- Đây, vấn đề giường nằm chưa được giải quyết xong, anh không được nằm.

- Giường này của tôi.

- Tôi xuống nói bà anh dám để con dâu của bà nằm ra ghế sofa lạnh lẽo.

- Cô.

Cô hất hàm kiêu ngạo.

- Được, giờ chiếc giường này chia đôi. Ok ?

Anh bực dọc nhìn cô nói.

- Tôi phải lấy thước chia mới đúng.

Sau một hồi cân đo đong đếm thì hai người đã chia “ lãnh thổ ” xong, giao kèo rằng ai vi phạm sẽ bị đôi phương sai thực hiện công việc ba lần. Cho nên, sống chết gì thì đừng nên qua bên kia, thù giặc không cả đấy. Cuộc sống “ bi kịch ” thế này phải kéo dài suốt hai năm sao ?

15. Ngày Đầu Tiên Làm Con Dâu

Mặc dù hứa kèo với nhau là chia đôi chiếc giường nhưng sau một đêm Tổng Thiên Ân đã giờ tay đầu hàng vô điều kiện. Vì khi ngủ, Hứa Tịnh Vy đã ngáy rất to, đã thế còn nói mơ, đập giường loạn xạ làm cả một đêm anh mất ngủ.

- Dẹp cái vụ chia đôi này đi, tôi nhường hết cho cô.

- Thật sao ?

Thấy anh bỏ đi, cô sung sướng cả người. Đối đầu với Vy “ đại bàng ” này chỉ có nước thua hết thấy lỗi về.

- Cô chủ ơi, xuống ăn sáng ạ.

- Vâng, vâng tôi ra liền.

Nhanh chóng thay quần áo, cô đi xuống nhà dưới đã thấy mọi người đầy đủ.

- Con chào bà nội, con chào ba mẹ buổi sáng tốt lành ạ.

Hứa Tịnh Vy cực kì ngại vì mình là con dâu mà mới buổi sáng đã để mọi người đợi mình như thế, nhưng sáng nay tâm trạng của bà nội và ba mẹ có vui vẻ thế nhỉ ?

- Tối qua ngủ ngon không con ? Mà sao sáng nay thấy Thiên Ân tiêu tụy thế kia ?

Mọi người rộn ràng, thì giờ cô mới hiểu ra vấn đề. Cái gì ?! Cô với anh ta mà có cái đó á ? Tuyệt đối không bao giờ. Hứa Tịnh Vy đi đến ngồi bên cạnh anh, thì thấy anh đang đọc báo tuyệt đối không chú ý tới cô.

- Thiên Ân, tại sao không kéo ghế cho vợ con ?

Bà nội thấy cháu trai lạnh nhạt liền lên tiếng mắng. Bà nội anh ngày xưa rất cưng chiều cháu trai, nhưng giờ có cháu dâu xinh đẹp lễ phép. Bà liền quay lưng bênh vực cháu dâu, mắng mỏ cháu trai. Thực sự anh

rất tức, cô ta lúc nào đứng trước mặt mọi người đều giở ra cái khuôn mặt vô tội, còn đứng trước mặt anh như một bà ‘phù thủy’ lâu năm.

- Để chị rửa cho.

Cô dọn chén phụ bé Hai, còn đòi rửa chén.

- Dạ thôi công việc của em để em làm cho ạ.

- Để chị làm cho ...

- Cô để Hai nó làm, chén bát nhà tôi không tới lượt cô đập phá.

Anh lên tiếng chế giễu rồi bỏ đi, để lại Tịnh Vy hậm hực liếc mắt nhìn anh.

Từ hôm qua đến bây giờ, báo chí lẫn ti vi đều đưa tin về đám cưới hoàng gia ngày hôm qua, sự kết hợp hoàn hảo của hai minh tinh hàng đầu. Cô đọc mà phát ngán, hôm nay là ngày đầu tiên cô làm con dâu nhà người ta nhưng thật sự nó rất chán, đơn giản vì anh ta không phải là người cô yêu thương.

Cô nằm trong phòng ngủ cho đến trời tối mịt mờ, cho đến khi bé Hai phải lên kêu cô dậy.

- Cô chủ ơi, dậy ăn tối ạ.

- Cô chủ ơi.

- Để tôi kêu cho.

Tổng Thiên Ân đi lên phòng ra hiệu cho bé Hai đi xuống dưới, anh đi vào phòng thì thấy cô vẫn cuộn chân ngủ ngon lành.

- Này.

Anh đưa chân dài đá cô một cái.

- Cái gì vậy ?

Cô nửa mơ nửa tỉnh, khó chịu khi ai phá giấc ngủ của mình.

- Cô có chịu dậy hay không ? Đừng hối tiếc à nha.

Tịnh Vy vẫn nằm lì, giấc mơ của cô đang đẹp tại sao lại phá rồi nó chứ ?

- Được.

Anh cúi xuống hất chăn trên người cô ra, bế cô lên và đi thẳng vào phòng vệ sinh.

- Anh làm cái gì vậy ?

Trong cơn mê tỉnh lẫn lộn, cô ôm lấy cổ anh, miệng nhỏ nhắn chu lên vì phẫn nộ. Chưa ý thức được cả người cô rơi vào cả bồn tắm, nước lạnh đến mức làm gai óc của cô dựng đứng lên, đồng nghĩa với cơn buồn ngủ qua đi, thay vào đó là sự tức giận đến điên người.

- Anh làm cái quái gì vậy ?

- Cô là heo hay sao mà ngủ suốt một ngày hả ?

- Nhưng sao anh dám ...

Chưa nói hết câu, anh đi thẳng ra ngoài, lạnh lùng đóng cửa một cái rầm. Hứa Tịnh Vy mặt càng đen hơn, lòng các bực bội hơn. Anh ta tại sao lại có thể ngang ngược đến như thế ?

- Tịnh Vy nó ngủ sáng giờ có sao không con ?

- Dạ không sao, chắc cô ấy mệt.

- Con đừng làm quá lên, nó cũng là con gái, sao chịu nổi con.

Bà nội lúc nào cũng ám chỉ như thế, Thiên Ân nghe thế không nói gì, chỉ im lặng. Tịnh Vy lau đầu xong xuôi đi xuống, lúc nào cô cũng để cả nhà đợi như thế.

- Con xin lỗi, con lại để mọi người đợi.
- Không sao, trách là trách thằng Thiên Ân.
- Bà nội.

Nói đến mức này, anh không nhịn được mà lên tiếng. Bà nội thấy cháu trai và cháu dâu xấu hổ cả nhà liền cười vui vẻ.

- Bà nội với ba mẹ không còn trẻ nữa rồi, ta chỉ mong Tịnh Vy mau sinh cho ta đứa cháu thôi.

Bà Mẫn Lan nhìn con dâu hiền từ nói, Tịnh Vy nghe thế mặt liền đỏ ửng lên, tại sao luôn đến bữa cơm là mọi người đều nhắc tới việc này là sao ? Nhưng sinh con với anh ta á, thà cô sống cô đơn hiu quạnh suốt đời con hơn sống với con người lạnh lùng này cả một cuộc đời.

Ăn tối xong tất cả mọi người đều ra phòng khách họp buổi tối, có vẻ đây là thói quen của các gia đình quyền quý. Bé Hai mang một đĩa trái cây ra, Tịnh Vy vui vẻ ngồi xuống cắt, mặc dù cô lười biếng, nhưng cắt trái cây là nghề của cô. Có lần cô phải giảm cân để đóng một bộ phim mà phải nhịn ăn suốt một tuần, chỉ được ăn trái cây thôi.

- Cậu chủ ơi cậu có điện thoại.
- Mang ra đây dùm tôi.

Bé Hai lễ phép mang ra, cô không quan tâm chỉ vui vẻ ngồi cắt trái cây. Cô không nghe rõ cuộc trò chuyện, chỉ nghe vài ba câu là anh sẽ ra liền. Cúp máy, anh đi thẳng ra ngoài.

- Con đi đâu vậy ?

Ông Tống Danh thấy con trai bỏ đi liền hỏi.

- Con ra ngoài một chút.
- Gặp ai ?
- Bạn con.
- Không được, ở nhà cho ta.

- Hôm nay là ngày đầu tiên con mới cưới mà để Tịnh Vy ở nhà để con ra ngoài lêu lổng sao ?

Bà Tống Mẫn Lan không hài lòng về con trai của mình.

- Nhưng con phải đi.
- Ta nói con ở nhà.

Tống Danh quát lớn làm Tịnh Vy giật mình, mũi dao xén qua tay. Cô chỉ lên tiếng nhỏ nhưng không ai nghe cả, nếu mọi người biết thì sợ sẽ làm ầm lên mất.

- Hai con lên phòng đi.

Tống Danh càng ngày càng căng nên cô cũng cẩn thận đi lên phòng. Thực ra ông nuôi con trai mình nên ông biết, mặc dù nó chưa bao giờ đưa bạn gái về nhà trừ con dâu ra nhưng nó rất đào hoa. Hai đứa mới cưới nhau, ông không muốn anh ra ngoài nhậu say xỉn rồi về.

Cô đi vào phòng với không khí cực kì căng thẳng, thấy anh ta mặt như sắt khí tốt nhất cô không nên đụng vào, anh ta ném cô xuống lầu khi nào sẽ không hay mất. Nhưng máu ngay tay cô ngày càng nhiều, nhưng hộp y tế ở dưới nhà mất rồi. Rửa nước máy cũng không ngưng máu.

- Tôi hối hận khi cưới cô.

Biết ngay mà anh quát cô, bây giờ ngón tay cô tê rất, không còn tâm trạng đấu võ mồm.

- Chỉ vì cái bản hợp đồng ngu ngốc.

Anh lấy làm lạ Hứa Tịnh Vy hôm nay sao hiền đến mức thế, thấy cô này giờ cứ đưa tay ra sau lưng.

- Cô giấu gì sau lưng đấy ?
- Không có gì.
- Cô lên tôi làm cái gì xấu mới giấu đúng không ?
- Đã nói không mà.
- Đưa tôi xem.

Anh luôn cố chấp như vậy, trong mắt anh lúc nào cũng tràn đầy sự nghi ngờ. Bắt được cánh tay cô thì thấy trên ngón tay có màu máu đỏ tươi.

- Bị gì thế này ?
  - Đứt tay.
  - Sao không băng bó.
  - Nhà anh như vậy sao tôi dám nói tôi đứt tay.
  - Chả lẽ tôi mắng cô nguyên buổi tối cô cũng để máu chảy nguyên buổi tối. Ngồi đây đi.
- Nói xong anh mở cửa phòng đi mất, rất nhanh sau đó mang vào một hộp thuốc.
- Đưa tay đây.
  - Tôi làm được.

Anh giật mạnh cánh tay cô, rồi lau băng bó, cô hỏi anh ta không có khi nào dịu dàng được hay sao ? Lúc nào cũng mạnh bạo như thế ? Ngồi nhìn khuôn mặt anh chăm chú với vết thương của cô, cô thấy hôm nay anh ta đẹp trai lạ. Anh ta chưa bao giờ với cô cả.

- Xong rồi, cất đi.

Cầm bịch bông gòn ném vào mặt cô, suy nghĩ động lòng ba giây vừa nãy biến mất. Tống Thiên Ân biết cô nhìn anh nên mới phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này. Cô cũng mỉm cười, rồi cất, một ngày đầu tiên trong nhà này trôi qua, là ngày đầu tiên cô làm dâu nhà họ Tống.

16. Một Cô Gái Có Tính Cách Đặc Biệt

Tối hôm đấy, anh quyết định không ngủ chung giường với cô nữa, mặc dù chịu thiệt thòi một tí nhưng vẫn còn đủ giấc ngủ, còn hơn nằm trên chăn nhung tơ lụa mà bị “ xử ” bầm dập. Sáng sớm hôm sau, y như rằng, Hứa Tịnh Vy cả người mang cả một bộ đồ ngủ màu hồng chói lóa, đã thế ngủ còn nửa thân trên giường nửa thân dưới giường, mặc dù cái giường được làm theo khổ lớn nhưng vẫn không đủ cho cô, thật không thể coi được mà, nhìn cảnh tượng này ai dám hăm mộ cô ta nữa hay không.

Hứa Tịnh Vy một khi đã ngủ thì cho cò trời gầm đất lở cũng không tỉnh nổi, ban đêm thì thức khuya xem phim, nghe nhạc còn cả hát nhảm nữa. Nhưng sáng lại thì lại đi ngủ bù.

- Cậu chủ xuống ăn cơm, để em lên thức cô chủ.
- Thôi để Tịnh Vy nó ngủ thêm một lát nữa đi.

Thực sự bà nội rất yêu chiều đứa con dâu này, mặc dù cô không đảm đang hay giỏi giang việc nhà, nhưng không hiểu sao bà rất thích cô, bà còn nói có cô Tống Thiên Ân nó sẽ thay đổi khác.

Hôm nay, anh và cô phải về nhà ba mẹ vợ, chiều nay thì có hẹn ăn mừng, mà giờ mặt trời lên cao rồi mà vẫn chưa chịu tỉnh.

- Hai, lên thức cô chủ dậy đi ?!

Anh khó chịu lên tiếng, con người gì ngoài cái mã xinh đẹp chẳng được gì cả. Tại sao cuộc đời anh lại dính vào con người mà toàn khuyết điểm như vậy nhỉ ? Tại sao chứ, thật bất hạnh mà. Bà nội nói mặc dù cô đã lấy chồng nhưng nhìn cô vẫn như một đứa trẻ, phải biết giữ nó cẩn thận và đừng làm nó tổn thương. Thực ra, hai người có yêu nhau đâu mà, cách cư xử của cô ta vẫn là một cô gái mười bốn, tốt nghiệp đại học chưa bao lâu mà. Còn một cái tính mà anh cực ghét ở cô nữa đó chính là giởn cực kì dai, ai mà gây thù chuốc hận với cô ta thì có nước “ sống không bằng chết ”. Dòng suy nghĩ khó chịu bị cắt đứt khi nhân vật chính xuất hiện.

Hôm nay ba mẹ cùng bà sẽ đi dự tiệc mừng ở thành phố D, nên ăn sáng xong đã rời đi. Nguyên bàn ăn rộng lớn chỉ còn có cô và anh, cô không nhìn anh, chỉ tập trung vào ăn uống.

Ăn uống xong xuôi, hai người chuẩn bị qua nhà ba mẹ, thực sự cái cảm giác mà hai người không ưa đi cùng với nhau nó rất khó chịu, bản mặt cô ta thì lúc nào cũng như đang “ khiêu chiến ” anh, hai người thực sự khi nào mới ưa nhau nổi đây.

Chạy thẳng về nhà cô, ba mẹ cô đã đứng sẵn ngay đó đón. Vui vẻ khi thấy con gái cùng đứa con rể quý hóa, hai ông bà rất vui.

- Chị, anh rể.

Hứa Tịnh Văn chạy ra chào, Hứa Tịnh Văn cũng được thừa hưởng sắc đẹp như chị hai, có khuôn mặt rất tuấn tú nhưng mang vẻ thư sinh, da trắng bóc đôi đồng tử đen láy nên nhiều người hay chọc rằng Tịnh Văn không phải con trai “ chính gốc ”.

- Hai đứa sống với nhau ổn cả chứ ?!

- Vâng ạ.

Tổng Thiên Ân thật muối mặt khi phải nói ra những lời đấy, cái gì mà ổn chứ, ngủ cũng bị chiếm giường, hàng ngày thì bị chọc cho điên tiết lên. Ổn chỗ nào ? Chẳng có chỗ nào ổn cả, chưa kể dạo này da mặt anh xấu đi đáng kể.

Chào ba mẹ ra về, lên xe cô ta thông thả bật nhạc, còn hát lảm nhảm theo nữa chứ. Vòng đi thì ngủ như chết, vòng về thì lại ngồi nói điện.

- Thiên Ân, da mặt anh xấu rồi này.

Cô nói bằng giọng chế giễu.

- Anh phải ăn trái cây đi, mặt anh đã như cục thịt bò rồi mà da còn xấu nữa.

Cô làm vài biểu cảm trêu ghẹo anh, Tổng Thiên Ân quá nhàm với cái trò con nít này rồi, anh không nói gì chỉ lái xe, thực sự Hứa Tịnh Vy đi đến đâu là ồn ào đến đấy.

Anh lái xe đưa cô đến ngôi biệt thự lớn cạnh một bãi biển cách nhà cô chừng hai mươi cây số.

- Đâu đây ?!

- Hôm nay có party ở đây.

Đúng thật, căn biệt thự lớn tràn đầy sắc nhịp vui nhộn, xe dừng trước cửa, là Phước Tôn, cậu ta chạy ra đón tiếp.

- Hôm nay nhà Phước Tôn mở party.

- A, mời em dâu vào nhà.

Phước Tôn chạy tới bên cô dâu mới xinh đẹp, liền hồ hởi chào đón Tịnh Vy. Cả đồng bọn ai cũng đang rất ghen tị với Thiên Ân, vì cậu ta lén bạn đi cưới vợ xinh không thông báo cho ai cả, đau lòng hơn là Hứa Tịnh Vy là mẫu người mà Phước Tôn chọn là hình mẫu lý tưởng, cậu ta nỗ lực nào cướp nó mà không hề coi ai ra gì vậy được chứ ?!

- Hôm nay Hứa Tịnh Vy em sẽ là nhân vật chính.

Nói xong liền kéo Tịnh Vy vào nhà, để Thiên Ân bơ vơ chống trả không một ai chào đón.

- Anh.

Linh Đan xinh đẹp trong bộ đồ giản dị đi tới bên anh. Trong mắt anh, Linh Đan lúc nào cũng xinh đẹp, đáng yêu, nhưng tại sao họ không đến được với nhau cơ chứ ?!

Tối hôm đây, cả căn biệt thự chỉ có 10 người, nhưng rôm rả vui tươi, họ cùng nhau ăn tiệc tối, cùng nhau mở tiệc nhảy rồi bây giờ xúm lại chơi trò chơi. Phước Tôn và cậu bạn William đều dành ngồi cạnh cô, còn anh thì ngồi cạnh Linh Đan và Hạo Như.

- Hôm nay phải chia sẻ chú rể và cô dâu dâu ọi người rồi, hai người có biết khi hai người lấy nhau tụi tui tiếc đến cỡ nào không ?!

- Đúng rồi, đám cưới mà không thông báo ột ai cả.

Mọi người bắt đầu châm chọc, họ nói hôm nay sẽ chơi cái trò gì mà love love ấy, mà cũng chẳng quan tâm tên trò chơi làm gì, còn cách chơi là một người sẽ nhìn vào mắt người kia và kèm theo lời tỏ tình, nếu người kia bật cười thì sẽ thua và phải hôn người tỏ tình một cái, Tống Thiên Ân cũng thừa biết đám bạn quỷ quyết của anh bày ra trò này chỉ để dụ được nụ hôn của Tịnh Vy. Hôm ở lễ đường, anh đã hôn cô và làm cho trái tim bao nhiêu người tan nát, hôm nay đã có cơ hội rồi. Bắt đầu từ Phước Tôn và Tịnh Vy.

Thực sự trò này cô cũng đã chơi vài lần trên talk show, nhưng chả có hình phạt nào là hôn cả.

Phước Tôn nhìn qua cô, còn ngang nhiên nắm tay cô, rồi nói giỡn một câu.

- Tống Thiên Ân cậu yên tâm, tớ sẽ không cướp vợ đẹp của cậu đâu. Nhưng cô ấy có bỏ cậu theo tớ thì tớ hoàn toàn không chịu trách nhiệm nhé.

- Cậu yên tâm, cô ấy yêu tớ lắm, không vì vài lời nói của cậu mà bỏ tớ đâu.

- Cậu tự tin vậy sao ?!

- Ừm.

Bản hợp đồng còn đó, cô ta dám sao ?! Nhưng thực ra anh cũng muốn lắm nhưng không được thôi. Phước Tôn quay lại, nhìn cô bằng ánh mắt đầy triu mến. Cô đang bặm môi với ý là không được cười TvT

- Vy Vy.

Phước Tôn phun ra hai chữ, cái gì mà Vy Vy chứ, có cần quá thế không.

- Mặc dù anh biết anh không đẹp trai như ai kia, nhưng em đừng vội tin, vẻ ngoài kia là xảo diễn, ai kia chỉ dùng cái vẻ ngoài kia để dụ em thôi, chứ em yêu mấy người xấu xấu như anh nè, em có nghe câu “ Nhất Kiển Chung Tình ” chưa ?! Là anh đấy, gặp ai một lần yêu người đó suốt đời, Vy Vy, chấp nhận lòng anh nha em. Anh yêu em.

Cậu ta tỏ tình cô bằng khuôn mặt khi đột làm cô chịu không nổi, chưa hết câu đã lăn đùng ra cười rất hàm. Chốt hạ một câu cô thua rồi nên phải hôn anh ta.

- Chú rể ơi xin lỗi nhé.

Phước Tôn vẫy vẫy tay. Rồi Hứa Tịnh Vy hôn nhẹ một cái ngay má, ngay lập tức Phước Tôn lăn đùng ra mà ngất xỉu, mặt không ngừng cười mê man. Nhiều lần sau đó, Tịnh Vy luôn là người “ được ” hôn bởi vì tài ăn nói không đụng hàng ai cả. Linh Đan có một lần tỏ tình Tống Thiên Ân, nhưng anh ta không cười chỉ nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy tình cảm, cô liền ngại quay đi, lúc đấy cô thua nên phải hôn người bên cạnh mình. Họ chơi với nhau đến gần mờ mịt sáng mới rủ nhau đi ngủ, trong lòng Linh Đan rất thích Tịnh Vy, vì chị í vừa xinh đẹp, vừa hát hay lại còn có tài ăn nói không ai bằng, quan trọng hơn chị í có một người đã yêu chị í rất nhiều nên mới làm thay đổi cả cuộc sống của một ai kia.

Cô dâu chú rể được nhường hẳn một phòng, anh và cô không muốn bị phát hiện đành cắn răng ngủ chung với nhau, đêm hôm đấy cô vẫn thôi quen cũ, đập tứ tung, anh tức giận đến mức và dùng đôi chân thon dài của mình kẹp chặt người cô lại, hai tay quàng qua người cô ôm chặt cánh tay, nói thẳng ra là ôm cả người cô vào trong lồng ngực mà ngủ, anh nhìn cô, chẳng nào cũng có chồng, tại sao lại để một đám đàn ông ôm hôn như thế, chẳng ra cái thể thống gì, rồi trong tư thế đó hai người ôm nhau ngủ cho đến khi trời sáng.

17. Tuần Trăng Mật

Sau vài ngày ăn chơi, thì cũng tới tuần trăng mật theo sự sắp của bà nội, anh thì muốn leo núi, cô thì muốn đi biển, thế là hai người cãi qua cãi lại không ai chịu nhường ai nên bà nội quyết định để bà nội lo. Thế là bà nội kêu người đặt sẵn hai vé máy bay sang quốc đảo Fiji ở Nam Thái Bình Dương. Một trong những bãi biển đẹp nhất thế giới, đến đây vừa có thể leo núi, hay những hoạt động thể thao dưới nước, và tắm biển, quả là một sự lựa chọn hoàn hảo cho hai đứa cháu của mình. Cô và anh nghe xong cũng chẳng có phản đối gì, thế là hai người vào phòng thu dọn hành lý ngày mai bắt đầu tuần trăng mật “lãng mạn”.

Từ sau khi đám cưới ở nhà tài phiệt, Tịnh Vy đã hầu như không còn hoạt động nghệ thuật nữa, còn anh cũng chẳng ra sản phẩm mới, nhiều người nói rằng đôi “tiên đồng ngọc nữ” này “ẩn nấu giang hồ” để hưởng thụ hạnh phúc.

Mấy ngày liền ăn chơi, toàn ăn đồ ăn nóng nên mặt cô đã nổi hai cục mụn, hôm qua đến giờ cô tích cực chăm sóc da nên đã xẹp bớt, nếu không cô phải trang điểm như phải lên sân khấu mới ra ngoài được. Đối với Tịnh Vy, việc chăm sóc da lẫn dáng của mình là một việc còn quan trọng hơn cả ăn.

Người ta thường nói “Nhất dáng nhì da”, Hứa Tịnh Vy là đại diện tiêu biểu cho câu nói đấy, nên cô lúc nào cũng lọt vào bản xếp hạng vẻ đẹp như nữ thần thể giới của báo EL.

- Cô mang gì nhiều vậy ?!

Hứa Tịnh Vy mang lần hai cái vali cỡ to mà còn không đủ. Còn anh chỉ mang một cái thôi, mà còn dư chỗ.

- Cô tính mang theo cả căn nhà hả ?!

Cô có tính xấu là mỗi khi đi đâu nhìn cái này cô cũng nhét vào vali, nhìn cái kia cũng nhét vào vali nên chẳng mấy chốc vali đầy ụ toàn là đồ.

- Kệ tôi.

Cô đáp trả, cô còn tính nhét nữa mà tại sao lại đầy rồi ?!

Sáng sớm hôm sau, cô và anh được bà nội, ba mẹ tiễn ra xe.

- Thiên Ân, nhớ chăm sóc cháu dâu bà nhé.

Đối với bà nội, cô con dâu độc nhất này rất quý. Tống Thiên Ân trả lời một cách lười nhác rồi vào xe, tài xế cẩn trọng sắp xếp vali của hai người rồi rời đi. Đúng như dự đoán, ngoài sân bay báo chí phóng viên ủa tới như kiến vỡ tổ, đèn flash liên tục chớp nhoáng, sân bay ở đến mức báo động.

- Hai người đang đi hưởng tuần trăng mật phải không ạ ?!

- Khi nào hai người mới dự định sinh em bé.

- Hai người tính đi đâu ạ, cho vài phát biểu khi ở chung nhà sau vài ngày qua đi ạ ?!

Chưa kể fan hâm mộ liên tục nhào tới xin chụp ảnh, chữ ký, nên làm cuộc di chuyển của anh và cô vào sân bay rất khó khăn. Bảo vệ lẫn vệ sĩ phải dang tay ra thành một đường chắc chắn để anh và cô đi qua. Có một fan hâm mộ nắm lấy được tay áo của Tịnh Vy mà giật lấy, điện thoại lẫn giấy tờ trên tay cô rơi xuống, chưa kể người cô lao đảo té vì lực quá mạnh. Tống Thiên Ân ôm lấy cô, đưa tay che cái máy ảnh kỹ thuật số đang đưa thẳng vào mặt cô.

- Xin lỗi, cô ấy đang mệt, cần lên máy bay để nghỉ ngơi.

Giọng nói anh rất cau kỉnh, làm tên phóng viên kia có phần khiếp sợ. Sau một hồi chen chúc, anh và cô đã lên được máy bay an toàn, tóc tai cô đã rối bù.

- Á ...

Cô thét lên.

- Gì vậy ?!

- Tay áo tôi rách rồi.
- Vậy cũng hết.
- Anh biết cái áo này mắc lắm không ?! Trên thế giới có 10 cái thôi đấy.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, Tịnh Vy đang ngồi nhìn cổ áo mà khóc ròng, trời ạ cái áo thích nhất của cô. Chết thiệt !

Trên máy bay, ngoài giờ ăn thì cô nằm ngủ thẳng cẳng, cô và anh ngồi ở khoang VIP nên ngồi rất dễ chịu, Tịnh Vy vật vờ rồi cũng nằm bên vai anh mà ngủ, anh đang nghe nhạc, thấy cô dựa đầu vào mình mà ngủ ngon lành nên cũng không đành thức. Không đơn giản là vậy, chỉ là anh đưa đầu cô qua bên kia mấy chục lần rồi nhưng thất bại.

Sau một thời gian dài cũng tới quốc đảo Fiji, nơi đây quả là địa danh nổi tiếng thế giới. Nhanh chóng có xe đưa cô và anh về khách sạn. Khách sạn ở đây nằm trên biển, với những căn nhà được rợp bằng lá trái dài trên nước biển xanh lam mê hồn, muốn tới căn phòng, cũng phải đi qua một cây cầu trên biển, biển ở đây trong suốt, lấp lánh lên màu xanh quyến rũ, những bờ cát trắng trải dài, quả là một địa điểm thú vị.

- Ở đây có những đặc điểm du lịch nào ạ ?!

Tổng Thiên Ân hỏi cô tiếp viên du lịch, nhìn ánh mắt cô ta là biết bị hớp hồn bởi anh ta rồi chứ gì. Hứa Tịnh Vy cảm thấy bản thân thật tự hào, khi không nằm trong danh sách những người thích anh ta.

- Fiji là một đảo quốc thuộc Châu Đại Dương, ở phía Nam Thái Bình Dương. Nó bao gồm tới 322 đảo lớn và vừa cùng 522 đảo nhỏ, ngoài những bãi biển xanh mát ra Fiji còn sở hữu rừng rậm nhiệt đới bao phủ. Hòn đảo Taveuni thuộc quần đảo này thậm chí còn được mệnh danh là “đảo vườn” vì sự đa dạng sinh thái nơi này. Biển xanh bao bọc tạo điều kiện cho ngành du lịch bởi bất cứ ai cũng muốn tới đây tắm, lặn biển ngắm san hô, tắm nắng, chèo thuyền kayak... Ở bờ biển Bega thuộc quốc đảo Fiji, du khách thích phiêu lưu mạo hiểm còn có thể tham gia các tour bơi cùng cá mập xám, cá mập hổ ...

Cô tiếp viên kia nói dài nói dòng, làm cô đứng đây mỏi cả chân.

- Cảm ơn cô, cần thì tôi sẽ kiểm cô.
- Vâng.

Cô ta cười rạng rỡ khi nhìn vào bóng lưng của Thiên Ân.

- Đi.

Anh ung dung kéo vali rời đi, làm cô cực khổ với hai vali to tướng.

- Này đợi tôi với.

Chân dài nên đi nhanh, thật bực mình. Tên này bị heo ăn hết sự ga lăng rồi, ngoài cái mã được trai, còn lại là vô dụng. Hết sức vô dụng. Vừa đi Hứa Tịnh Vy làu bàu cho đến khách sạn, anh ta ném cô một cái chìa khóa phòng. Khi đi ra phòng ngủ phải đi qua một cái cầu gỗ lớn được làm giữa biển xanh, cô vui vẻ ngắm cảnh, còn không quên cả selfie để up cho dân tình hoảng loạn chơi.

Phòng của anh và phòng của cô đối diện nhau, cách nhau một cây cầu thẳng tới. Phòng trang trí rất tiện nghi nhưng mang phần hoang dã của rừng núi, ngã người xuống giường, trời cũng đã sập tối, cô đánh một giấc tới sáng.

Sáng sớm hôm sau, anh đi qua gõ cửa phòng cô, một lát lâu sau cô mới lết xuống.

- Cô bây giờ chưa tỉnh ?!
- Anh đến phòng tôi sớm thế làm gì ?!
- Dậy đi, mặt trời lên rồi.
- Aigooooo ...

Cuộc đời cô ghét nhất ai phá mình khi đang ngủ ngon, thực sự giấc ngủ của cô đang rất đẹp, cái tên này saoỡ phá nó vậy trời ?! Đợi cô tỉnh ngủ rồi chuẩn bị này nọ hết nửa tiếng, Tống Thiên Ân cảm thấy dạo này bản thân mình quá tài giỏi, vì đã học được cái tính kiên nhẫn ở cô ta.

Ăn sáng xong xuôi, anh lôi cô đi lên một chiếc xe, rất nhanh chóng hai người đã tới nơi.

- Đi đâu vậy ?!

Hôm nay Tịnh Vy cá tính trong quần đùi rách tua khoe đôi chân thon thả, áo crop top họa tiết đơn giản phối cùng áo khoác kimono thịnh hành hiện nay, mang một đôi bata nhãn hiệu Adidas sành điệu, mang một chiếc ba lô nhỏ nhắn sau lưng, Hứa Tịnh Vy như một ngôi sao thực thụ tỏa sáng ở nơi đây. Còn Tống Thiên Ân vẫn cá tính mang quần thể thao, áo thun cùng với áo khoác bóng chày, giày ba ta cá tính. Nhìn hai người thực sự rất hợp nhau, nhưng rất tiếc đây chỉ là vẻ bề ngoài.

Tống Thiên Ân và cô đi vào một con đường nhựa nhưng heo hút, hoang sơ.

- Đi đâu vậy ?!

Cây bộ gần hai tiếng đồng hồ, mặc cho Tịnh Vy rên la anh cũng mặc kệ.

- Gần tới rồi.

- Tôi hỏi anh đi đâu, tôi mệt quá rồi. Tôi không đi nữa.

Tịnh Vy mặc kệ hình tượng, ngồi bệt xuống đường ăn vạ, kêu la um sùm.

- Vậy cô ngồi đây nhé.

Thiên Ân mặc kệ cô, vẫn tiếp tục đi, nơi đây rừng hoang, đã thế còn nghe tiếng rú, Tịnh Vy lật đật đứng dậy chạy theo anh ta. Suốt dọc đường sức cô nói còn nhiều hơn cô đi nên chốc thoáng nước trong ba lô đã hết.

- Trời ơi cái gì đây ?!

- Tôi không thể tin nổi anh có thể chui vào đây.

- A, có con bộ xít.

- Trời ạ, toàn là cây với rừng. Đi lên đây làm gì ?!

- Á, mệt quá.

Chui được vào rừng, bước một bước là cô than hai tiếng. Tống Thiên Ân cũng hết sức bực bội.

- Trời ạ, da mặt của tôi mới làm hôm qua đây, hư hết rồi.

- Tống Thiên Ân, anh bắt tôi leo vào cái rừng hoang này làm gì.

- Á.

Một tiếng “ á ” kết thúc lời cô nói. Bỗng không gian im bật.

- Gì vậy ?!

Lúc này anh mới sức tỉnh và quay lại. Thì ra cô bị vấp khúc cây, ngã nhào xuống hố, chẳng bị gì nhưng thực sự cô cảm thấy tổn thương tinh thần.

Anh nắm tay kéo cô lên, mặc kệ cô gào la, anh cũng không quan tâm. Người ta leo núi thám hiểm, nhưng thực sự tâm trạng đã chấm dứt khi leo lên tới nửa chân núi vì cô than gào quá nhiều.

Tối hôm đó, mặc dù cô gào đòi quay lại khách sạn, nhưng anh vẫn ngang nhiên cắm trại ở đây.

- Cô thích thì xuống đi.

Cái gì ?! Trời thì tối mù như vậy mà bắt cô xuống á, đánh chết cũng không đi, nên đành ngoan ngoãn theo anh ta.

- Muỗi cắn nát mặt tôi rồi, đợt này về da tôi hư hết.

- Tống Thiên Ân, anh không sợ ở trong đây ban đêm có thú lạ hả ?! Nó cắn một cái là đời hết đó.
- Cô ngồi đây đi, tôi đi lấy củi.

Anh ném lại một câu nói lạnh lùng rồi ngang nhiên bỏ đi, Hứa Tịnh Vy nhìn hình bóng anh rồi co rúm lại, cô đường đường đầu đội trời chân đạp đất mà giờ lại quèo lại như thế. Tất nhiên, cô còn muốn sống mà, còn yêu đời mà !!!

Lời của tác giả : Do truyện này mình viết theo gu nhẹ nhàng và hài hước nên ý tưởng rất cạn kiệt, mấy bạn đừng hời hợt mình nhé. Mình sẽ cố gắng ra trong thời gian sớm nhất mà TvT

18. - Tiếp

Trong bóng đêm Hứa Tịnh Vy co rúm người lại, tiếng hú xung quanh làm cô cảm thấy ghê rợn. Nước trong ba lô cũng hết, chỉ biết ngồi đợi anh ta quay lại. Tống Thiên Ân sau khi quay về thì thấy cô ngồi co ro run rẩy, anh bỗng nảy ra một ý để hù dọa cô. Vì anh thừa biết cô mặc dù rất là dữ, nhưng gan thì lại “ bé tí ”.

Anh cố tình tạo ra tiếng xột xoạt, rồi còn tiếng gầm nhẹ, tiếng càng ngày càng to, càng ngày càng tới gần cô. Gai óc của cô đã dựng đứng lên, cô bịt tai lại, ngồi bệt xuống đất. Anh nhảy trong bụi rậm từ đằng sau lưng cô mà nhào lấy cô, Hứa Tịnh Vy thét lên, vùng vẫy, rồi còn khóc.

- Ha ha ...

Nghe điệu bộ cười có vẻ quen thuộc, cô bình tĩnh nhìn lên người đàn ông đang ôm chầm lấy mình, nhìn hình ảnh rạng rỡ trên khuôn mặt Thiên Ân, cô bỗng dưng òa khóc lên như một đứa trẻ, mặt cô lấm lem bùn đất, tóc tai thì rối ren, là tất cả do anh ta hại cô ra bộ dạng này.

- Sao vậy ?

Lần đầu thấy Hứa Tịnh Vy tung hoành ngang dọc gào khóc, anh im lặng nhìn cô.

- Là anh ...

Cô chỉ vào anh không ngừng khóc. Nghe tiếng khóc của cô, Thiên Ân có chút mũi lòng, liền đi tới chỗ cô đang ngồi bệt dưới đất.

- Xin lỗi, tôi giận dai làm cô sợ.

Anh cũng cảm thấy rằng mình chọc có phần quá thật, lỡ cô ta mà bệnh tim ngất tại đây chắc mang họa vào thân anh quá. Người bình thường cũng xanh mặt, huống gì là con gái.

- Thôi mà.

Nước mắt làm nhem nhuốc đất đai trên khuôn mặt cô, anh chợt ôm cô vào lồng ngực mình, vuốt đầu vỗ ve rất dịu dàng. Một lát sau cô cũng nín khóc, anh đưa đồ ăn cho cô, cung cấp cho cô cả nước uống coi như chuộc lỗi. Trời cũng khuya, cô và anh chui vào lều, nhưng Hứa Tịnh Vy cứ nhất quyết ôm chặt lấy cánh tay anh, một chút buông cũng không cứ dần thiếp đi.

Anh thở dài, bình thường mồm miệng ghê lắm nhưng mới hù một tí thì lại ra như thế này, anh mò ba lô lấy khăn giấy lau mặt cho cô.

- Nhìn vậy cũng biết sợ đó chứ.

Tống Thiên Ân nhìn cô chìm vào giấc ngủ, không gian im lặng chỉ còn lại tiếng thở dịu nhẹ của cô. Trong lòng anh lại xuất hiện hình ảnh ngọt ngào của Linh Đan, cuộc chơi này anh đã đi qua sâu, liệu nó còn lối ra hay không ?

Sáng sớm hôm sau khi Tịnh Vy tỉnh dậy thì đã không còn thấy anh, nhưng trên người cô mang áo khoác của anh, chiếc áo khoác chỉ có mỗi hương thơm thuộc về anh. Hóa ra anh đang ngồi đập bếp, chuẩn bị xuống núi.

- Cô hôm nay dậy sớm vậy sao ?

- Chứ anh nghĩ sao kêu tôi nằm mãi ngay cái chỗ toàn sinh vật lạ như thế được sao ?

Đêm hôm qua, trong giấc mơ, Hứa Tịnh Vy mơ thấy một người đàn ông nhưng không thấy rõ khuôn mặt, nhưng người đàn ông kia rất dịu dàng, rất ôn nhu. Hứa Tịnh Vy thầm nghĩ người đàn ông kia mới là vị hôn phu cùng cô đi suốt cuộc đời.

Xuống được đồng bằng là lúc Tịnh Vy bê bết nhất, quần áo thì lộn xộn, tóc tai thì bù chằng giống ai, cô cực kỳ cảm thấy tức giận khi cái chuyến trắng mặt của cô ngày đầu tiên đã bị hấn ta phá bỏ, trở về khách sạn, đầu tiên cô phải dội rửa bản thân cho sạch sẽ rồi mới nằm ngủ. Phát hiện da mặt mình một ngày không dưỡng đã trở nên xấu đi, cô lại càng uất hận. Nhìn làn da trắng nõn của mình trong gương, bụng cô không ngừng chửi rửa.

Nhưng nói gì thì nói, đầu tiên phải ngủ một giấc mới được. Tối qua đến giờ, cô ngủ được có nhiều tiếng đầu. Vừa đặt lưng xuống giường, cô đã thiếp đi cho tới tận chiều.

Khi thức giấc, nhìn qua cửa sổ bên kia thì thấy phòng tĩnh lặng, chắc anh ta lại đi chơi rồi hay ngủ nghỉ gì rồi, không thèm rửa, à mà rửa cũng không đi. Thay một bộ cánh khác có phần mát mẻ dễ chịu hơn, cô bắt đầu đi dạo quanh.

Bãi biển ở đây rất đẹp, màu xanh dương trải dài như dải lụa mềm nhẹ nhàng vỗ sóng. Tiếng rì rào bên bờ biển, tiếng gió hiu hiu mát mẻ, khung cảnh nơi đây thật như một bức tranh. Ở đây, phụ nữ có thể kéo cá, không cần đàn ông, nhìn họ thoải mái vui vẻ bên nhau, cô chợt nhớ tới gia đình mình. Khi cô mới bắt đầu sự nghiệp còn rất vất vả, cô đã phải rời nhà từ năm 14 tuổi để làm thực tập sinh. Đã có lúc cô dần trở nên tuyệt vọng với chính bản thân mình và muốn bỏ cuộc, lúc đấy ba mẹ cô đã ủng hộ cô rằng nói cô phải cố gắng lên, vì sự cố gắng vượt trội của bản thân cô mới có ngày hôm nay, nhưng thành công chưa được bao lâu, cô lại phải kết hôn. Cuộc đời quả là một bàn xoay hoàn hảo.

- Xin chào.

Có một anh chàng người Tây, da trắng mắt xanh bỗng đi tới chỗ cô, Tịnh Vy thoát khỏi cái suy nghĩ kia. Nhìn anh chàng người Tây mà mỉm cười.

- Hình như tôi thấy cô trên ti vi rồi thì phải.

- Vâng, tôi rất hân hạnh.

- Cô cười rất xinh đẹp.

Anh chàng người Tây này có phần rất tự nhiên, sau một hội trò chuyện hai người đã khá thân thiết, mà cô cũng công nhận anh người Tây này rất đẹp trai nha. Anh ta giới thiệu mình là William, tên nghe rất hay đấy.

- Tối nay có party ngoài bãi biển ? Cô có tham dự không ?

- Thật sao ? Tôi thật sự không biết đấy nha.

Anh chàng người Tây kia càng lúc càng gần gũi với cô, cô đâu biết được rằng cảnh tượng kia đã gây chú ý tầm mắt của ai kia. Chuyện là như vậy, Tống Thiên Ân đang du ngoạn trên thuyền, tự lái tự hưởng thụ, đâu có ngờ rằng cảnh tượng kia đập vào mắt anh, thực sự cô ta là một người dễ dãi như vậy sao. Đi chung với anh mà dám đi tán tỉnh người khác, thật láo cá.

Anh chạy thuyền vào bến, rồi nhanh chóng đi tới chỗ vui vẻ kia.

- Xin chào.

Tống Thiên Ân nghiêm nghị đi tới chỗ cô đang đứng, mỉm cười với anh chàng người Tây, rồi nắm tay cô lại tỏ vẻ rất hạnh phúc.

- À quên giới thiệu, cô gái này là vợ mới cưới của tôi.

- Thật sao ?

Có thể thấy rõ nét mặt hệt hăng trên khuôn mặt của anh chàng tên William kia, nhưng anh ta vẫn vui vẻ, nói chuyện với cô vài câu rồi rời đi.

- Nay anh thích phá đám tôi lắm hả ?

Cô giật mạnh tay ra, tỏ vẻ tức giận với anh.

- Thì sao ?

Anh lạnh lùng quay lưng bỏ đi, khóe miệng không ngừng cười đắc ý, lúc nào cũng vậy, hai người gặp nhau cũng đã lâu rồi nhưng tại sao không có một ngày bình yên được nhỉ ? Cô và anh người mặt trời kẻ mặt trăng, không bao giờ gặp nhau sẽ tốt hơn đây.

Anh lúc nào cũng đối xử với cô vì anh coi cô như một kẻ phá đám, nếu cô ta không đi báo tin bậy bạ ra ngoài thì tất nhiên đâu có cái bản hợp đồng quái quỷ ấy, đơn giản hơn vì cô ta không làm cho anh thích. Mặc dù cô không phải người anh yêu, nhưng nhìn cô bên cạnh người đàn ông khác anh rất khó chịu, dạng như độc quyền chiếm hữu vậy, có lẽ cái hình ảnh lúc nào cũng ngây ngô, khóe miệng cười vô tội, miệng nhỏ nói không ngớt của cô đã làm anh quen thuộc từng ngày. Chỉ còn một năm rưỡi nữa thôi, anh sẽ mãi mãi được thoát khỏi con người rắc rối kia.

Tối hôm đấy, Tịnh Vy tung tăng ở party sôi động kia, hòa vào dòng người, cô vui vẻ lắc lư theo điệu nhạc. Rượu trái cây ở đó rất ngon, rất thơm, nhưng cô không biết độ cồn ở trong đây nặng hơn rượu trái cây bình thường. Lúc cô quay về khách sạn thì đầu óc đã ong ong, lết về tới cửa phòng thì đã hoàn toàn gục ngã. Cảnh tượng cô ca sĩ trong sáng, sành điệu hằng ngày mà giờ lại nằm say sưa ngoài cửa phòng như thế, chắc chắn sẽ là một tin thu hút, nhưng thật may, chẳng có nhà báo hay phóng viên gì ở đây cả.

Lúc Thiên Ân trở về thì trời đã khuya, tính rẽ phải nhưng thấy bên cửa phòng bên kia có một người đang nằm ngủ say sưa, anh bỗng dừng dừng bước rồi rẽ sang bên kia.

- Nay, này.

Lắc lư mãi cô mới hé hé được một tí nhìn anh, anh đỡ cô dậy, nhưng thân thể say đến mức không còn đứng vững, gục ngã vào lòng anh.

- Cô nằm ở ngoài này không sợ mất hình tượng hay sao ?

- Thằng chồng tôi, anh đi chơi cả đêm bỏ tôi ngủ ngoài đây.

Cô lẩm nhẩm trong miệng mắng chửi anh.

- Nay.

Anh đẩy người cô ra.

- Tự đi mà vào.

Anh quay người bỏ đi, nhưng cô đã nắm vạt áo anh, như một đứa trẻ, nhất quyết không buông. Cô chủ động sà vào người anh, dùng ngón tay vuốt ve khuôn mặt anh, cười khi khi.

- Anh đẹp trai chỗ nào mà làm nhiều người thương thâm thế ???

Tổng Thiên Ân cũng không hiểu tại sao mình lại kiên nhẫn đứng đây nghe cô ta lẩm nhẩm, anh thở dài.

- Tôi chả thấy anh đẹp ở chỗ nào cả. Đối với tôi, anh rất rất ...

Rồi cô gục đầu vào cổ anh mà nằm im lìm.

- Được rồi ... Làm loạn đủ rồi, vào phòng đi.

- Hi hi, mắt này, mũi này, miệng này đừng ý nó đồng đều với nhau rồi đi ăn hiếp người khác nhé.

Cô ta say xỉn đến mức nội dung nói cũng loạn xạ cả lên, anh cảm nhận được ngón tay mềm mại trên môi anh, cô ta vẫn để tay ở trên miệng của anh. Hứa Tịnh Vy bỗng dưng mở mắt to ra nhìn anh, một lát sau, cô kéo cổ áo xuống, dịu dàng nhón chân lên mà hôn anh, làn môi dịu dàng như cánh bướm mùa xuân của cô áp nhẹ lên đôi môi lạnh lùng kia. Tống Thiên Ân đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, mặc cho cô ta làm loạn.

Nhưng rất nhanh sau, cô rời khỏi cánh môi đấy, nhưng cánh tay anh chủ động mà ôm lấy eo cô, áp xuống một nụ hôn mãnh liệt hơn. Đêm hôm đấy, giữa hòn đảo xinh đẹp, có một đôi nam nữ hôn nhau, nụ hôn ấy không mang theo tình yêu, nhưng nó làm con người sôi sục, mùi hương ngọt ngào tỏa quanh. Đêm hôm đấy, sau một màn hôn nhau, anh mang cô vào phòng ngủ, dịu dàng đắp mềm rồi rời đi, cô gái nhỏ này, thực sự lá gan quá lỳ.

19. Ra Ở Riêng

Anh từng rất muốn cô rời đi. Nhưng đến sau này, anh muốn cô đừng đi. Anh đã cầm tay cô và nói hãy ở lại bên nhau :)

Sau một tuần đi trăng mật khi trở về Hứa Tịnh Vy có vẻ đen nhẻm hơn một tí. Mặc dù luôn có anh ta phá đám nhưng cô cũng cảm thấy rất vui vẻ sau chuyến đi này. Cô mua rất nhiều quà ọi người, cô là một người rất biết quan tâm người khác, luôn làm người khác vui vẻ. Khuyết điểm lớn nhất của cô là nóng tính và dễ bực bội.

- Con chào bà nội.

Cô hào hứng đi vào nhà, tươi cười chạy nhanh đến bên bà.

- Ba mẹ đi rồi ạ ?

- Ủ hai đứa nó đi qua nước ngoài rồi.

- Bà ơi bà con có mua rất nhiều quà đấy ạ.

- Ôi đứa cháu dâu đáng yêu của ta.

Hứa Tịnh Vy cùng anh tính ra cũng đã gần một năm vắng bóng trong sự nghiệp âm nhạc rồi. Nằm ngay chiếc ghế gần hồ bơi, nhìn chiếc nhẫn ngay tay mà cô mỉm cười. Mới đây mà cô với anh đã bên nhau gần một năm rồi, còn nhớ khi cô thấy anh ở khách sạn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn theo bóng lưng Linh Đan. Hay là cái quan tâm dịu dàng khi Linh Đan bị tuột mic ở trong hậu trường ... Tất cả cô đều biết, nhưng chỉ là im lặng và không nói gì cả. Trong học kéo của anh, cũng có hình của Linh Đan. Cô và anh mất hai tháng để hẹn hò, rồi còn đính hôn, trải qua biết bao nhiêu nghi thức cưới hỏi. Qua tuần trăng mật vừa rồi, cô nhận ra có lẽ mình cảm thấy rất thích một chút tính cách ở con người anh ta. Đang suy nghĩ miên man thì nghe tiếng xe, thấy anh lái xe rời đi, khuôn mặt lạnh lùng điềm tĩnh như mọi ngày.

- Anh ấy đi đâu vậy ?

- Vâng cậu chủ nói có việc bận nên đi ra ngoài ạ.

Có lẽ cuộc sống này vốn dĩ mỗi người đã độc lập như thế rồi, cô và anh vô duyên cũng vô phận, cuộc đời xô đẩy nên gặp được nhau, bên nhau rồi rời đi. Thời gian trong bản hợp đồng là hai năm, nhưng cô bên anh đã mười tháng. Cũng chẳng bao lâu nữa, cô sẽ được tự do thôi, cô sẽ thoát khỏi cái con người đáng ghét lạnh lùng kia.

- Cô chủ, cô có điện thoại ạ ?

Hứa Tịnh Vy nằm trên ghế ngoài hồ bơi thong thả mà nghĩ ngợi thì lại có người gặp.

- Alo ?

- Vy Vy hả ?

- Vâng.

Nghe ra giọng cô trợ lý nghiêm khắc của mình, cô liền nhẹ giọng.

- Sếp Hoàng nói em rút lui trong nghề showbiz này gần một năm rồi đấy, em có tính quay lại vào một thời gian nào không.

- Em cũng tính vậy á, nhưng em chưa xin phép bên nhà.

Giọng cô nhắc tới việc quay lại sân khấu có vẻ buồn rầu, bên gia đình anh nói thực sự không muốn cô quay lại với công việc đấy nữa, họ nói cả đời cô hãy làm dâu nhà họ Tống, cuộc đời cô không cần lo toan gì cả. Nhưng nói thẳng ra, ca hát và đóng phim là nghề của cô, bây giờ nói từ bỏ thực sự không phải dễ.

Tống Thiên Ân nói anh ấy sẽ rút lui khỏi bên sân khấu, nếu được anh ấy sẽ đóng phim chứ không ca hát nữa. Còn cô tuổi đời còn quá trẻ, sự nghiệp đang lên như điều gặp gió. Suy nghĩ liên miên một hồi, cô quyết định đứng dậy thay đồ và đến công ty, cũng đã lâu cô không ghé qua đây.

Bà nội nhất quyết nói tài xế đưa cô đi, không cho cô tự lái đi, nói cô tự đi sẽ rất nguy hiểm. Bà nội rất lo lắng cho cô, nói cô là đứa cháu dâu độc nhất trong nhà này.

Vừa bước tới trước cửa công ty, phóng viên ủa ra như kiến vỡ tổ, chen chúc nhau mà chụp ảnh cô.

- Cô Tịnh Vy, đã gần một năm cô vắng bóng trong showbiz, đợt tới đây cô có tính sẽ quay lại không ?

- Cô Vy, tên tuổi của cô đang nổi tiếng, cô quyết định kết hôn với con trai nhà họ Tống để tên tuổi của mình vững chắc đúng không ạ ?

Bảo vệ và người lái xe đi chung với cô nhanh chóng đưa cô vào trong, Tịnh Vy mệt mỏi với những tình trạng như thế. Đi lên phòng sếp, cô thở dài mà ngồi ngay ghế.

- Em lên sao không báo chị, để tình trạng như thế hỗn loạn quá.

- Haizz ...

- Ông xã đâu, sao không đưa đi.

- Bận rồi.

- Vợ chồng mới cưới mà kì cục quá.

- Vy Vy, sau khi em kết hôn, tên của em được xếp đầu bảng tìm kiếm Haite.

Sếp nói dịu dàng, đó là một trong những lý do cô rất thích công ty quản lý của mình.

- Họ nói em kết hôn với nhà tài phiệt để tên tuổi của mình chắc chắn trong sự nghiệp.

- Em không hiểu tại sao họ nói em kết hôn với anh ta để tên tuổi lên là sao ?

- Vì Tống Thiên Ân là một người có chỗ đứng chắc chắn trong sự nghiệp, anh ta đã ra mắt gần mười năm rồi. Có hơn cả trăm giải thưởng bỏ túi rồi còn những bộ phim được đánh giá là một bộ đưa tên tuổi anh ta lên tầm cao. Còn nhà họ Tống là tập đoàn nổi tiếng, là tài phiệt danh giá mà mọi người mơ ước được vào. Mặc dù nhà họ Tống không có tham gia bên showbiz, nhưng tiếng nói của Tống Danh hay Tống Mẫn Lan đều là có giá trị rất cao.

- Sao anh hiểu rõ như thế vậy ?

- Anh ấy là sếp em đó.

- Ồ.

Hứa Tịnh Vy nói dù gì cũng ra mắt mới được hai ba năm, cũng được xếp vào hạng mục tân binh. Nhưng sau khi kết hôn, cô đã trở thành nghệ sỹ nổi tiếng với giọng ca cao vút và ngọt ngào. Mặc dù cũng một nghề, nhưng hai tên gọi hoàn toàn xếp vị trí khác nhau.

Khi cô về tới nhà thì thấy anh đang ngồi nói chuyện với bà. Vẻ mặt rất nghiêm túc, và cô đang cảm thấy rất rụt rè.

- Con vào đây.
- Dạ.
- Tịnh Vy, anh xin nội cho chúng ta ra ở riêng.
- Dạ ?! Sao ạ ?
- Em có muốn hay không ?

Nhìn vẻ mặt bà nội với của anh cô lại cảm thấy mình nên biến mất thì tốt hơn, bà nội thì nói không, anh thì kiên quyết nhất định.

- Bây giờ em nói một câu muốn hay không thôi.
- Em ... Nội, anh ấy là chồng con, con bác làm vợ không nên cãi anh ấy ạ.

Chỉ còn chiều này để ý kiến của cô không còn quan trọng thôi, nếu cô đồng ý thì nhìn nội có vẻ thất vọng, ở đây được cưng chiều lại còn được chăm sóc nhưng nếu cô nói không đồng ý thì có lẽ anh ta sẽ quăng cô xuống hồ bơi.

Sau một hồi giằng co tranh cãi, nội đồng ý. Nhưng với điều kiện là phải ở trong ngôi biệt thự của nhà mình, nội nói nơi đó có sân vườn, vì nội không muốn cô sống ở trung tâm thành phố vì nhiều khói và bụi bặm, có cây cối xung quanh sẽ đỡ hơn, chất của nội sẽ được chăm sóc sinh ra tốt hơn.

Tịnh Vy cười có lỗi, dạng như là con và anh ấy nắm tay cũng chưa từng có cảm xúc với nhau lấy gì mà sinh con ạ. Việc ấy quá xa vời mà. Nhưng cô đâu biết rằng, sau mỗi lần mình uống rượu là làm trò gì đâu ai biết, chỉ có anh là chịu trận thôi.

Sau khi lên phòng, cô và anh cũng chẳng nói với nhau cô nào, hai người sinh hoạt như bình thường, anh tắm thì cô đợi để lát vào tắm. Chẳng liên quan tới nhau một câu.

Khi cô đang tắm điện thoại chột reo, đó là số Vũ La, anh không nói gì lặng lẽ cầm điện thoại và trả lời. Vũ La nghe giọng anh liền cảm giác có chút hụt hẫng.

- Anh gặp Vy Vy có gì không ?
- À, tôi chỉ có chút việc nhỏ cần nói với cô ấy thôi.
- Cô ấy bây giờ không nhận điện thoại được, anh thông cảm nha.
- Cô ấy đang làm gì ? Tôi cần nói với cô ấy ?
- Vũ La, cô ấy là vợ tôi. Anh đừng quẩn, nếu anh gấp có thể nói lại với tôi. Cô ấy bây giờ không nhận điện thoại được.
- Vậy thôi không có gì.
- Vậy tôi cúp nhé, có gì mai tôi nói cô ấy điện lại cho anh, giờ cô ấy không thể tiếp chuyện được.

Anh cứ nhắc đi nhắc lại câu cô ấy không thể tiếp chuyện được, tâm trạng của Vũ La càng đi xuống theo câu nói ấy. Thiên Ân nhắc đi nhắc lại cũng với mục đích nói rằng cô ấy đã là của tôi.

- Anh nói chuyện với ai vậy.
- Tịnh Vy mới gọi đầu, với lại mùi hương sữa tắm thoang thoang quanh phòng rất dễ chịu.
- Vũ La.
- O, anh với anh ấy từ khi nào có hứng thú với nhau vậy ?
- Bằng điện thoại của cô.
- Anh ấy điện tôi sao ?

Tịnh Vy đi vội tới chỗ của anh. Cầm điện thoại vội kiểm tra.

- Tôi nói cô hiện giờ không nhận được điện thoại, ngày mai tôi nói cô ấy điện lại. Anh ta hỏi cô đang làm gì, tôi nói anh nghĩ vợ chồng tôi làm được gì.

- Nè, anh quá đáng.

- Tôi đi ngủ.

Thiên Ân vội chồm mền “ tẩu thoát ”.

- Nè, anh xóa số của anh ấy rồi.

- Chắc tôi lỡ tay.

- Nè.

Tịnh Vy ét bầy, chân dài bay tới chỗ anh đang nằm đá anh một cái. Tại sao con người này cứ thích làm cô bực bội thế, ngứa tay làm người bực mình.

Chúng ta gặp nhau là duyên mệnh, ở bên nhau là do duyên phận. Đôi khi cô tự hỏi, tận sâu trong trái tim có hình ảnh của cô hay không ? Bên nhau như thế, nhưng tình cảm ấy chạm vào sao quá xa vời.

20. Lời Tâm Sự Thêm

Cái chap hồi chiều tui đăng rồi mà mạng load lâu dữ thần luôn nên tui xóa rồi nha

Sáng mai tui đăng lại. Sr nha, mai đăng bù 2 chap (bùng hay không tùy =))))

Viết thấy bà nội giờ mất hết là hết sức bực bội :3

21. Cô Và Anh Vẫn Dĩ Không Dành Cho Nhau

Căn biệt thự cô và anh chuyển về nó không lớn, nhưng nhìn rất sang trọng và cổ điển. Căn nhà làm bằng gỗ chìm trong vườn cây rộng lớn, hàng lang trên lầu được làm bằng kính nên rất sáng, căn phòng của cô và anh đối diện nhau nhưng cách nhau cả một cái hành lang.

Phòng của cô cũng được làm bằng kính, buổi tối thể ngắm sao, ban ngày nếu sáng qua có thể kéo tấm màn to kia che lại. Có vẻ ngôi nhà này thiết kế rất hiện đại, ở đây đa số thường được làm bằng kính cường lực và gỗ. Phòng cô đối diện sân sau và hồ bơi, cảnh tượng thật đẹp nga

~~Vừa nằm xuống giường liền ngủ thiếp đi, có lẽ là quá mệt, cũng có lẽ là quá lười. Cô ngủ một giấc tới tận hoàng hôn. Thức dậy toàn thân liền mệt mỏi. Cô mò xuống bếp uống nước.

Dì Hoa làm giúp việc ở đây cũng đã lâu nên cô không lo lắng ấy. Dì ở căn nhà gỗ ở sau vườn, anh nói dì cũng già đừng nên làm việc nhiều. Mở tủ lạnh, lấy một chai nước mát, cô ngửa cô tu sạch.

- Cô chủ, cậu chủ nói tối nay cậu không ăn cơm nhà.

Anh ta vừa xa bà nội liền tung cánh bay đi, cô khi nào rảnh sẽ nói với bà cho anh ta biết mặt.

Buổi tối, cô ra nằm ở chiếc ghế giữa hồ bơi, miệng uống một ly nước cam, mặc bộ đồ bikini ôm sát. Anh ta không có ở nhà, cô mặc sức bung thả.

Mà nghĩ lại cũng nhanh, cô và anh bên nhau đã được gần mười tháng kể cả thời gian hẹn hò, thời gian đám cưới. Nhưng hai người bọn họ vẫn không ưa được nhau, lúc nào cũng như chó với mèo không gây nhau không chịu nổi.

Nghe tiếng xe, đúng là Tào Tháo đã về. Sao anh ta linh thể vừa nhắc liền xuất hiện. Anh không để ý tới cô, cứ thế liền bỏ lên lầu. Lúc sau lại đi ra, xuất hiện trước mặt cô. Anh ta nhìn cô mặc đồ như thế, liền không vui nhưng không nói ra.

- Lên thay đồ đi.

- Làm gì ?!

- Event.

- Tôi đi làm gì ?

- Đi thay đồ đi. Cô quên tôi với cô đã cưới nhau hả ?

Cô im lặng bỏ đi, dự định của cô tối nay sẽ tận hưởng dưới hồ bơi mát lạnh này, nhưng thất bại.

- À. Những bộ đồ này ... cô nên vứt đi nha.

- Tại sao ? Chúng đẹp mà.

Anh nhíu mày, đồ tắm mà cần phải sắc sảo vậy không ? Chưa kể nó chẳng che được cái gì nhiều cả.

Hứa Tịnh Vy xinh đẹp trong bộ váy màu xanh dương, làn da trắng muốt như tuyết của cô liền nổi bật. Hứa Tịnh Vy lúc nào cũng xinh đẹp, xinh đẹp trong mỗi góc nhìn. Cô cũng đứng đầu về bảng xếp hạng những người đồng tính nữ yêu thích nhất :3

Event này này không lớn, nhưng có rất nhiều người nổi tiếng. Khi hai người xuất hiện liền thành trung tâm của đám đông.

Hãy thử tưởng tượng đi, một cô gái xinh đẹp lồng lẩy đi cùng một chàng hoàng tử, sẽ làm nên khung cảnh lung linh đến cỡ nào. Tịnh Vy nở nụ cười yêu kiều, thẹn thùng sánh vai cùng Tống Thiên Ân.

Liền tối hôm đó, các trang nhất của những tờ báo liền có tin cô và anh. Sau lần đi event đó, Tịnh Vy trở thành con mồi của các nhà sản xuất phim. Họ liền liên lạc với thư ký riêng của cô.

Sáng hôm sau khi đang ngủ, cô giật mình bởi cuộc gọi của Tuyết Nhi.

- Alo ...

- Vy hả ? Có nhiều người mời em đóng phim, em lên xem coi kịch bản nào hợp không ?

Lúc lên công ty, giữa một đống kịch bản kia. Cô duy nhất chọn được một cái.

Đó là bộ phim cũng có cảnh hành động, mà cũng có những cảnh lãng mạn ngọt ngào. Họ nói về đẹp của Tịnh Vy rất hợp với những cảnh phim nhẹ nhàng, vì đôi mắt to ướt át kia làm cho bao nhiêu người rung động.

Bộ phim kể về mối tình cảm động của Hầu Y và Lưu Hòa Úy. Hầu Y là con gái của một ông trùm xã hội đen, ngang bướng và dữ dằn. Còn Lưu Hòa Úy là một chàng trai trẻ có đầy nhiệt huyết và tham vọng. Hai người gặp nhau và cô đã làm cuộc sống anh rối loạn và là trung tâm của nhiều kẻ địch muốn truy sát.

Hầu Y là một nhân vật khá nhiều tính cách, lúc thì ngang ngược, lúc thì hiền lành lại ngây ngô. Vai diễn này được rất nhiều ngôi sao để ý tới, nhưng trong mắt đạo diễn đã có Tịnh Vy rồi.

Khá thú vị, nên cô quyết định nhận nó. Tối hôm đó về liền ngồi chăm chú đọc kịch bản, Thiên Ân đi về, thấy trên bàn ăn có một cuốn kịch bản, ném bữa bọn thể này chỉ có cô ta. Mà cô ta muốn đi đóng phim à ?

Anh cầm kịch bản lên lật qua lật lại rồi ném xuống, cũng chẳng phải việc anh quan tâm. Trưa hôm sau lên công ty liền thấy Linh Đan ủ rũ ngồi trong phòng trang điểm. Stylist có lẽ đã đi ăn hết, chỉ còn cô ngồi u sầu.

- Sao vậy ?

- Hả ?

Linh Đan có vẻ sắp khóc, thấy anh liền quay mặt lau nước mắt.

- Không có gì.

- Nói anh nghe đi.

Anh đi vào ngồi cạnh cô, mỉm cười dịu dàng.

- Chỉ là hệt vai nữ chính.

Anh nhìn cuốn kịch bản trên tay cô.

- Có lẽ em quá vô dụng.

Anh cầm lấy nó, đọc qua, nó rất quen.

- Ai là nhân vật chính ?

- Chị Vy, chị ấy tài năng nên luôn được chào đón. Em luôn ghen tị với chị ấy.

- Em đóng vai gì trong đây ?

- Hầu Như.

Hầu Như là em gái của Hầu Y, một lòng yêu Lưu Hòa Ủy, luôn vì anh ta mà nhận lấy đau thương và nguy hiểm về bản thân mình.

Cũng tựa Linh Đan, yêu anh thương anh nhưng không kịp nói thì anh đã yên bề gia thất. Hạnh phúc bên cô vợ tài năng xinh đẹp của mình.

- Em đừng buồn, sẽ còn vai diễn khác hợp với em hơn.

- Em cũng mong vậy, vai diễn này em rất thích.

Ngày hôm đó, Thiên Ân không thấy Linh Đan cười, tối về anh liền kiếm Tịnh Vy.

- Vào đi.

Cô đang nằm nghịch điện thoại, đang tính up hình mình và anh đang tình cảm bên nhau lên mạng xã hội để giật tít. Đang viết caption thấy anh cô liền up màn hình xuống.

- Con gió nào đã mang anh tới đây vậy ?

- Tôi có chuyện muốn nói với cô.

Về mặt anh có vẻ nghiêm túc.

- Sao ?

- Vai diễn Hầu Y, cô có thể nhường lại cho người khác không.

Tịnh Vy choáng váng mặt mày, Thiên Ân đang đi xin xỏ sao ? Người sĩ diện như anh ta cũng biết đi xin người khác sao ?

- Cho ai ?

- Linh Đan.

Anh ta nói thẳng tên, không chần chừ, không do dự, ánh mắt càng trở nên quyết đoán hơn. Là Linh Đan, Tịnh Vy tâm trạng liền trùng xuống. Ai cũng được, nhưng cô ta thì không, Tịnh Vy không hiểu tại sao mình lại trở nên ích kỷ đến như thế. Hay cơ bản, mọi điều tốt đẹp, anh ta đều dành cho cô gái kia.

- Không, vai diễn đó tôi rất thích.

- Cô có trong tay hàng chục vai diễn lớn nhỏ, chỉ một vai diễn này cô không thể nhường sao ?

- Không, tôi không thích.

Cô giận dữ, nhưng anh không nhận ra, liền nổi cáu.

- Tính cô đều ích kỷ vậy sao ? Cô sống cho bản thân mình thôi sao ?

- Thì sao ? Đâu liên quan tới anh.

- Tịnh Vy, tôi nói cho cô biết, loại người mà sống chỉ biết mình, sống ích kỷ nhỏ nhem cả đời cũng không được hạnh phúc.

Rồi anh bỏ đi, rất nhanh cô liền nghe thấy một tiếng keng. Là anh ta ném nhẵn cười, chiếc nhẵn lóe sáng cả một góc phòng. Mặc dù chiếc nhẵn cười là ép đeo, nhưng một vật linh thiêng như thế nói ném là ném được sao ?

Vào phòng, cô nằm xấp trên giường, tay cầm điện thoại nhìn tấm ảnh chưa kịp up kia. Là tấm hình cô chụp lên cô và anh trong tuần trăng mật, nhưng giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Anh ta luôn ghét cay ghét đắng cô như vậy.

Ngày hôm sau cô điện thoại cho đạo diễn từ chối vai, nhưng anh ta nhất quyết năn nỉ, bức quá cô phải nhận.

Trời đã sang đông, lúc quay phim ngoài trời rét lạnh vô cùng. Thiên Ân lâu lâu đi tới chăm sóc cô, nhưng chỉ là làm cho có, ánh mắt và tâm trí đã dồn hết vào Linh Đan.

Những ngày liền sau đó, cô và anh gặp nhau là cãi vã, cô không hiểu chuyện gì, nhưng anh đối xử với cô rất khó chịu, Tịnh Vy cảm thấy rất tủi thân, cô lẩm rôi, khi xưa cô nói chỉ cần ở bên anh ta hai năm thôi, rất nhanh. Nhưng anh ta lạnh lùng tàn nhẫn, thực sự cô rất buồn.

Tịnh Vy thở dài, có lẽ chỉ là nghiệt duyên. Điều tốt nhất cô không nên làm bây giờ đó chính là yêu anh !

Chap sau mai tui up =))))

22. Bà Nội Ra Tay

Cô và anh đâu ngờ dì Hoa lén nói với bà nội, khi nghe xong bà nội liền nổi trận lôi đình, bắt cô và anh trở về nhà ngay lập tức. Cô liền đỡ trò nịnh nọt nhưng thất bại, bà nội đã già cả nhưng còn rất nhiều sức để quát nha.

- Hai đứa bây rời khỏi được bà già này liền vung tay trở mặt phải không ? Cưới nhau chưa bao lâu, khi chuyển qua ở riêng thì liền này nọ. Rốt cuộc hai đứa bây xem bà già này là cái gì hả ?

Cô và anh ngồi ngay ghế, Tịnh Vy mặt cơ hồ đã sớm tái mét khi nghe chửi. Còn anh, ánh mắt vẫn vậy, vẫn lạnh lùng bình tĩnh ngồi nghe nha.

- Rốt cuộc hai đứa bây giờ có chuyện gì với nhau hả ?

- Nội à, còn và anh ấy thực sự không có gì mà.

Giọng cô nhỏ nhẹ nghe mà phát ngấy.

- Hai đứa bây tính gạt người khác đến bao giờ hả ? Cãi nhau đến mức hai đứa hai phòng vậy mà nói không có gì hả ?

Trời ạ, cô muốn đi tự sát chết quách cho rồi. Dì Hoa méc lại cho nội thì kể vắn tắt thôi, tại sao lại kể đến chi tiết như vậy cơ chứ.

- Dạ, con và anh ấy có chút hiểu lầm nho nhỏ.

- À nhắc mới nhớ, tại sao con lại đi đóng phim hả ?

- Dạ ?

Cô tròn mắt nhìn bà, đến cả việc đó bà cũng biết sao ?

- Tịnh Vy, bà nói con nghe bao nhiêu lần rồi, làm dâu nhà họ Tống này con không cần phải đi bán cảm xúc của mình đi như thế.

Bà nội chửi cô và anh đến tận gần 1 tiếng đồng hồ, khi lên phòng cô buồn rầu hết cả chân tay. Nội nói cô và anh không được ở riêng nữa, phải chuyển về đây sống. Nếu không nghe lời thì khi nhìn bà già này đi gặp trời thì lúc đó đừng có mà khóc.

Thiên Ân từ đầu buổi đến giờ vẫn không nói gì, chỉ im lặng ngồi nghe và bây giờ im lặng đi lên phòng. Sắc mặt anh ta rất khó coi, nhưng thật may khi đi lên không hề nổi nóng với cô.

Tịnh Vy ngồi ngay giường nhẹ nhàng thở dài ra, cuộc đời cô vốn dĩ là một đường không có lối ra rồi, đi qua đi lại rồi cuộc vẫn như thế. Bà kêu cô và anh lên phòng nói chuyện với nhau, nói đến khi nào mà không còn hiểu lầm nữa thì thôi.

Bỗng dưng anh ta quay sang, tay xóc ngược người cô lên, rất nhanh sau đó cô liền nghe hơi thở ầm ập ở bờ môi xinh đẹp của mình. Anh ta đang hôn cô sao ?

Thiên Ân cũng chẳng hứng thú gì, chỉ là anh nghe tiếng người lên, thì ra bà nội kêu bé Hai lên đây khóa cửa và thăm dò tình hình. Khi bé Hai đi, anh nhanh chóng buông người cô ra và trở vào phòng tắm.

Cả con người bé nhỏ của cô liền run rẩy, nụ hôn kia mãnh liệt hút hết hơi thở của cô, như nói rằng anh ta đang hết sức tức giận. Mỗi cô cũng vì thế mà sững tấy lên, cô đang lấy lại hơi thở dần đều của mình.

Tối hôm đó, nội kêu hai người xuống ăn cơm. Đang ăn thì có điện thoại của công ty điện, nói Linh Đan mới bị đụng xe bị thương không nặng, nhưng đang cấp cứu.

Anh ta liền phóng như bay, mặc kệ nội nói anh như thế nào.

- Nội, bạn của anh bị đụng xe, nên Thiên Ân phải tới đó ngay, nội đừng tức giận.

Bà nghe cô nói ngọt, liền nhìn cô.

- Tịnh Vy, con làm vợ của Thiên Ân khổ rồi.

Cô chỉ mỉm cười, muốn nói với nội rằng không phải khổ ít đâu ạ, mà rất rất rất là khổ. Tối hôm đó anh về rất muộn.

- Linh Đan thế nào rồi ?

- Không sao, chỉ bị thương sơ sơ.

Cô đang suy nghĩ, Linh Đan bị thương sơ sơ mà anh ta đã lo lắng đến mức cuống cuồng như thế. Còn cô thì sao ? Anh ta ghét cô như thế, khi nghe tin cô bị đụng xe đừng nói bỏ mặc cô và nói cô ta sống chết tùy chứ.

Tối hôm đó, nội giở trò, dụ anh uống thuốc, là thuốc ấy ấy bỏ vào canh hạt sen, nhưng vì cô tham ăn nên đã ăn lần hai chén. Cả thân thể liền trở nên nóng rực, khó chịu đến mức muốn bốc cháy. Cô nắm tay Thiên Ân, đôi mắt đã sớm hóa mù mịt.

- Nội, nội cho Tịnh Vy uống thuốc gì ?

- Có gì đâu.

- Nội ...

- Vợ con, con tự giải quyết.

Sau khi nói xong câu đấy, anh đừng đừng tức giận. Nghe câu vợ con, con tự giải quyết là hiểu ý nội là như thế nào rồi.

Tịnh Vy bị thuốc làm cho hoa mắt, chỉ biết trong thân thể hết sức khó chịu. Tối hôm đó, Thiên Ân ôm cô đi tắm, rất dịu dàng. Ánh mắt có thể hiện sự xót xa.

Trong bồn tắm lớn, anh ôm lấy cô, rất ôn nhu, ánh mắt lạnh lùng nhìn khuôn mặt đang thở dốc vì khó chịu kia. Tóc ướt, bết dính vào khuôn mặt nhỏ nhắn.

Hôm nay tại bệnh viện, anh đã lo lắng cho Linh Đan đến mức tay chân cuống cuồng. Không còn làm được gì nữa, lúc truyền nước, anh đã rất dịu dàng cắt trái cây cho Linh Đan ăn.

Cô ấy ném miếng táo xuống, hét lên rằng anh đừng bao giờ quan tâm cô ấy kiểu đó nữa. Bởi vì Linh Đan thích anh, nhưng anh đã có vợ, không nên làm như thế. Linh Đan gào lên trong đau khổ, nói rằng cô không muốn thích anh một chút nào nữa hết, bởi vì thế nên anh cũng đừng làm tổn thương Tịnh Vy.

Trong tình cảm của hai người, hóa ra Tịnh Vy là người chịu mọi đau khổ nhất. Cô gái này bụng dạ không xấu, chỉ là có chút kiêu căng, hay làm phiền người khác và tình tình thì tỏ vẻ ta đây lớn rồi nhưng tâm hồn thì là một đứa trẻ nghịch ngợm.

Thì ra bản hợp đồng kia, là một cái sai, ép buộc hai con người tự do đến với nhau trong hề không có một chút tình cảm.

Anh kêu bé Hai thay đồ cho cô, rồi chỉnh tay anh sấy tóc cho cô. Ôm cô ngủ cho đến sáng.

Sáng hôm sau, khi cô thức dậy liền thấy khuôn mặt đẹp trai kia đầu tiên. Cô tự hỏi là tại sao sáng hôm nay anh ta lại đẹp trai lạ lùng đến mức như thế ?

Nhìn cánh mũi cao, khoe môi mỏng, làn da sáng, khi anh ta nhắm mắt cũng rất là đẹp trai nha. Tự nhiên, anh ta mở to mắt ra, làm cô hoảng hồn liền quay mặt sang bên kia giả vờ ngủ.

Tại sao hôm nay cô lại mê trai đến mức như thế chứ nhỉ ? Tại sao chứ ?

Anh không nói gì, chỉ im lặng xuống giường làm vệ sinh cá nhân.

Hôm nay cô cảm giác anh rất lạ nha, cùng cô trồng cây, cùng cô cho cá ăn, cùng cô chăm sóc vườn hoa trên sân thượng, ... rất nhiều cái cùng cô nhưng tại sao ? Hôm qua còn lo lắng cho Linh Đan, mà hôm nay lại rảnh rỗi ở nhà phụ cô.

Tịnh Vy đâu biết rằng, Thiên Ân và Linh Đan đã không còn muốn gặp lại nhau, nói một cách dễ hiểu là yêu nhau nhưng không thể đến được với nhau.

Cho đến khi cô lên mạng, thấy tất cả bài báo viết về Linh Đan, là cô ấy hẹn hò với một tay đạo diễn khá trẻ, còn chụp ảnh thân mật. Thì ra Linh Đan đã có người yêu nên làm anh ta tổn thương sâu sắc sao ?

Ngồi trong phòng làm việc, anh cầm bản hợp đồng thở dài, thời gian chỉ còn 1 năm hai tháng là hai người sẽ được tự do. Anh rất muốn xin lỗi cô là cái trò bày vẽ bản hợp đồng này là phút nông nổi của mình, đáng lẽ ra không nên như thế, Tịnh Vy sẽ được do, còn anh sẽ được đường đường chính chính yêu cô gái kia. Nhưng giờ hết rồi, mọi thứ hết rồi.

Tui mới đi học về đó mấy người, sợ bị ăn chửi cho nên viết liền đó mấy người :3

Hơn ngắn tí nhưng cũng thông cảm nha, tui lại đi học thêm đây

~

23. Người Bạn Cũ Lâu Ngày Không Gặp

Hứa Tịnh Vy ngồi nắn nỉ bà nội giữ lăm mới được đóng phim, nhưng bà nói đây là bộ phim cuối cùng, cô vắng vàng dạ dạ mặc dù lòng buồn nát ruột nát gan.

Cô càng nghĩ càng lạ, Tống Thiên Ân tại sao càng ngày càng lạ đến như thế, anh ta dạo này rất chăm ở nhà, còn rất ít ăn hiếp cô. Có chuyện gì với anh ta sao ? Anh ta có vấn đề gì sao ? Đang nằm suy nghĩ miên man, bỗng có điện thoại reo lên.

- Alo ...

- Vy hả ?

- Ừm, ai vậy ?

- Tớ chỉ mới đi du học hai năm, liền không nhận ra ?

Đầu giây bên kia ra giọng oán trách.

- A ... Tô Như Ý.

- Rảnh không ? Đi cafe ?

- Về nước rồi hả ?

- Ủ, mới về hôm qua.

- Được, chỗ mình hay đi ha. Tớ ra liền.

Cô hào hứng đi thay đồ, Tô Như Ý là cô bạn thân lâu năm của cô thời cấp 2, dạo này cậu ta qua Paris để du học về thiết kế thời trang và nước hoa.

- Con đi đâu sao ?

- Dạ nội, con đi gặp bạn.

- Để Thiên Ân đưa con đi.

- Thôi ạ, con tự đi được mà.

- Không được, để thằng Thiên Ân đưa con đi.

Thế là “phụng chỉ” của nội “vạn tuế”. Anh cùng cô mặc bộ đồ hết sức đơn giản nhưng cũng rất nổi bật, anh mang quần thể thao áo thun hoạt bát, còn cô thì mang quần yếm giày ba ta siêu cấp đáng yêu.

Quán cafe nằm ở gần trung tâm thành phố, đậu xe ngay bên đường, khi cô cùng anh xuống xe có rất nhiều người nhìn ngó, anh còn tự nhiên nắm lấy tay cô qua đường, Hứa Tịnh Vy tim bỗng dưng đập nhanh một nhịp. Hôm nay anh ta không có trang điểm như lên sân khấu, tóc cũng không vuốt keo, tóc nâu mềm mại rối tung vì gió, khuôn mặt lạnh lùng hết sức, làm bao người chết mê.

Tô Như Ý đã đến trước, bên cạnh cậu ta còn có một người đàn ông. Bước chân Hứa Tịnh Vy bỗng dưng đứng khựng lại, từ đằng xa, là hình ảnh của Vũ Hạo Nhiên.

- Gì vậy ?

Anh quay sang nhìn cô.

- Không có gì, chỉ là giày tuột.

- Chỗ nào ?

- Kia.

Khi cô đi tới, Tô Như Ý vui vẻ đứng dậy chào hỏi, còn Vũ Hạo Nhiên cũng đứng dậy mỉm cười. Sáu năm qua không gặp, quả nhiên anh ta khác rất nhiều. Anh ta đã đẹp trai và trưởng thành hơn rất nhiều.

- Giới thiệu với cậu đây là Tống Thiên Ân, anh ấy là chồng tớ. Còn giới thiệu với anh, đây là Tô Như Ý bạn thời niên thiếu của em ...

- Đây là người chồng mà xôn xao một thời đó sao ? Đúng là trăm nghe không bằng một thấy.

Tô Như Ý hết sức khen ngợi anh, bao nhiêu lời từ hoa mỹ đều dùng hết cho anh, nhưng cảm giác này, cảm giác khó chịu đến bức bối.

- Giới thiệu với mọi người đây là Vũ Hạo Nhiên, chồng sắp cưới của mình.

Quả là trái đất tròn, giữa mấy tí người, mà cô và anh vẫn có thể gặp lại nhau, lại còn là chồng chưa cưới của Tô Như Ý, quả là do duyên trời sắp đặt.

Năm xưa, khi gặp Vũ Hạo Nhiên, cô vừa tròn tuổi mười sáu, Vũ Hạo Nhiên khi đó đã là một chàng trai sắp ra trường đang ôn thi đại học, Hứa Tịnh Vy còn ngây ngô tưởng rằng Vũ Hạo Nhiên là cả cuộc sống của cô. Vũ Hạo Nhiên năm xưa dịu dàng bước vào trái tim cô, nhưng khi bước ra lại lạnh lùng tuyệt tình.

Chuyện tình đẹp đẽ kia cô cũng không muốn nhớ, chỉ vì khi nhớ đến trái tim cô thổ không nổi. Ngày xưa khi Vũ Hạo Nhiên đậu đại học phải lên thành phố học xa, thời gian đầu hai người đã rất mạnh mẽ, nhưng yêu xa là một loại tình yêu quá mờ ảo, anh và cô dần dần cách xa nhau hơn. Ngày xưa khi Vũ Hạo Nhiên chia tay cô, lúc đấy Tịnh Vy đã khóc lóc rất nhiều, đó là mối tình đầu của cô. Từ đó cô chưa từng yêu thêm một ai, cho đến khi lấy Tống Thiên Ân.

Khi mà Tô Như Ý đề nghị đi dạo, cô cũng đồng ý. Vũ Hạo Nhiên đi cạnh cô, ánh mắt anh vẫn nhẹ nhàng ấm áp như xưa.

- Dạo này em khỏe chứ ?

- Vâng, em vẫn ổn.

Sáu năm rồi, là khoảng thời gian để cô lớn lên và nhận ra Vũ Hạo Nhiên đã không còn quan trọng trong cuộc sống của mình nữa. Cô cư xử rất ngượng ngạo, không biết vô tình hay cố ý, Tống Thiên Ân đi đến cạnh cô, cầm lấy tay cô, còn mỉm cười rất vui vẻ.

Cho đến khi lên xe, Tống Thiên Ân tay cầm vô lăng, radio nhạc du dương vang khắp trong xe.

- Đừng bao giờ nuối tiếc về một kỉ niệm mà không thuộc về mình.

Lời nói Thiên Ân làm cô nghe cảm thấy rất khó hiểu, Tịnh Vy quay sang nhìn anh, anh đang có một tư thế rất nhàn nhã.

- Khi yêu ai chẳng mù quáng, cho đến khi rời xa, mới biết không thuộc về nhau.

- Anh biết ?

- Anh ta là người yêu cũ của cô.

Hứa Tịnh Vy quá đỗi ngạc nhiên, làm sao anh ta có thể biết rõ như vậy chứ ?

- Cô diễn xuất cũng còn dở lắm, mà tại sao lúc nào cũng đoạt giải xuất sắc. Không chỉ vì cái nhan sắc này chắc cô cũng thuộc dạng không ai biết đến.

Anh quay sang đánh vào đầu cô một cái, Thiên Ân hôm nay rất dễ thương. Tịnh Vy có cảm giác rằng trái tim cô đang rất khó chịu, cô không thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Vài ngày sau đó, Tô Như Ý ngỏ lời mở một cuộc đi chơi, là đi lên khu resort của nhà cậu ta trên một vùng đất du lịch khá lạnh. Tống Thiên Ân cũng nhận lời đi, lúc đầu cô còn tưởng anh ta sẽ cần nhằn khó chịu.

Thiên Ân lái xe, Hạo Nhiên ngồi cạnh. Một người là quá khứ, một người là hiện tại. Bức tranh này có vẻ hư ảo. Tô Như Ý kể rằng đã gặp được Hạo Nhiên 4 năm, có vẻ Như Ý rất yêu Hạo Nhiên, hai người quả là xứng đôi. Tại sao khi nhắc đến cái tên Vũ Hạo Nhiên, là Tịnh Vy có cảm giác rất bồi hồi, thổn thức rất khó chịu.

Khi đến nơi, không khí quả rất lạnh, cô phải mang mấy cái áo mới ấm lên được. Tô Như Ý xếp cho cô và anh một căn phòng có thể nhìn xuống núi, xa xa kia là biển, khu resort mộng mơ nằm trên một cánh rừng.

Khi cô tắm xong, thì nghe mùi ca cao thơm phức quanh phòng, anh nói cô nên ra uống một tí cho ấm người, vẫn là sự dịu dàng. Tống Thiên Ân cô cảm nhận rằng anh ta rất khác, không còn đáng ghét như trước.

Mới tuyên dương được vài câu, tối anh ta liền bỏ rơi cô mà đi chơi nơi khác, ai dè Tô Như Ý cũng vậy, Vũ Hạo Nhiên cũng bỏ rơi mà đi. Tim cô lại đập nhanh hơn nữa, thực sự cô không muốn hai người nói chuyện cùng nhau.

Đêm xuống trời sương còn lạnh hơn, Tịnh Vy mang áo đi dạo quanh vườn hoa ở sau phòng, hít thở lấy không khí mát lạnh. Một bóng đêm xoay người cô, hôn lấy cô. Hôn rất mạnh, nụ hôn như lấy hết hơi thở của cô, cô sợ hãi mà vùng vẫy, cho đến khi đôi chân cô mềm nhũn mà rơi cả người xuống đất.

Một tiếng bốp vang lên, rất mạnh. Cô hoa mắt nhìn lên, ánh sáng yếu ớt khi thấy đủ hai khuôn mặt, Tống Thiên Ân tức giận đến đen mặt. Nụ hôn kia là của Hạo Nhiên.

- Đừng bao giờ để tôi thấy thêm lần nữa.

Lời nói hung dữ của Thiên Ân là dành cho cô hay Hạo Nhiên ?

Hạo Nhiên buông một câu xin lỗi rồi bỏ đi, Thiên Ân không nói cũng bỏ mà đi. Tịnh Vy hoang mang chạy theo sau anh ta, muốn một lời giải thích. Chẳng phải hai người đi cùng nhau sao ?

- Thiên Ân, đang có chuyện gì xảy ra ?
- Tôi nghĩ cô nên nói thẳng với anh ta là chúng ta nên làm bạn bè đi.
- Tôi không hiểu chuyện gì cả.
- Tốt nhất cô đừng nên hiểu.
- Nhưng anh ta hôn tôi ... Chuyện là sao ?

Bỗng dưng Thiên Ân dừng lại, quát to.

- Cô tự đi mà suy nghĩ, đừng hỏi nữa. Tôi không có hứng thú để đi loại từng đối thủ. Hiểu không ?

24. Hóa Thành Dư Thừa

Tịnh Vy cô thật sự muốn tìm Vũ Hạo Nhiên nói chuyện cho ra lẽ, tại sao đột nhiên lại hôn cô, rồi Thiên Ân tự nhiên làm quá lên, thật sự cô chả hiểu gì cả.

Tịnh Vy bỗng nhớ đến kỉ niệm ngọt ngào khi trước, một khoảng kí ức đẹp đẽ.

Cô nói : “ Hạo Nhiên, anh đậu đại học, rồi anh lên thành phố, em ở đây với ai ? ”

Vũ Hạo Nhiên khẽ cười, thực sự năm đó, anh cũng không muốn rời xa Tịnh Vy. Anh bảo: ” Mỗi lần nhớ anh, em có thể ghi tên anh vào trong cuốn sổ anh tặng em, ghi đủ ba trang, anh sẽ về thăm em một lần ”.

Cứ như thế, khoảng thời gian năm nhất, anh về thăm cô rất đều đặn, quyển sổ tay rất dày đó ngày nào cô cũng ghi đầy tên anh, nhưng khoảng thời gian về sau, cô ghi đã đầy trang thứ sáu, đôi khi lán luôn sang trang thứ bảy mà anh vẫn chưa về, rồi bỗng đến một ngày anh cũng không còn về nữa, cô và anh chia tay khi cô mười tám, 2 năm khoảng thời gian không dài nhưng cô đã đem hết tình thương trao cho anh.

Cô đã từng vô tình gặp lại anh, nhưng chỉ đi ngang qua nhau, không ai nói với nhau một tiếng nào. Bây giờ anh trở thành một tay thiết kế đồ họa khá nổi tiếng, hậu thuẫn sau nhà họ Tô, cùng Tô Như Ý tạo nên mối lương duyên tốt đẹp.

Cũng đã qua rất nhiều năm rồi, tại sao khi gặp lại cô vẫn không quên được, sự nhưng nhớ canh cánh trong lòng, làm cô cảm giác rất chua xót.

Cho đến tối hôm nay, khi anh ta hôn cô, làm cho cô tỉnh giấc sau giấc ngủ ngàn năm, nhận ra rằng mình vẫn còn yêu anh, năm xưa chỉ là tình cảm bột bột nhất thời, tại sao muốn quên lãng mà lại khó khăn đến như thế ?

Nằm trên giường trở người, Thiên Ân nằm dưới kia hình như đã ngủ. Thân hình bao lớn bị bóng tối bao phủ. Không biết định mệnh nào đã đưa cô gặp anh nhĩ, một con người ngang tàn và bảo thủ.

Ngày hôm sau, anh và Như Ý rủ cô đi leo núi cùng một vài người bạn, lấy cớ mệt nên không muốn đi, anh cũng không nói gì, cứ thế bỏ đi. Từ hôm qua đến giờ, anh không hề nói với cô một câu nào cả, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh như băng, cao ngạo đến mức làm người khác khó chịu.

Cô ngủ trong phòng cho đến chiều, rồi mới đi ra khỏi phòng đi dạo vài chỗ, xuất hiện cửa phòng là Vũ Hạo Nhiên, cô giật mình, nhưng rất nhanh chóng lấy lại khuôn mặt điềm tĩnh như bình thường.

- Em có thể nói chuyện với anh một chút được không ?

Nhìn anh ta có vẻ rất thật lòng, khuôn mặt này và năm xưa không có gì thay đổi nhiều, chỉ là tình cảm của con người đã đi theo hướng khác.

Cô nhận ra trốn tránh cũng không phải là một cách giải quyết tốt, nhưng cô cũng không muốn đối diện với Hạo Nhiên bây giờ, tâm lý cô chưa được tốt.

Cô cùng anh chọn một chỗ khá vắng, mưa phùn bay đến lạnh thấu người, nhưng tại sao cô vẫn có cảm giác ngọt ngào đến cùng cực.

- Anh xin lỗi vì hành động thô lỗ của mình hôm qua.

Anh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng ấm áp, ánh mắt cô nhớ suốt mấy năm qua ... Cô cúi mặt, chỉ là lời một tiếng ừm hời hợt.

- Mặc dù bấy năm rồi, mọi thứ qua lâu rồi, bây giờ em có sự nghiệp của tầm ngôi sao, anh cũng đã có cuộc sống của anh ... Nhưng anh vẫn thấy rất có lỗi, khi chia tay em mà tự mình quyết định.

Đúng là năm xưa chính anh đã nói lời chia tay với cô, cô còn nhớ rất rõ hôm ấy là ngày 9-12, là một ngày đông lạnh lẽo, không nắng, cũng không mưa, u ám như chính cảm xúc của cô. Năm đó cô mười tám, đậu vào trường đại học danh tiếng, ai ai cũng vui vẻ chúc mừng cô, nhưng duy nhất chỉ có anh, chỉ có anh làm cô buồn.

- Đã qua lâu rồi, không sao cả. Em cũng đã quên chuyện đó, chẳng phải bây giờ mỗi chúng ta đang rất hạnh phúc sao ?

Lời nói đó, cô không nói cô, mà là nói anh.

- Anh cũng không ngờ em lấy chồng sớm như vậy ?

- Còn gì để luyến tiếc hay sao ?

- Anh ...

Lời nói ngừng lại, ánh mắt anh nhìn cô, nhìn bằng tất cả cảm xúc của mình. Cô khác xưa rồi, Hứa Tịnh Vy của anh bây giờ đã xinh đẹp hơn rất nhiều, ánh mắt lẫn giọng điệu cũng đã thay đổi.

Khi xưa, anh và cô chia tay là vì lý do khoảng cách, thời gian ... Rất nhiều lý do nhỏ nhặt khác nhau mà rời xa nhau. Anh đã đi du học trong năm năm, lần đầu tiên anh nhìn lại cô là 2 năm sau kể từ ngày chia tay, lúc đấy cô còn là cô gái hai mươi chập chững vào giới nghệ thuật.

- Rất nhiều lần anh muốn nói với em là anh nhớ em nhiều.

Cô nghe xong liền cười nhạt, anh nhớ cô sao? Anh cũng biết nhớ đến cô à, cô tưởng nỗi đau khổ nhạt nhòa kia chỉ có mình cô nếm được.

- Anh nên nhớ, anh là chồng chưa cưới của Như Ý.

- Em và Thiên Ân, thật sự hạnh phúc ?

Một câu nói mang đầy sự nghi ngờ, làm trái tim cô khẽ run. Đúng, cô và Thiên Ân sống không hạnh phúc, hai người cạnh nhau chỉ vì ép buộc.

- Không có.

- Em đừng tự lừa dối lòng mình, hãy nói anh nghe được không ?

- Anh là gì mà nói tôi phải nói anh nghe.

Cô bỗng dưng lớn tiếng, trên mặt thể hiện sự tức giận tột cùng. Sự dịu dàng kia, anh ta không cần áp dụng cho cô, quên được anh ta rất khó, có gì anh ta còn lại dùng cái sự dịu dàng kia mà ép cô nhớ lại đến quá khứ ?

- Vy Vy, anh muốn tốt cho em.

- Được rồi, Hạo Nhiên.

Cô tự trách bản thân sao quá mê muội, anh ta chỉ kêu cô 2 tiếng Vy Vy mà cũng làm cô rung động. Tại sao ? Tại sao cô lại đi yêu anh ta nhiều đến mức như thế.

Tổng Thiên Ân trở về không thấy cô liền chạy đi kiếm ... Lại một lần nữa, anh thấy cô cùng đứng với anh ta.

- Vũ Hạo Nhiên, tôi nói rõ cho anh biết và xin anh nhớ kỹ, tôi đã kết hôn, và người tôi yêu là Tổng Thiên Ân, anh hiểu chứ ?

Một câu khẳng định đến rành mạch, ánh mắt cô thể hiện sự quyết tâm rõ ràng như thật sự cô đã nói ra lời khó chịu bấy lâu nay.

Tịnh Vy bỏ đi, cô đã khóc, một giọt nước mắt dịu dàng rơi xuống mà không một ai phát hiện. Sau một lúc đi trong làn mưa phùn, dịu dàng xóa đi giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp.

Tịnh Vy nhận ra rằng hóa ra mình đau khổ vì Vũ Hạo Nhiên là vì nuối tiếc quá khứ, còn bây giờ tình cảm của cô rất lằng lằng, không gì diễn tả được. Nói sao nhỉ ? Hay nói một cách dễ hiểu, Hứa Tịnh Vy đã thích Tổng Thiên Ân.

Cô không rõ phải đúng hay không ? Nhưng cảm giác bản thân là như thế, cô sợ, cô rất sợ, cô rất sợ cô sẽ thực sự thích Thiên Ân.

Khi quay về khách sạn, chủ quản lý nói Tổng Thiên Ân đã về thành phố trước. Cô âm ừ rồi lên phòng, cả người nóng ran lên, nhưng rất lạnh.

Tịnh Vy lại đại dột đi tắm, tối hôm đó cô trở bệnh, lạnh đến run người, cô chỉ biết đắp chăn, rồi hỏi thuốc từ nhân viên khách sạn, đêm đó Tịnh Vy cô đơn giữa bóng đêm tịch liêu.

Mồ hôi bắt tóc cô, ánh mắt lại mờ mờ, đầu thì ong ong. Tịnh Vy trong màn đêm mệt mỏi đến mức là người không còn nhích người nổi, hôm nay anh lại bỏ cô về thành phố. Đến gần sáng cô mới ngủ đi được một lúc.

Nhưng vài tiếng sau lại tỉnh dậy, mồ mẩm đi lấy thuốc, trên tờ báo trang nhất ngay điện thoại, hóa ra Linh Đan lại bị nhập viện vì thiếu máu. Hóa ra đêm qua là anh ta lợi trong đêm về vì Linh Đan nhập viện. Cô tự hỏi nếu hôm qua cô nhập viện, anh ta có bỏ mặc Linh Đan mà quay ngược lại không ? Hay mặc khác bỏ mặc cô ở đó chỉ để quan tâm người anh ta yêu.

Cô biết người anh ta yêu, anh cũng biết người yêu cũ của cô. Hai người đã biết rất nhiều về nhau, nhưng chẳng ai dám liên quan gì cả.

Thì ra, nhìn đi nhìn lại, ai cũng tưởng cô là một công chúa vui vẻ sống ở tòa thành hạnh phúc với người yêu, nhưng sự thật, cô là một người dư thừa chẳng ai quan tâm.

---

25. Khi Yêu Thương Hóa Thành Tro Bụi

Sau vài ngày du lịch, Tô Như Ý cùng Vũ Hạo Nhiên phải bay sang nước ngoài vì có việc. Trước khi hai người ấy đi, cô cố nhìn Vũ Hạo Nhiên một lần thật kỹ, cô nhìn ngắm lấy khuôn mặt mà cô đã dùng hết nhiệt huyết tuổi thanh xuân tươi đẹp để yêu, để nhớ nhung.

Vũ Hạo Nhiên bây giờ không còn là của cô, mà trái tim của cô bây giờ cũng không còn thuộc về anh nữa. Cô cười khê, hóa ra mọi việc đã qua đi rất lâu, chỉ có mình cô lưu giữ mãi kỷ niệm ấy không buông tay thôi.

Mấy ngày nay, cô đã không đến phim trường, cô nói tài xế đưa thẳng đến phim trường, chứ cô không muốn về nhà, cô không muốn đối diện anh.

Đạo diễn thấy cô liền vui mừng chào đón, mấy ngày nay diễn viên chính xin nghỉ, diễn viên nữ phụ thì nhập viện truyền máu làm ông khốn đốn nhiều lần.

Vừa nhắc liền xuất hiện, Linh Đan xuất hiện đằng sau có rất nhiều người. Mọi người liền chạy đến bên cô, hỏi han rất nhiều, Tịnh Vy đứng im lặng, chiếc xe đen kia nhìn qua cô đã nhận ra, là của anh. Thì ra đêm qua anh túc trực bên cô ấy, chăm lo cho cô ấy từng tí một, để mặc cô giữa căn phòng rộng lớn ở khách sạn, trần trọc vì sốt rét, tự mình lấy thuốc, tự mình chăm sóc bản thân. Tịnh Vy cô không ngờ lại có lúc thua thiệt người khác đến như vậy.

Trong đoàn phim, cô vài người không ưa cô, họ nói cô mắc bệnh trẻ ngôi sao, họ nói cô làm được dâu nhà họ Tống liền lên mặt. Họ nói cô không xứng với anh, họ nói rất nhiều, cuộc sống của cô ngẫu nhiên được đem ra làm trò tán gẫu của thiên hạ.

Rất gần đây có nhiều tin đồn nói cô và anh rạn nứt tình cảm, nhìn những bình luận ác ý trên mạng hay những lời đàm tiếu xung quanh cô, cô chợt cảm thấy tức cười. Từ khi nào, Linh Đan ngẫu nhiên trở thành một cô công chúa được mọi người yêu thích thế này.

Vào phòng thay đồ, nhân viên luôn túc trực bên Linh Đan, nói cô ấy phải được chăm sóc kỹ hơn vì mới ra viện, nên cô thông cảm ngồi đợi một chút. Tịnh Vy cô xưa giờ không phải là một cô gái thánh thiện biết nhường nhịn, cũng không phải nhân vật chính biết rộng lượng với tất cả mọi người. Nhìn Linh Đan, cô bỗng dưng cảm thấy chán ghét vô cùng.

Cô diễn cho đến khuya, thì thấy quản lý của cô mang đồ ăn tối, nụ cười đang vui vẻ thì bỗng dưng biến mất khi thấy bóng lưng anh.

Do chỗ cô đang diễn là một nơi núi đồi, hoang sơ lạnh lẽo nên được ở trong lều. Cảnh quay này đang thực hiện tới phân cảnh nhân vật nữ chính cùng nam chính bỏ trốn vì một băng xã hội đen truy đuổi.

Trong chiếc lều nhỏ, cô và anh cùng ăn cơm, lát sau thấy Linh Đan nhẹ nhàng bước vào, anh nói đây là cháo anh dành riêng cho cô ấy, vì thiếu máu nên cần phải bổ sung rất nhiều chất bổ dưỡng.

Linh Đan dịu dàng đến mức làm cho cô cảm thấy chán ghét, hai người này diễn quá sâu, diễn quá đạt làm cho cô cảm thấy rất buồn nôn. Đến mức Linh Đan lỡ làm đổ một miếng cháo ra người anh cũng hốt hoảng lấy khăn lau, chiếc khăn tay gọn gàng của anh phủ nhẹ nhàng trên người cô ấy, là chiếc khăn tay chính tay cô chọn mua và lén lút cất vào tủ.

Vừa có cảm giác chua xót, thì ra anh cô tình cho cô thấy cảnh này hay sao ?! Cô tức giận để đôi đũa xuống bàn, và bỏ ra ngoài, nhưng cô không biết đi ngang qua Linh Đan vô tình hay cố ý lỡ trúng cô ấy, làm tô cháo nóng ụp lên người.

- Tôi ...

Tịnh Vy không thánh thiện nhưng cũng không hẳn là xấu xa, cô luống cuống đi kiếm khăn giấy vội vã lau.

- Tôi ... tôi ... không cố ý.

Cháo nóng, rất nóng, nhưng trái tim cô còn bỏng rát hơn rất nhiều.

- Được rồi, em ra ngoài đi, đừng làm hỏng việc.

Được thôi, đuổi thì cô đi, để mặc hai người diễn cảnh tình tứ.

Ở ngoài trời đang mưa phùn, Tịnh Vy lại bỏ đi giống như đêm qua, cứ lặng lẽ đi và không biết bản thân mình đi về đâu. Thiên Ân chạy sau cô, hung dữ nắm tay cô lại, ánh mắt anh ta dường như muốn giết người.

Đồi núi hoang sơ, trời lạnh mưa phùn, chỉ có mình cô và anh đứng trong bóng tối tĩnh mịch.

- Hợp đồng đó, kết thúc đi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Thì ra anh ta đã chịu thua, anh ta chịu thua rồi. Thiên Ân rốt cuộc cũng đã chịu thua Tịnh Vy cô, cô thắng rồi, đáng lẽ phải vui mừng tại sao lại khóc ?!

- Được thôi.

Cô vung tay, bàn tay trúng mặt anh. Cô không nói gì mà bỏ đi, cứ đi lẫn trong màn đêm u tối mà khóc. Hoàn cảnh này thực giống đêm qua, mọi chuyện kết thúc rồi. Cô và anh kết hôn cũng chưa tới nửa năm, nếu bây giờ công bố anh và cô sẽ ly hôn, thì lúc đấy cô trở thành trò tiêu khiển ọi người thế nào nhỉ ?

Lúc đầu đã biết, tính cách hai người hoàn toàn không hợp nhau, đúng hơn là một trời một vực. Sống ở cạnh nhau 1 năm là quá kiên nhẫn rồi.

Anh bỏ đi trong đêm, đến tối hôm sau cô mới về nhà, lúc đấy nội đã ngủ, bé Hai nói cô là nội trách móc rất nhiều vì cô ham việc, không biết chú ý tới sức khỏe.

Anh đã ngồi trong phòng, trên bàn trang điểm của cô đã có sẵn tờ giấy ly hôn. Trước khi kết hôn, cô và anh cùng đi đăng ký giấy kết hôn để về khoe nội và ba mẹ, lúc đấy mặc dù người đi đăng ký cùng cô không phải là một người cô yêu nhưng cảm xúc lúc đó cô nhớ rất rõ, hồi hộp đến không tưởng, cùng anh hẹn ước, cùng anh đọc tuyên bố, cảm xúc hạnh phúc của một cô gái lần đầu tiên đi đăng ký giấy kết hôn.

- Ký đi.

- Nhưng còn nội và ba mẹ ?!

- Chuyện đó tôi xử lý được.

- Tôi không muốn nội và ba mẹ buồn vì tôi.

- Bớt giả tạo đi, đừng áp dụng bộ mặt thánh thiện kia với tôi.

- Tôi không thánh thiện với anh, là tôi tôn trọng người nhà của anh.

- Như trong bản hợp đồng nói rất rõ, tôi sẽ đến bù theo ý cô.

- Được thôi, anh nói tôi giả tạo. Vậy tôi sống với bộ mặt thật nhé, tôi nói anh đến đánh Linh Đan, anh dám không ?

- Cô ...

- Anh lúc nào cũng xem bản thân và người anh yêu lên hàng đầu, vậy anh có quyền sỉ vả tôi sao ?! Người như anh rốt cuộc cũng đâu gặp được người tốt đẹp gì, anh yêu Linh Đan ?! Bộ anh tưởng cô ta thánh thiện lắm sao ?! Bộ anh tưởng cô ta ngoan hiền lắm hả ?

Tịnh Vy cô sao không biết, những hành động non trẻ ngây thơ của cô gái kia bộ cô không thấy phía đằng sau ? Cô cũng biết rất rõ cô ta hẹn hò với tay đạo diễn kia để được xin vai chính sao ? Bộ cô không biết cô ta đang rất âm ỉ khi mất vai diễn đợt này. Tất cả là một màn diễn của cô ta thôi, không ngờ người mắc bẫy là người cô tưởng rất là thông minh.

- Không biết cô gái mà anh yêu đã ngủ cùng với bao nhiêu người rồi nhé.

Một tiếng vang lên, rất mạnh. Là anh đã đánh cô, Thiên Ân tát vào mặt cô một cú trời đánh, làm cô choáng váng mặt mày nhưng rất nhanh lấy lại ý thức.

- Anh đánh tôi vì cô ta, thì tôi sẽ đánh cô ta trả lại anh.

Nói xong Tịnh Vy bỏ đi trong màn đêm, giữa khuya, cô chạy xe trong niềm đau xót, cái đánh vừa nãy mãi mãi cô sẽ không quên được.

Nước mắt nhạt nhào của cô một cô gái trẻ luôn có niềm vinh hạnh tuyệt đối với cuộc sống, cô khóc vì tức tưởi, cô khóc vì đau xót, cô khóc ... cô khóc vì tình yêu ngu muội.

Trong một khắc, rất nhanh, Tịnh Vy gục đầu trên vô lăng xe, máu tươi chảy xuống ướt cả đôi vai gầy. Tài xế chiếc xe tải kia rất nhanh bỏ đi, Tịnh Vy bất tỉnh trong làn nước mắt, giữa đêm lạnh lẽo, có một cô gái ngồi trong chiếc xe trắng, toàn thân hôi xộc mùi máu tanh, kính xe vỡ tan ra khắp đường, đầu xe trắng kia bị móp đến mức nát bầy.

Chiếc nhẫn cưới xinh đẹp đã nhuộm thành màu đỏ máu, đến bốn giờ sáng, Tịnh Vy mới được chuyển đi bệnh viện.

Tính mạng cô dường như mỏng manh, tin tức nữ ca sĩ diễn viên trẻ bị tai nạn giao thông rất nhanh được truyền tải, Thiên Ân lặng thinh trong hành lang bệnh viện, anh run rẩy, anh sợ hãi. Khi cô còn đang mổ, tất cả vật dụng cá nhân của cô đều được chuyển đến tay người nhà. Cả chiếc nhẫn cưới kia nữa.

Anh gục xuống, như đang mơ. Anh không thể gào thét nổi tên cô, cũng không còn điên loạn, bản thân anh chỉ vô lực đứng đấy, như một người vô hồn. Trong quyển sổ tay của cô có một dòng chữ nắn nót.

” Khi yêu thương hóa thành tro bụi, khi kỉ niệm đã cuốn theo gió bay, vậy xin hãy buông tha nhau. Nếu còn yêu thương nhau, xin hãy đến bên nhau. Đừng dày vò tâm can em đau khổ ”

26. Giây Phút Sinh Ly Tử Biệt

” Thiên Ân, tôi muốn đi du lịch ”

“ Thiên Ân, đóa hoa dành dành sau nhà nở rồi, rất đẹp ”

“ Thiên Ân, tôi lại lên cân ”

“ Thiên Ân, tôi ... ”

“ Thiên Ân, Tịnh Vy chết rồi ”

Câu nói cuối cùng dường như làm anh run rẩy, anh vùng mình ngồi dậy, thì ra anh đã ngủ quên. Tịnh Vy đã được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt, hơn hai ngày nay anh chưa ngủ, ngồi ngoài hành lang thì vô tình ngủ thiếp đi.

Tổng Thiên Ân bây giờ không còn vẻ đẹp hào hoa phong nhã của hằng ngày, không còn vẻ đẹp vạn người mê mà là một người mắt hờn, quần áo xộc xệch, râu ria đã mọc, tóc thì xuề xòa.

- Thiên Ân.

Mà Tổng Mẫn Lan nhìn con trai màu đầu xớt, khi bà đang ở bên nước ngoài, nghe tin con dâu bị tai nạn nghiêm trọng liền cùng chồng chở về. Tịnh Vy đầu quấn băng trắng, trên người rất nhiều dây, nét mặt trắng bệch cùng cái máy duy trì hơi thở.

- Con về nhà nghỉ một chút, có mẹ và ba ở đây rồi. Đã hai ngày nay con cứ thế này làm sao mà sống ?!

Anh làm sao nghỉ ngơi khi nhắm mắt lại liền xuất hiện hình ảnh của Tịnh Vy, là do anh ? Nếu đêm hôm đấy anh không to tiếng và đánh cô, thì đã không có chuyện này xảy ra.

Tất cả mặt báo đều chụp lại ảnh hiện trường của tai nạn kinh hoàng đêm đó, chiếc xe trắng nát bầy cùng với lớp thủy tinh vỡ tung tóe xung quanh, người cô máu me khắp người, trong một đêm anh dường như đã mất tất cả.

Hành lang im lặng đến lạ thường, chỉ còn một mình anh trên dãy ghế, gục mặt vì đau khổ.

- Thiên Ân.

Linh Đan đến ngồi cạnh anh, dịu dàng an ủi, người đàn ông của cô cố gì phải vì một người phụ nữ đau khổ đến mức như thế.

Anh nghe tiếng Linh Đan anh không nói gì, chỉ vẫn ngồi im lặng, có lẽ bây giờ anh không muốn tiếp xúc với một ai cả, cả cô anh cũng không muốn nói chuyện. Cảm xúc rối bời, anh giờ như một người điên, chỉ muốn hét toáng và quậy phá lên.

Anh đứng dậy bỏ đi, để mặc Linh Đan ngồi đấy, anh lại đi tới đứng trước cửa nhìn cô qua tấm kính. Không biết anh làm hành động này nhiều lần rồi, nhìn con người bé nhỏ hoạt bát trong kia nhắm chặt đôi mắt, anh chỉ muốn giết chết chính bản thân mình.

Bác sĩ nói cô đang sống trong trạng thái thực vật, gần mất hết nhận thức. Tỉnh lại hay không còn chờ vào vận may ?!

Thiên Ân như muốn giết chết chính bản thân, anh đập tay vào cửa kính, giọt nước mắt nóng hổi rơi trên khuôn mặt lạnh lùng. Anh đã khóc, đây là lần đầu tiên anh khóc, anh khóc vì một người phụ nữ không phải người anh yêu.

Tối hôm đó, anh về nhà để tắm rửa, bé Hai nấu cho anh một ít cháo, nói anh đã hai ngày không ăn gì sẽ tổn hại đến sức khỏe.

Anh ăn không vào, nhưng vẫn ráng nuốt, khi anh lên tắm, nơi đây là căn phòng mà chính anh đã gây nên tội lỗi tối hôm đó. Không ai biết được rằng, đêm hôm đấy khi cô bỏ đi, anh đã thức gần tới sáng, cho đến

khi chớp mắt được một chút thì bệnh viện báo Tịnh Vy bị tai nạn nghiêm trọng, lúc đấy anh đã vùng chạy như một người điên lên cơn, vội vã lên bệnh viện, ngồi chờ bất lực ngoài phòng cấp cứu.

Anh đã tự hỏi, nếu cô mất đi, lúc đấy anh thế nào nhỉ ? Anh sẽ sống trong nỗi ám ảnh đến suốt cuộc đời hay bỏ mặc qua đi và sống hạnh phúc ? Anh không thể nào để mất cô được, không bao giờ.

***

Ba mẹ cô như chạy vào bệnh viện vì lo lắng cho con gái, nhìn cô, mẹ cô đã ngất lên ngất xuống. Gào khóc đến thảm thương.

Hứa Tịnh Vy yếu ớt nằm trên giường bệnh, không một chút động đậy, đôi mắt to sáng kia cũng nhắm chặt, đã hơn 1 tuần rồi, đã hơn 1 tuần anh chưa nghe tiếng nói của cô, đã hơn 1 tuần anh chưa thấy hình ảnh quây phá của cô.

Trong đầu anh, hình ảnh tai nạn kia là một nỗi ám ảnh kinh hoàng. Gục bên giường bệnh của cô, bàn tay anh nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo nhỏ bé của cô, anh không yêu cô, nhưng tại sao lại có cảm giác gục ngã và tuyệt vọng đến như thế này.

Phía bên ông Tống Danh đã cử hẳn một đội vệ sĩ riêng bao quanh lấy khu hành lang phòng VIP đó để không một cánh nhà báo hay phóng viên nào có cơ hội để đưa tin, con dâu của ông cần được yên tĩnh để nghỉ ngơi. Và ông còn tuyên bố rằng tờ báo nào ngoan cố đưa hình Hứa Tịnh Vy trong bệnh viện thì ông sẽ kiện, trong giới thương nghiệp nhà họ Tống luôn có một chỗ đứng và tiếng nói nhất định, kể cả ngành giải trí cũng có một chút gọi là địa vị.

Thiên Ân tự tay chăm sóc cô tận tình, anh lo lắng cho cô tới nỗi mà quên đi bản thân mình, Thiên Ân bây giờ như một người đàn ông thất bại, cứ vô hồn nhìn đến phát thương.

- Thiên Ân.

Là Tô Như Ý, cô vừa có chuyến đi tại Châu Phi, do ở đây mạng điện không được đầy đủ cho nên bắt thông tin rất là chậm. Đến cả 1 tuần sau, cô mới nhận được tin báo.

Còn có Vũ Hạo Nhiên, tất cả mọi người đều u buồn nhìn cô gái nằm trên giường bệnh.

- Ba mẹ đi ra ngoài trước.

Ba mẹ của cô biết ý liền đi ra ngoài, trong căn phòng bệnh, cảm xúc của Vũ Hạo Nhiên như tụt hẫng xuống. Tô Như Ý cũng kiềm chế nước mắt, mới ngày nào cô còn vui vẻ, mới ngày nào cô còn cùng tất cả mọi người đi du lịch.

Máy huyết áp bỗng dưng nổi lên một âm thanh mà ai cũng kỵ, đường nhịp bỗng dưng chạy thẳng, anh liền vội vã nhấn chuông reo.

Chưa đầy hai phút, cả bác sĩ và y tá đã có mặt đầy đủ.

- Tim ngừng đập rồi bác sĩ ơi.

Tất cả người nhà đều được đưa ra ngoài, anh đứng nhìn cô qua chiếc cửa kính mà tim lại quặn thắt. Đây là lần đầu tiên sau một tuần cô có biến chứng thay đổi, nhìn bác sĩ và y tá tất bật làm việc, nhìn chiếc máy huyết áp không biến đổi, anh lại càng thêm phần đau xót, tâm tình của tất cả mọi người đều như trên nước sôi lửa bỏng.

Giây phút này, được gọi là giây phút sinh ly tử biệt, giây phút tưởng chừng như đau khổ nhất cuộc đời anh.

Một lát sau, tất cả đã bình thường, anh lặng lẽ lê đôi chân đến bên cạnh cô, một bóng dáng cao to đứng lặng thinh bên giường bệnh. Mọi người đều im lặng rời đi, không một ai dám vào.

Giọt nước mắt nóng hổi rơi trên mu bàn tay cô, là của anh. Anh đã khóc, giây phút kia tưởng chừng đã làm anh yếu đuối đến mức phải khóc ?

Anh đâu biết rằng cô đã từng khóc vì anh, cô từng muốn cho anh biết rằng cảm giác này nó chưa xót đến nhường nào. Nó như một cái gì đó chèn ép vào tim anh, làm anh nghẹn ngào đến mức không thể thở.

Một lát sau, khi anh ngồi ngay hành lang, Tô Như Ý mới lặng lẽ đến bên cạnh anh.

- Thiên Ân, anh đừng lo lắng thái quá. Cô ấy sẽ tỉnh lại thôi, vì Tịnh Vy là một người yêu đời mà. Cô ấy không bao giờ rời bỏ cuộc sống này đâu.

Anh không nói gì, chỉ im lặng.

- Có lẽ cô ấy mệt mỏi, muốn ngủ đi, khi tỉnh lại cô ấy bình thường trở lại. Hứa Tịnh Vy là một người tràn đầy nghị lực.

Cô đưa anh một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền chỉ là một viên đá.

- Cô ấy nói sau này hãy đưa cho người mà khóc vì cô ấy, đau khổ vì cô ấy, là người yêu cô ấy. Sợi dây chuyền này cô ấy đưa cho tôi năm cô ấy học lớp 10. Có lẽ người ấy là anh.

Lúc đây anh mới có chuyển đổi, anh lặng lẽ nhìn sợi dây chuyền. Trên đây có khắc sáu chữ rất nhỏ.

“ Kiếp này sẽ mãi cạnh nhau ”

27. Lời Nhắc Nhủ

Xin chào các bạn :((((

Mình xin lỗi vì 2 tuần nay không ra chap mới. Vì mình học cấp ba nên bài vở rất nhiều nên rất ít thời gian. Nhưng Piie hứa sẽ cố gắng ra sớm, ra liền 2 3 chap một lần luôn. Mong các bạn thứ lỗi

* cúi đầu *

28. Khi Ta Biết Mình Thuộc Về Nhau

Đã hơn hai mươi ngày rồi, cô vẫn không tỉnh, lúc nào cũng nằm im trên giường, một cái động đậy cũng không có. Tịnh Vy vẫn vậy, vẫn xinh đẹp dịu dàng, nhưng chỉ còn anh suy sụp theo thời gian. Anh luôn mang theo bên mình sợi dây chuyền cùng cuốn sổ tay của cô. Anh luôn coi nó là vật báu quý giá nhất.

Sau khi cô tai nạn, bộ phim cô đang đóng đã ngưng bấm máy để sửa lại diễn viên, Linh Đan được vào vai nhân vật chính thay thế cho Tịnh Vy. Rất nhiều lời cầu mong cùng những món quà gửi tới cô rất nhiều.

Một buổi sáng hôm đó, có lẽ là một ngày vô cùng đặc biệt, đó là ngày chào mừng cô công chúa bé nhỏ Hứa Tịnh Vy ra đời vào 25 năm trước. Một ngày mới không có gì đặc biệt, chỉ là nắng sáng vô cùng ấm áp và hiem hơi giữa trời thu se se lạnh, và những ngày âm u mưa bão suốt những ngày qua.

Mặc dù một số thiết bị đã tháo ra bớt, nhưng nhìn cô cứ nhắm lịm đôi mắt, trái tim anh đau xót đến vô cùng.

Anh đi xin bác sĩ có thể đưa cô ra ngoài một chút được hay không ? Lâu lắm mới có một ngày đặc biệt như thế này, với lại hôm nay là sinh nhật của cô, anh không muốn nó cũng bình thường như những ngày qua.

Để dời cô đi ra hành lang đứng ngay ban công lộng gió cũng là một chuyện rất cực, nhưng mọi người vẫn muốn giúp anh hoàn thành tâm ý. Tống Thiên Ân dịu dàng đứng bên cạnh cô, đôi mắt sáng nhìn cô và nhìn bầu trời, giọt nước mắt đọng lại nơi khóe mi.

Anh còn nhớ rất rõ, cô nói cô không thích nắng, vì nắng sẽ làm gia của cô sạm đi, cô cũng không thích mưa vì mưa sẽ làm nhem nhuốc lớp trang điểm cùng bộ quần áo xinh đẹp của cô, cô chỉ thích một ngày mà không mưa cũng không nắng, chỉ có lộng lộng thổi bay.

- Cậu có vẻ rất thương cô ấy ?

Một người phụ nữ trung niên, là bác sĩ ở đây vừa xem dây truyền nước vừa nhìn cậu. Vì do phải di chuyển đi, nên một số máy móc đã tháo bớt, nhưng không đứng đây được lâu, chỉ một chút. Một chút thôi, hãy để anh cùng cô ấy cảm thấy bình yên một chút sau những ngày qua.

- Khi 2 người đám cưới, tôi thấy rất nhiều trên ti vi, và cũng rất nhiều y tá ở đây bàn tán về điều đấy. Tôi cảm thấy 2 người rất đẹp đôi, khi cô ấy cấp cứu, nét mặt lo lắng trên mặt của cậu làm chúng tôi cảm thấy

cảm phục rất nhiều. Cảm phục về tình yêu của 2 người. Thời gian không dài, hãy làm những điều mình muốn làm. Đừng để sau này phải hối hận.

Anh không nói gì, chỉ im lặng, nhưng anh nghe rất rõ, những lời nói kia. Cô nói đúng, cuộc sống của cô là do anh làm loạn cả lên, là do anh ép buộc cô, để rồi khi xảy ra sự việc, chỉ biết đứng nhìn. Anh nợ cô một lời xin lỗi, không, anh nợ cô cả một khoảng thời gian hạnh phúc.

Lúc đấy, ngón tay áp út đã hằn lên đầu đeo nhẫn có một chút động đậy, nhưng chỉ là một sự di chuyển nhẹ, không một ai để ý. Nhưng có lẽ ông trời đã giúp cô hiểu những dòng tâm sự kia của anh.

Ba mẹ anh và ba mẹ của cô khuyên nhủ anh hãy giữ gìn sức khỏe của mình. Một thông tin mới là chiếc xe bán tải đó là của một công ty hải sản, có lẽ là tài xế trong đêm ý đường vắng nên bất cẩn chạy tốc độ rất nhanh rồi bị lạc tay lái trong cơn buồn ngủ kéo tới, một đêm kinh hoàng của tất cả mọi người.

***

- Thiên Ân, Thiên Ân dậy đi đừng ngủ nữa.

- Tịnh Vy.

- Ừ là em. Anh đừng ngủ nữa, dậy đi chúng ta đi chơi nhé.

- Tịnh Vy.

- Đừng gọi tên em nữa mà, là em đây.

Nhưng khi anh đưa tay lên vuốt má cô thì lại biến mất. Anh bật dậy, lại là một cơn mơ, mặt trời đã xuống, hoàng hôn đã lên, mặt trời vàng úa cả một góc trời xanh biếc.

Anh đợi mẹ cô tới rồi đi về nhà, tắm rửa thật sạch, cao râu vuốt tóc thật bảnh bao. Đến một tiệm bánh mua một cái bánh sinh nhật thật to, trên đó ghi hàng chữ Tịnh Vy của anh sinh nhật vui vẻ.

Trong ban đêm, cạnh chiếc giường, anh thấp nền, dịu dàng hát bài chúc mừng sinh nhật, một giọt lệ nhẹ rơi trên khuôn mặt của anh, rất nhanh.

Đêm hôm đó, anh ngồi bên cô, nắm thật chặt tay cô, dịu dàng thì thầm rất nhiều.

- Tịnh Vy nè, sao cô chưa tỉnh ? Đã rất nhiều ngày rồi, hoa păng xê cô trồng sau vườn gần tàn rồi. Sao cô cứ lười biếng nằm mãi ở đây thế hả ? Tôi xin lỗi, à không, một lời xin lỗi không thể đủ với cô, nhưng dù sao tôi vẫn nói xin lỗi, cô nói gì cũng được, mắng sao cũng được, tôi nghe hết. Tôi chỉ mong cô tỉnh dậy thôi, đừng ngủ nữa. Sẽ mập đấy, cô mà mập rồi không ai thương đâu.

Anh thì thầm với cô rồi ngủ cạnh cô, bàn tay anh vẫn nắm chặt không buông, ngón trỏ của cô nhẹ nhàng cử động, mặc dù chỉ vài giây nhưng nó đã cử động.

Thiên Ân nằm im lặng ngay giường mà ngủ đi, có lẽ khi mất đi, người ta mới cảm thấy hối tiếc, hối tiếc về những sự việc đã qua, rồi dùng hai từ xin lỗi để giải quyết.

Trong lòng Thiên Ân mặc dù đã thích người khác, nhưng Tịnh Vy cũng đã từng có tư tưởng sẽ là người thay thế cô gái kia trong lòng anh. Tịnh Vy cô đã yêu anh, không biết từ khi nào, chỉ biết là mình đã yêu anh, yêu rất sâu đậm.

Nhưng lúc cô ân cần nhìn anh, hay dịu dàng chăm sóc anh, anh đều bỏ mặc cho qua, không biết gì cả. Anh không biết rằng, chính từ những lúc đó cô đã dần dần yêu anh rồi. Tịnh Vy đã có một lần nói em yêu anh, nhưng lúc đó là khoảnh khắc anh quay lưng bước đi, ba từ đó nói rất nhỏ, chỉ nằm trong cổ họng thôi.

Tịnh Vy cũng từng suy nghĩ rằng khi mình biến mất đi, anh liệu có tìm cô không ? Và đến bây giờ, cô đã biến mất, cô không biến mất đi hình dáng, mà cô biến mất đi linh hồn chỉ còn thân thể nằm im nơi đây, rồi lúc này Thiên Ân nhận ra, hóa ra cô từ khi nào đã trở nên quá trọng với mình đến như vậy.

Mình nói là mình sẽ cố gắng up truyện nhanh, nếu các bạn cảm thấy bức thì có thể đợi full rồi đọc. Mình đã bảo là mình học cấp 3, thời gian rất ít. Mình xin cảm ơn vì các bạn theo dõi truyện của mình, mình sẽ ra khi nhanh nhất chứ đừng comment hù dọa các kiểu gây áp lực ình :)

29. Khoảnh Khắc Mình Cần Nhau

Nếu đã biết được đoạn kết sẽ chẳng đi tới đâu mà sao vẫn cố, ngay từ ? đầu bản thân anh đã đoán ra được hồi kết nhưng bản thân cứ cố chấp làm ? Rồi bây giờ thì sao đây hậu quả kia là do ai nhận lấy ?

Hứa Tịnh Vy ngu ngốc cho rằng duyên mệnh sẽ tự khắc tìm đến, bản thân không cần đi đơn phương một ai cả, không cần ngược đãi bản thân mình như thế. Nhưng giờ thì sao đây ? Chính bản thân bị cuốn vào một cái tình yêu không có lối ra.

Tổng Thiên Ân vẫn như hằng ngày, vẫn ghé bệnh viện rồi trở về nhà, hình như con đường từ nhà đến bệnh viện anh đã nhớ đến mức mà giờ nói những quán xá bên đường anh cũng nhớ.

Mãi đến sau này, chắc anh chính bản thân anh không quên cái ngày định mệnh đấy.

***

Thiên Ân đang trở về nhà sau ca trực đêm trông cô ở bệnh viện, ngày ngày anh đếm ngược chờ ngày cô tỉnh dậy, nhưng có lẽ sao quá xa vời. Ngày nào anh cũng nắm tay cô, nhìn chăm chăm vào cô, rồi ngu ngốc ao ước rằng đôi mắt kia có thể mở ra một lần.

Anh rời khỏi nhà có lẽ trời đã gần xế chiều, đường thì đông nghẹt, anh vô lực tựa đầu lên vô lăng. Anh tính ghé qua nhà sách rồi trung tâm thương mại để mua vài món đồ, nón len Tịnh Vy đội cũng đã lâu rồi. Với lại, cô rất ghét một món đồ mà xài đi xài lại nhiều lần. Anh cũng đã tưởng tượng rằng khi cô ta biết mái tóc mà được cho là đẹp nhất thời đại bị cạo đi, cô ấy sẽ hốt hoảng cỡ nào nhỉ ? Khoảnh khắc chắc trời rung đất chuyển.

Anh đậu xe xong thì đi thẳng lên tầng mua sắm, đông sang rồi, những món hàng được đan bằng len được bày bán rất nhiều, hôm nay anh ăn mặc giản dị để cánh nhà báo khỏi để ý, anh tỉ mỉ lựa từng cái nón len. Cô rất thích màu xanh nước biển, vì cô cho rằng màu đó rất dễ chịu và thoáng mát. Anh còn mua cho cô vài cái khăn choàng và bao tay, có lẽ đây là lần đầu tiên anh tự mình đi mua đồ cho cô.

Một mỗi di chuyển trong những con đường nghẹt xe, anh bật radio, ánh mắt nhìn chăm chú vào giò đồ ở ghế cạnh mình mới mua.

Vừa tấp xe vào lề để vào nhà sách thì anh nhận được điện thoại, giọng nói của Tô Như Ý dường như làm hư cả bộ âm thanh của chiếc điện thoại.

Chỉ bốn chữ thôi, dường như cả thế giới anh vực dậy sau tháng này u tối.

” Tịnh Vy tỉnh rồi ”

Thiên Ân cứng người, anh phải làm thế nào đây ? Lao xuống xe bỏ chạy tới bệnh viện ? Nhưng anh còn đủ tỉnh táo để cố gắng chạy cho tới bãi đỗ xe. Bước chân sải dài đi vội vã lên phòng bệnh.

Hình ảnh Tịnh Vy trong bộ đồ bệnh nhân, trong chiếc nón len trắng viền đỏ, đôi mắt to kia mở ra nhìn thẳng về phía trước. Lúc đấy, Thiên Ân như được sống lại, anh đi tới cạnh cô. Nhìn cô, nhìn đôi mắt kia.

Cô di chuyển ánh mắt sang người đàn ông to cao đứng bên cạnh, miệng không thể nói, chỉ biết nhìn người đàn ông đấy.

Anh tự hỏi khi cô tỉnh dậy liệu còn nhớ ra mình hay không ? Vì bác sĩ nói rằng, việc cô sẽ bị mất trí nhớ là 50%.

Lúc đấy, mẹ cô chạy ủa vào, khóc nức nở nhìn con gái, bà chạy tới ôm lấy tay cô, mặt đầm lệ nhìn cô, còn anh chỉ đứng im lặng bên cạnh, chỉ biết nhìn cô, nhìn vào đôi mắt đó.

Bỗng dưng ngay khước đuôi mắt chảy ra một giọt nước mắt, lăn dài xuống rồi rất nhanh thấm vào gối, lúc đó anh nhận ra, cô không hề bị mất trí, cô nhận ra anh, cô nhận ra mọi người, cô nhận ra những sự việc đau lòng kia đã ở lại cùng cô, chưa thể biến mất được.

Một lát sau đôi mắt ấy lại khép lại, bác sĩ nói rằng cô đã tỉnh lại, nhưng ý thức còn chưa phục hồi. Cần có thời gian cố gắng.

Vài ngày sau, khoảng thời gian cô mở mắt dần dần kéo dài hơn, nhưng cô chưa thể nói, chỉ nghe và hiểu. Thiên Ân luôn túc trực bên cô, nhìn cô để bù lại khoảng thời gian dài kia. Hứa Tịnh Vy có thể sẽ quên đi mình từng làm gì, có thể sẽ quên đi những hành động mà anh đã đối xử với cô, nhưng chẳng thể quên được tình cảm mình giành cho anh.

Cô biết là mình yêu anh, cô biết mình bị tai nạn trong cái đêm đó, khoảnh khắc xe lao vào nhau, hình ảnh cuối cùng xuất hiện là anh, rồi dần dần lịm đi.

Thiên Ân dạo này rất hay cười, lần đầu cô thấy anh cười nhiều đến như vậy, thật sự thì anh cười không đẹp bằng khi lạnh lùng nhưng nụ cười anh ấm áp và hiền từ, không giống như tính cách của anh.

Anh cầm tay cô, đeo lại chiếc nhẫn cưới, rồi giơ tay lên khoe. Anh cắm hoa păng xê ngay đầu giường, anh đọc cho cô nghe những lời hỏi thăm, hay những câu chuyện thú vị nhỏ nhặt nào đấy, cô có cảm giác rằng khoảnh khắc anh làm những việc đó sao quá mờ ảo.

Rồi một ngày, cô khẽ nhẹ gọi hai tiếng Thiên Ân. Không to, không rõ nhưng đủ để anh hiểu. Anh rơi luôn bó hoa mình đang cầm ngay tay, lúc đấy cô thấy khóe mắt anh hoen đỏ.

Mặc dù nói Tống Thiên Ân là một người lạnh lùng vô cảm, nhưng đó chỉ là vỏ bọc của bề ngoài. Ai cũng có cảm xúc, nhưng có thổ lộ ra hay không là còn do vỏ bọc bên ngoài của mỗi con người. Thiên Ân đã khóc vì cô, không những một lần mà còn rất nhiều lần. Thiên Ân đã từng mệt mỏi và yếu đuối. Thiên Ân đã từng tuyệt vọng, anh đã từng gục ngã, nhưng không bày tỏ ra bên ngoài, mà cẩn thận cất nó đi.

Tịnh Vy không biết khoảnh khắc này sẽ kéo dài được bao lâu, nhưng cô đang cẩn thận giữ nó từng giây phút, thời gian cô và anh bên cạnh nhau cũng chẳng còn bao lâu.

Cô hứa rằng khi cô và anh ly hôn, cô sẽ đi nước ngoài, coi như để chấm hết tất cả, coi như quên đi nơi này. Mặc dù biết kết quả sẽ chẳng tới đâu, nhưng yêu được cứ yêu, hãy yêu những khi mình còn yêu được.

30. Em Thua

Nhờ có anh, Hứa Tịnh Vy như hồi phục khá lên. Anh hay đưa cô lên sân thượng ngắm nhìn thành phố phồn vinh của mình, khuôn mặt cô chưa bao giờ hết sức sống, chỉ là cô không muốn nhớ những gì đã xảy ra trong quá khứ. Cô đang muốn khoảnh khắc này trôi chậm thôi, để cô được ở bên anh, cứ hạnh phúc như thế.

Anh đàn hát cho cô nghe, còn cầm bông cho cô, anh làm nhiều thứ cho cô, như hai người yêu nhau thực thụ vậy. Cô thích được anh nắm tay, cảm giác lạnh lẽo có người bảo vệ, ấm áp vô cùng. Cô thích được dựa vào lồng ngực anh cùng anh đọc sách, đọc báo hay cùng anh nghe nhạc. Cô thích được anh quan tâm, chiều chuộng. Trước khi ngủ, anh hay đọc sách cho cô nghe, rồi cô dịu dàng thiếp đi. Anh chăm sóc cô như một đứa trẻ mới lớn, dịu dàng và cẩn thận. Ánh mắt đầu tiên khi cô tỉnh dậy và tìm kiếm đó chính là anh, mặc dù cô đã nói được, nhưng không nói được nhiều, chỉ có đôi mắt thần thái của cô biểu hiện lên tất cả.

Mấy ngày gần đây, anh rất ít tới thăm cô, thậm chí là không tới, Tịnh Vy rơi vào trạng thái hụt hẫng, cảm giác hạnh phúc vượt mấy khối tầm tay trong nháy mắt. Cô và anh mới đây đã trải qua gần 2 năm, bản hợp đồng chỉ còn 68 ngày. Thời gian tựa trôi rất nhanh, và từ khi cô bị tai nạn, cô nhận được rất nhiều sự quan tâm từ anh ? Là sự thương hại cũng chẳng sao.

Cô bây giờ chưa đi lại được, nhưng có thể sinh hoạt lại, mặc dù có chút khó khăn nhưng dần dần cô sẽ học. Trong 68 ngày, cô phải hoàn thiện bản thân, để khi rời đi, cô là một cô gái xinh đẹp như lúc mới gặp anh. Hứa Tịnh Vy cô phải thực lòng lấy, không cho phép bản thân mình yếu đuối. Hứa Tịnh Vy sẽ ổn khi rời xa anh thôi.

***

Đạo này cô có nghe mọi người truyền tai nhau về một diễn viên bê bối trong chuyện tình cảm, rồi đưa nhau ra kiện tụng.

Linh Đan bị lộ hình ảnh nóng, sự việc này đang làm náo loạn cả giới giải trí. Thì ra, sự việc này làm tới việc anh đau lòng suốt mấy ngày qua, cô biết anh đang sắp xếp luật sư để giải quyết sự việc này cho ổn thỏa. Thì ra, anh vẫn còn quan tâm cô ấy, à quên mất. Linh Đan mới thực là người anh yêu.

Khuôn mặt gầy gò, đầu đội mũ len, ánh mắt yếu ớt bất lực, cầm trên tay chiếc khăn cười. Tại sao cô lại khóc ? Khóc vì điều gì ?

Cô cảm giác nghẹn ngào khi thấy anh quan tâm người khác, cô cảm giác khó chịu khi nhìn anh lơ đãng mình đi, cô quen được dịu dàng, ôn nhu trong mấy tuần qua, tình yêu có lẽ vẫn chưa ưu ái dành riêng cho cô. Cô phải làm gì bây giờ khi nhìn anh đang điên cuồng vì một người phụ nữ khác, nước mắt cô cứ tuôn rơi, chưa bao giờ cô cảm giác yếu đuối như bây giờ.

Chỉ hơn 2 tháng nữa thôi, mạnh mẽ vượt qua, được chứ ?!

***

- Em ăn tối chưa ?! Anh mua cháo em ăn nhé ?!

Anh nhẹ nhàng vuốt má cô, cô tỉnh dậy sau giấc ngủ, thấy anh đứng đó, cô bất giác nở một nụ cười.

- Tối nay anh có bận gì không ?!

- Có. Lát anh đi liền.

Anh vừa nói, vừa đỡ cô dậy, đỡ cô ngồi vào tường. Anh dạo này tiêu tụy thấy rõ, cô đau lòng nhìn anh. Anh đang rất vui vẻ với cô, ánh mắt cô nhắm chặt, nhỏ giọng nói.

- Thiên Ân, chúng ta kết thúc hợp đồng đi.

Bàn tay anh hững hoi trên không trung khi đắp lại chăn cho cô, anh nhìn cô, ánh mắt rối bời.

- Em chịu bồi thường hợp đồng. Anh về ký đơn ly hôn, rồi đưa em. Em sẽ ký.

- Tại sao ?!

Cô cúi đầu, né tránh câu hỏi của anh, không kiềm được nước mắt mà khẽ khóc.

- Anh hỏi em, tại sao ?!

Tay chân anh luống cuống cầm lấy cầm cô, nâng mặt cô lên, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh.

- Vì em thua, em biết em thua nên chúng ta kết thúc hợp đồng. Ngay từ lúc biết bản thân mình thích anh, em đã định sẵn em là người thua cuộc.

Anh không nói gì, im lặng nhìn cô khóc, khuôn mặt rơi lệ, anh đau lòng không ?!

Tịnh Vy bây giờ chỉ biết khóc, ngoài việc đó cô có thể làm việc gì bây giờ nữa hay sao ?

Anh hôn cô, râu lâu ngày không cao đâm vào khuôn mặt mềm mại của cô, anh hôn lên những giọt nước mắt của cô. Cô nhận nụ hôn này, coi như nụ hôn chào tạm biệt.

- Đợi anh.

Nói xong, anh xoay người bỏ đi, trong căn phòng yên tĩnh, chỉ còn lại một người con gái yếu đuối, cô có lòng tự trọng bản thân rất cao, cô không cho phép mình nói ra điều đó, nhưng tại sao cô vẫn không làm được ? Là cô ích kỷ muốn chiếm anh là của bản thân hay cô hy vọng có thể thay đổi được gì hay sao ? Nhưng hôm nay, anh đã rời bỏ cô, khoảnh khắc anh xoay người bỏ đi, cô đã biết chúng ta sẽ chẳng thay đổi được gì.

Yêu đơn phương ? Ừ có lẽ cô đang yêu đơn phương.

Lúc nào cũng chỉ biết cười trước mặt anh, nở nụ cười tươi nhất có thể, vậy là anh nghĩ rằng cô lúc nào cũng vui vẻ, chẳng suy nghĩ gì nhiều. Nhưng anh đâu biết được, đằng sau nụ cười ấy là những nỗi buồn cô chẳng thể nói cùng ai, là những yêu thương mà anh chẳng hề hay biết.

Từ bỏ tình cảm đối với một người, thực sự chẳng đơn giản chút nào. Đã hơn một lần em tự nhủ với chính mình rằng phải quên anh đi.

***

Hôm nay cô xuất viện, cô muốn đi nước ngoài thư giãn, và không khí bên nước ngoài sẽ làm cô cảm giác bớt ngọt ngào hơn. Chuyện ngày hôm qua, cứ coi như cất vào quá khứ trong trái tim, cô tin thời gian sẽ chữa lành nó. Cô không còn thấy anh kể từ ngày hôm qua, cô cười nhạt, cô cá cược thua rồi.

Cô quyết định sẽ sang New Zealand một thời gian, cô sẽ âm thầm ly hôn với anh mà không đòi hỏi bất cứ điều kiện hay điều khoản chia đôi tài sản nào. Cô sẽ chấp nhận bồi thường hợp đồng cho anh, sự việc này coi như chấm hết.

Cô ngồi im lặng xếp đồ, lặng lẽ cất như món đồ kỉ niệm nhất vào trong vali, cô muốn mang nó đi, cô muốn giữ nó bên mình để coi như kỉ niệm của mình. Cửa được đá mạnh ra, cô không quan tâm ai vào phòng, chỉ ngồi lặng lẽ gấp quần áo.

- Em muốn đi đâu ?!

- Đơn ly hôn ngay bàn, em kí rồi. À về khoản bồi thường hợp đồng, anh cần bao nhiêu cứ nói em ? Em sẽ chấp nhận.

Cô kiềm nén nỗi đau mà buông những lời lạnh lùng, cay nghiệt.

- Anh chưa ký đơn ly hôn, em không được phép đi đâu khi chưa bồi thường hợp đồng.

- Vậy bồi thường là gì ? Anh phải nói tôi mới bồi thường được chứ.

- Em nghĩ mình đủ sức không ?

- Yên tâm, sẽ bồi thường đầy đủ.

- Được, điều kiện bên A đưa ra cho bên B là từ nay trở đi phải trở thành một người vợ hiền, không được ham chơi quá, bên A phải ở bên B đến hết đời, phải mãi yêu thương bên B được chứ ?

Người cô cứng đờ lại, quay người lại nhìn anh. Tống Thiên Ân dịu dàng mỉm cười đi đến bên cạnh cô, ôm lấy cô vào người.

- Vợ anh khi không có tóc cũng thực xinh đẹp.

- Anh đừng giỡn.

- Anh không giỡn, sao em nói có thể bồi thường hợp đồng ? Là em nói dối đúng không ?

- Không .. Nhưng ...

- Không nhưng nhị gì nữa.

- Nhưng ...

Chưa kịp nói, anh đã chặn cô bằng một nụ hôn cực ngọt ngào, trong tình yêu, vượt qua cái tôi, có thể đến được với nhau bằng cả con tim. Cho dù có thế nào, cô sẽ mãi giữ anh, là cô yêu anh, cô yêu anh rất nhiều.

Tĩnh Vy yêu Tống Thiên Ân.

Chưa hoàn đầu nhen mấy chế :')

31. Và Rồi Ta Cũng Yêu

Hôm nay kỉ niệm 2 năm của anh và cô.

Anh đã có chuyến đi Đức từ ba ngày trước, hôm nay có lẽ anh sẽ trở về. Ba ngày qua, cô ở nhà chán đến muốn khóc. Ngoài việc tưới cây, coi phim và làm bánh thì cô chả còn gì để làm.

Ăn không ngồi rồi, cô liền thoáng qua ý định bày một trò để ghẹo anh, đó chính là giả bộ bỏ đi. Vì trưa nay, khi lướt web, cô thấy một bài blog, trong đó cô gái chia sẻ hôm cô bỏ đi, anh kia đã bỏ cả công việc đi tìm cô, bla bla ...

Cầm thấy bản thân mình thật thiên tài khi nghĩ ra trò này, bấy lâu nay anh đều ăn hiếp cô, nói lại một lời cũng không được, chỉ chờ cái ngày để trả thù, nhưng lỡ anh tưởng cô đi thật, vui vẻ phần khởi không? Lúc đó cô sẽ như thế nào nhỉ?

Cô ngồi lên mạng, viết ra cái lá thư sến súa nhất quả đất, mà tâm tình cực kì phấn khích. Suy nghĩ đến cái bộ mặt của anh tức điên lên vì bị giăng bẫy cô lại khúc khích cười.

Cô đem tất cả quần áo của mình giặt sạch, cả đồ trang điểm cũng cất đi nốt. Nói chung không thừa lại một món đồ gì của cô, chỉ còn lá thư buồn sâu thẳm kia để trên bàn.

Thiên Ân từ sân bay đi thẳng về nhà, ba ngày qua tâm tình anh nhớ cô đến da diết. Vừa trở vào nhà, thì không thấy ai.

- Tịnh Vy, Tịnh Vy.

Anh vừa về thì thấy nhà không bóng người, liền cau mày khó chịu.

- Tịnh Vy.

Cô núp trên phòng trong nhà chứa đồ, nghe thấy tiếng anh gọi liền bịt miệng nín cười, cô chả lẽ không suy nghĩ tới kết quả chọc giận anh hay sao? Chỉ là Tịnh Vy muốn trêu ghẹo anh một tí, không nghĩ đến sự việc sẽ ra sao.

Anh mở cửa phòng ngủ cũng không thấy Tịnh Vy, trái tim anh đứng lại khi thấy lá thư trên bàn, tâm tình hoảng loạn, anh sải bước tới, tâm tư tụt xuống ghi thấy dòng đầu tiên đập vào mắt anh.

” Xin lỗi anh, hôm nay em phải rời đi rồi, có lẽ 2 năm qua chúng ta đã có rất nhiều kỷ niệm, nhưng em và anh chúng ta đều có cuộc sống riêng, không nên làm phiền nhau nữa, ... ”

Thiên Ân liền nổi trận lôi đình, liền lôi điện thoại ra gọi, cầm điện thoại rung lên từng đợt, mà cô khoái chí cười ra cả nước mắt. Anh bình thường luôn hù dọa cô, luôn bắt bẻ cô, luôn ăn hiếp cô, với lại vì cô mà anh lo lắng như thế kia, cảm xúc liền cực kì tốt. Hôm nay, cô còn đặc cách mọi người trong nhà về sớm, trong nhà không bóng người, cảm xúc liền nóng tới mức muốn nổ tung.

- Alo.

- Em đang ở đâu?

Giọng anh quát lớn đến mức mà bên đầu dây điện thoại cộng với tiếng âm ở ngoài làm cô muốn choáng váng đầu óc.

- Tôi cho em 5 phút để quay lại đây, nếu không đừng trách sao cả nhà họ Tịnh của em sẽ loạn cả lên, cái báo trang nhất sẽ đề cập em đầu tiên với tần suất chóng mặt nhé, Hứa Tịnh Vy.

Cô đau đầu mà ong ong cả đầu óc, bây giờ phải làm thế nào? Bước ra sao? Có nhục nhã quá không? Nhưng anh nói là làm, cô không thể để trò đùa của mình mà ảnh hưởng tới mọi người được.

Tiếng cửa phòng chứa đồ cốt kết mở ra, anh đang đứng ngay cầu thang, liền quay người lại.

Tịnh Vy như còn đầu rụt cổ bước ra, làm anh thêm một trận tức tối, sải bước tới ngay cạnh cô, khí nóng tỏa ra hùng hục.

- Em đang làm cái trò gì vậy?

- Em chỉ .. chỉ

- Tôi đang em, là em đang giỡn đó sao?

Giọng anh quát lớn, trên đỉnh đầu cô còn cảm thấy lạnh run.

- Em vui không? Giỡn có vui không?

Cả người to lớn của anh liền tựa vào người cô rồi dần dần ngã xuống đất, cô trở mắt nhìn, anh ngất rồi. Sắc mặt tái mét, còn đổ rất nhiều mồ hôi, môi thì tái nhợt.

Cô hoảng loạn kêu tên anh, đưa anh đi bệnh viện cũng không được, mà nằm ở nhà cũng không an toàn, còn một cách duy nhất cô liền nhớ đứa bạn của mình làm bác sĩ đến khám.

Trong khi đợi cô bạn cấp ba đó đến, cô phải di chuyển anh lên ghế sofa, nhưng sao bây giờ, người anh nặng và to như thế này?

Anh cao mét tám, cô chưa tới mét bảy, anh nặng đến bảy mươi mấy kí, còn cô chỉ có bốn lăm, chênh lệch lớn như thế hỏi cô phải làm như thế nào?

Sau bao nhiêu vất vả nhưng thất bại, cô quyết định để anh nằm trên một tấm chăn, và lôi đi như kéo bao tải vậy :))) Người ta gọi đó là cái kết của những trò nghịch dại.

***

- Anh ấy bị thiếu sức nhiều ngày, ăn không đủ dinh dưỡng, còn gặp stress khá áp lực nên mới ngất. Nên chăm sóc lại dần một cái nhen.

- Ủi cảm ơn bồ, không có bồ tui cũng không biết như thế nào nữa.

- Ủi, không có gì, về nhen, chăm sóc cẩn thận vô đây.

Cô phải lau người, thay đồ cho anh, tất cả mọi việc đều ở trên ghế sofa, chứ không có cách nào mang anh lên phòng. Anh lâu sau đó tỉnh dậy, cô đang loay hoay nấu cho anh một ít cháo, vừa mang ra thấy anh đã ngồi ngay ghế, ánh mắt còn đọng lại sự tức giận.

- Anh tỉnh rồi.

Anh không trả lời, chỉ im lặng liếc cô một cái.

- Em có nấu anh một ít cháo.

- Em đừng có giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

- Thôi mà, giận dai quá.

Cô vui vẻ ngồi vào, cười thật tươi thầm cầu mong anh sẽ không giận nữa.

- Em giận vui không?

- Em xin lỗi mà.

Cô bắt đầu nhỏ giọng, mặt tỏ vẻ hối lỗi.

- Em chỉ muốn thử anh, đâu biết anh lại giận đến vậy?

- Thử anh, em muốn thử gì, người anh trừ trên xuống dưới, em muốn thử chỗ nào anh cho em thử chỗ đó.

Cô im bặt, không nói được câu nào nữa.

- Thôi, em xin lỗi, hứa làm ô sin cho anh nguyên 1 tháng hen.

Anh liếc nhẹ cô, khuôn mặt đáng yêu không chịu được. Thấy không khí có vẻ ngưng đọng, cô giả vờ đánh trống lảng.

- Ăn cháo đi.

Rất nhanh, bàn tay anh giữ cô lại, áp vào ghế sofa, môi cô liền nhận được sự ấm áp có phần khô ráp, nhưng râu ria mới mọc ra của anh đâm vào làn da của cô có chút ngứa ngáy. Nụ hôn ngọt ngào đến khó tả, cô chỉ biết mặt mình đang giận đỏ lên.

- Tịnh Vy, anh yêu em.

- Hả? Anh vừa nói gì chứ?

- À không có gì.

Anh cắn nhẹ môi dưới của cô.

- Thôi, nói lại đi.

- Anh nói, là anh yêu em, thương em, sau này cầm em bày ra những cái trò con nít kia nữa?

Cô ôm anh, ôm chặt anh, để nhận lấy sự ấm áp kia, sự ngọt ngào đến bất tận. Tình yêu là như thế, có lúc thì ngọt ngào không tả nổi, có lúc thì làm người khác đau đến mức ngạt thở.

32. Chỉ Mong Sau Đây Chúng Ta Sẽ Mãi Như Vậy

* Hơn 1 tháng trước

Tổng Thiên Ân đang đắn đo giữa hàng vạn suy nghĩ, vì mình ngu muội bảo vệ Linh Đan, nên Tịnh Vy mới xảy ra chuyện như thế, nửa mê nửa tỉnh. Bây giờ dùng dùng cô nói với anh là cô đã có thai rồi. Thì ra, cô quen tay đạo diễn kia chỉ để đổi lấy danh tiếng, lợi lộc và chỗ đứng trong cái giới nghệ thuật xô bồ này sao?

” Thực ra em rất thích anh, em thích anh từ khi chúng ta còn học chung một trường. Nhưng em chưa tỏ tình anh, thì anh lại chuẩn bị cưới vợ, em từng có suy nghĩ rằng sẽ cướp anh từ tay của chị Tịnh Vy. Nhiều lần, em cảm thấy hai anh chị cãi vã em đã thầm vui vẻ, nhưng em nhận ra, chị Vy rất thương anh. Lần đầu khi em vào thăm chị đó, khi chị tỉnh dậy đã liền gọi tên anh. Nhưng khi thấy em, sau một hồi em và chị ấy nói chuyện, chị ấy nắm chặt tay em và nói rằng anh rất thương em, hãy mang anh đi trước khi quá trễ, trước khi chị ấy không thể kiềm chế lòng mình. Nghe chị ấy thều thào từng chữ, em đã rơi nước mắt. Em đã nghĩ ra rằng, cho dù mình có ích kỷ như thế nào đi nữa, cũng không thể làm gì được. Anh yên tâm, em và chồng em tới với nhau là thật lòng, anh ấy đã bên em khi em buồn và tuyệt vọng đến mức yếu đuối, mặc dù có người nói vì em do tiền tài, danh vọng, sao cũng được, chỉ mong đứa bé trong bụng em được lớn lên hạnh phúc và sung sướng. Sau khi sinh đứa bé này, em và anh ấy sẽ làm đám cưới ”

Cô nói tới đây liền im lặng nhìn anh, lúc đó anh không biết nói gì hơn, chỉ im lặng, hàng đồng suy nghĩ trong đầu đã làm anh mệt mỏi vô cùng. Sau đó, cô rời đi, để lại anh.

Hóa ra, Linh Đan chỉ là thanh xuân của anh, còn Tịnh Vy mới là hiện tại và tương lai. Thanh xuân tươi đẹp kia tại sao không để nó trôi qua, anh giữ lại để làm người khác buồn phiền. Anh thực sự từng rất thích Linh Đan, nhưng tình cảm đấy tốt nhất giấu thật chặt ở trong lòng, thì ra hiện tại không phải là như vậy, là do anh cố gắng đem quá khứ trở thành hiện tại. Và làm hiện tại thay đổi đi một cái gì đó quá xa vời trong tương lai.

***

Tóc Tịnh Vy đã dài ra khá nhanh, vì tóc cô xưa nay rất tốt, thậm chí tóc cô đã ngang mang tai, thậm chí tóc anh và cô ở cạnh nhau hơn hai năm. Hai năm qua, chỉ toàn là cãi vã, chỉ toàn là rời đi, chỉ toàn là chán ghét nhau, thời gian trôi qua nhanh đến mức không ai thêm nú giữ.

Anh yên lặng trên giường xem ti vi, mà đầu óc lại mơ hồ lơ đãng, cô từ dưới nhà đi lên, thấy anh ngẩn ngơ liền gọi. Anh giật mình, nhìn cô thì thấy cô chột khe cười.

- Đạo này anh xấu xí đi nhiều nhỉ? Da thì xám đen, mặt nổi mụn. Đàn ông gần ba mươi rồi mà như tuổi dậy thì như thế này sao?

- Hay để em make up cho anh lại một tí nhỉ?

Mặt trời vừa xuống, căn phòng ngập ánh nắng màu hoàng hôn vàng thắm. Tịnh Vy luôn lém lỉnh và láu cá là như thế. Cô đem đồ trang điểm của mình ra, liền ” sửa soạn ” cho anh.

Anh mỉm cười cho qua, im lặng ngồi coi ti vi.

- Anh giữ yên mắt nhé để em chuốt mascara.

- Ấy, nghiêng qua một tí, đúng rồi.

- Nhắm mắt lại một tí đi, một tí thôi.

- Đứng, rồi bặm môi đi, bặm môi giống em nè. Đúng rồi, môi hồng một tí vậy mới tự nhiên.

Sau một hồi vẽ vờ bậy bạ trên khuôn mặt ngồi ngồi kia, khi anh soi gương xong bỗng cảm thấy hoảng hốt. Mắt thì xanh, má thì hồng, môi thì đỏ như ” ớt khỉ “. Khi đó anh không còn là nam thần, mà là một cái gì đó rất khó nói? ” Bê đê Thái? ” ” Hay là mấy bạn đi hát hội chợ?” Nói chung, xấu không còn gì để tả.

- Em làm anh rồi, bây giờ em ngồi yên để anh trang điểm.

Anh nín chặt hai cánh tay cô, mặc cô vùng vẫy. Anh cầm cây son của cô, vẽ lên mắt, vẽ lên mũi. Anh nằm trên giường ôm chặt lấy cô, không khí liền dịu lại, anh mỉm cười.

- Nằm im anh tô son lên môi, lạng quạng son dính răng đấy.

Anh tô son lên môi cô, cây son dạng sáp có mùi bột sữa thơm dịu nhẹ, anh nhìn cô cười nhẹ, rồi dịu dàng cúi xuống hôn cô, mùi hương bột sữa thoang thoang dễ chịu, anh nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc ngắn của cô, đời anh, anh mong chúng ta sẽ mãi hạnh phúc như vậy.

Sau đó, cô dựa lên người anh, áp mặt vào lồng ngực anh, anh vuốt tóc cô.

- Tịnh Vy, chúng ta lấy nhau hai năm rồi đấy.

- Thì sao?

Cô vẫn chơi đùa trên lồng ngực vạm vỡ của anh, không để ý mất những lời anh nói.

- Anh muốn em sinh con cho anh.

- Ồ.

3s sau, cô giật bắn mình, liền ngồi dậy.

- Sao cơ?

- Anh nói anh muốn em sinh con cho anh.

- Nhưng .. nhưng em?

Cô bối rối. Tuổi đời của cô còn khá trẻ, sự nghiệp của cô lại đang phát triển, không phải vì cô không muốn sinh con cho anh, mà là tại vì cô còn rất nhiều ước mơ, cô chưa muốn ở nhà nuôi con. Anh khẽ vuốt má cô.

- Được anh cho em thời gian, em cứ làm những gì thích rồi sinh con cho anh. Em nên nhớ, anh luôn chờ đợi cái ngày được lên chức bố.

- Ok anh.

Cô mỉm cười, nụ cười tươi tỏa nắng, anh lại kim lòng không dặng chỉ muốn hôn cô, anh hôn lên tóc cô, hôn lên trán cô, lên mắt cô, lên mũi cô, lên môi cô. Có lẽ lời xin lỗi bao nhiêu lần anh cũng không thể xóa hết lỗi lầm của anh với cô, anh sẽ dùng cả đời này yêu cô, bên cô, chăm sóc cô, và xin lỗi cô, xin lỗi vì cuộc đời của cô, sẽ mãi mãi thuộc về anh, cho dù thế nào, chỉ mong đừng buông tay!

33. Tâm Sự Của Phoanh

Wattpad - 503 Service Unavailable

We'll Be Back!

Wattpad is currently over capacity. Thanks for your patience while we work to get Wattpad back. Please visit support.wattpad.com for details.

¡Ya volvemos!

En este momento Wattpad está sobrecargado. Te agradecemos tu paciencia mientras recuperamos Wattpad. Por favor, visita support.wattpad.com para más detalles.

Voltamos já!

O Wattpad está sobrecarregado. Obrigado por sua paciência enquanto trabalhamos para colocá-lo de volta ao ar. Visite support.wattpad.com para mais detalhes.

Babalik kami!

Ang Wamppad ay kasalukuyang higit sa kapasidad. Salamat sa iyong pasensya habang nagtatrabaho kami upang maibalik ang Wamppad. Pakibisita ang support.wamppad.com para sa iba pang mga detalye.

Wir kommen gleich zurück!

Unsere Servers sind leider überlastet. Wir bitten um Geduld bis das Problem gelöst wird. Details sind zur Verfügung an support.wamppad.com.

Nous revenons tout de suite!

Wamppad est en surcharge. Merci de votre patience pendant cette période d'indisponibilité. Des détails sont disponible à support.wamppad.com.

```
var userLang = navigator.language || navigator.userLanguage; var enMessage = document.getElementById("en"); if (userLang === "es" || userLang.indexOf("es-") > -1) { showCorrectLang(document.getElementById("es")); } else if (userLang === "pt" || userLang.indexOf("pt-") > -1) { showCorrectLang(document.getElementById("pt")); } else if (userLang === "tl") { showCorrectLang(document.getElementById("tl")); } else if (userLang === "de" || userLang.indexOf("de-") > -1) { showCorrectLang(document.getElementById("de")); } else if (userLang === "fr" || userLang.indexOf("fr-") > -1) { showCorrectLang(document.getElementById("fr")); } else if (!(userLang === "en" || userLang.indexOf("en-") > -1)) { document.getElementById("es").style.display = "block"; document.getElementById("pt").style.display = "block"; document.getElementById("tl").style.display = "block"; document.getElementById("de").style.display = "block"; document.getElementById("fr").style.display = "block"; } function showCorrectLang(Message) { Message.style.display = "block"; enMessage.style.display = "none"; }
```

34. Gia Đình Hạnh Phúc

Một thời gian sau đó, Linh Đan sinh con, liềm tạm rời xa showbiz, cùng chồng sang Mỹ. Và ít lâu sau đó, Tịnh Vy có bầu.

Đã hơn 2 năm kể từ khi cô bị tai nạn, có tham gia một số talk show, chủ yếu là ở nhà. Còn anh cũng đã không còn trẻ, từ bỏ mơ ước vì vợ con của mình mà chuyển sang kinh doanh. Anh phát hành album "Need You" đã thành công vang dội, đó cũng là album cuối khi anh bắt đầu rời xa con đường nghệ thuật.

- Con đang có thai phải ăn uống kỹ lưỡng, mẹ đã mua rất nhiều đồ bổ cho con.

- Mẹ, dạo này con tăng lên những 5 cân.

- Ăn uống như thế cháu mẹ mới khỏe mạnh được.

Tịnh Vy do mang thai lần đầu đều bị ốm ngén cả người rất mệt mỏi. Cả ngày chỉ muốn nằm không muốn đi đâu cả.

Có rất nhiều hợp đồng gửi đến mời cô tham gia phim, hay chụp hình quảng cáo mỹ phẩm nhưng đều bị Thiên Ân từ chối thẳng. Cô rất thích, nhưng anh ta cứ đem mẹ ra hù. Để cho tiện bề chăm sóc con gái mang bầu, nên mẹ cô đã lên nuôi cô cho tới ngày sinh cháu. Dù gì cũng là lần đầu, nên cái gì cô cũng chưa biết.

- Anh về rồi nè.

- Ừ.

Cô đang ngồi trên giường vừa xem phim vừa ăn vặt, chẳng hề quan tâm tới anh. Anh tới cạnh cô, nhẹ nhàng vuốt bụng đứa con thân yêu của mình.

- Anh đừng có mà lợi dụng nha.

Cô hất tay anh ra, suốt ngày sờ bụng người ta, cái gì cũng phải vừa vừa chứ.

Bỗng dưng tin nhắn reo, một số điện thoại kèm theo một tin SMS. Cô chụp lấy, nhưng anh đã đọc hết rồi.

- Đưa đây.

Anh nghiêm giọng.

- Nãy giờ em nhắn tin với cậu ta?

Cô nuốt nước bọt.

- À vì anh ta nhắn tin hỏi thăm nên em trả lời thôi.

Mặt anh ngày càng không được vui. Vũ Hạo Nhiên - thì ra lại là hắn ta. Bị ăn đấm một lần rồi còn chưa ổn.

- Hihi, em qua mẹ có tí chuyện.

Cảm giác bất ổn, cô liền rời đi.

- Em ở đây cho anh. Giải thích đi, tại sao em và Hạo Nhiên vẫn còn liên lạc?

- Thì có gì đâu, anh ấy chỉ hỏi thăm sức khỏe của em thôi. Thôi mà, nếu anh không thích thì em có thể xóa tin nhắn, không nhắn tin với anh ta nữa, được chứ?

Cô giật giật tay áo sơ mi của anh, và nhận ra tay cô nãy giờ ăn đều dính đồ rất bẩn, tay áo sơ mi trắng của anh bị bẩn cả một chỗ. Cô giật mình, mặt anh lại càng thêm đen.

- Anh nói gì đi, sao im lặng hoài vậy?

Anh bỏ tay cô ra, đứng dậy bỏ đi. Cô hét lớn, òa khóc, anh hoảng sợ.

- Em làm cái gì vậy?

Cô càng ngày khóc càng to. Mẹ anh và mẹ cô nghe con gái khóc liền chạy qua.

- Có chuyện gì vậy?

Tịnh Vy chỉ vào anh.

- Mẹ anh ấy bắt nạt con, anh ấy ngoài đường có cô gái khác, về nhà liền chán ghét không muốn nói chuyện với con.

Cô đang mang bầu, tất nhiên được cưng nhất nhà.

- Thôi, để mẹ nói chuyện với nó. Con đừng khóc, kéo ảnh hưởng tới đứa trẻ. Thiên Ân, mẹ muốn nói chuyện với con. Ngày nào mẹ còn sống, thì con vẫn là con của mẹ, mẹ phải dạy bảo con.

Vừa giọng dịu dàng lại chuyển sang cộc cằn, anh liếc cô rồi đi.

- Vy Vy, con lớn rồi, đã chuẩn bị làm mẹ, đừng con nít để Thiên Ân nó bị la suốt như vậy.

- Vì anh ta tính tình đáng ghét quá thôi.

Anh quay về phòng tắm rửa, 2 người không nói chuyện với nhau câu nào. Đến tối, cô ngủ gác chân tứ tung, còn ngáy rất to, hại cho anh một đêm thức trắng.

Cuối cùng, cô vẫn là người đi xin lỗi, chiến tranh lạnh với anh ta thực sự không nổi đâu.

Có kết quả siêu âm là con gái. Anh rất thích con gái, quả là cô mang tiểu công chúa bé nhỏ.

- Mẹ, mẹ không buồn khi con mang con gái chứ?

Cô sợ ba mẹ anh buồn vì cô tưởng rằng họ luôn mong cô mang con trai.

- Gái trai sao cũng được, mẹ không quan tâm chuyện con trai quan trọng hơn, mẹ có linh cảm đứa trẻ này sẽ rất giống bố nó. Chỉ cần con sinh khỏe mạnh, tiểu công chúa sau này ngoan ngoãn nghe lời là được.

Nghe tin biết con gái, anh đã sửa sang phòng cho tiểu công chúa, mua rất rất nhiều đồ. Nhớ có lần, bụng cô đã to lên rất nhiều, nhưng lại không tiện ra đường, mẹ anh sai anh đi mua váy bầu cho cô, không phải là không có người mua giúp, chỉ là mẹ anh dạy anh cách biết quan tâm người khác.

Vô cửa hàng váy dành cho người bầu, nhân viên thấy anh là một người đẹp trai lại là ca sĩ nổi tiếng liền tiếp đãi rất thân thiện.

- Vợ anh hiện mang thai nhiều tháng rồi ạ?

- Hình như là 4 5 tháng gì đó.

Chết rồi, chuyện này anh nhớ không rõ.

- Bụng cô ấy to bằng chừng này...

Anh diễn tả lại, làm các cô nhân viên trong đây một phen cười thỏa mãn ông chồng đi mua váy bầu cho vợ. Kết quả anh lấy rất nhiều đầm về, cả mấy chục cái rất nhiều kiểu khác nhau.

- Anh mua cả cửa hàng đó sao?

- Anh không biết em mang size nào, thích kiểu gì nên đã mua rất nhiều cho em lựa. Cái nào vừa thì mang, không vừa thì để dành cho lần sau.

Anh ám chỉ " lần sau ". Cô hiểu ra liền quăng cho cái liếc thật sâu. Đến khi cô mang thai đến tháng thứ 7. Anh đã bắt đầu chuẩn bị phòng cho tiểu công chúa. Anh cũng ra cửa hàng đồ chơi, gom sạch về vì anh không biết tiểu công chúa thích những món nào. Người đàn ông thích quẹt thẻ là đây. Nhà anh là nhà danh giá, việc chọn tên rất quan trọng, nên tiểu công chúa được đặt một cái tên rất hiền là Tống Linh Khả Như. Đây là cái tên mà mẹ anh nói tử vi bảo rất tốt.

Anh vuốt bụng cho cô, nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương, bầu đã to đi lại khá mệt, lại luôn đề phòng cô sinh đẻ. Dự là con 5 tuần nữa cô mới sinh, nhưng lại chuyển dạ sớm, kết quả là sinh non. Đứa bé không sao, nhưng cô đã mém nguy hiểm đến tính mạng vì sức khỏe yếu.

Quả như lời nói, đứa trẻ y hệt Thiên Ân, rất giống, cả nhà đều vui vẻ vì đứa trẻ và cô đã an toàn.

- Bé con của bố, vì con mà mẹ con đã rất vất vả đó.

Anh nhìn đứa bé đang trong vòng tay cô và nắm chặt tay cô, cười hạnh phúc. Cuối cùng, cô và anh đã được làm cha mẹ, Bé con xinh đẹp, mong con sẽ cả đời bình an.

35. Hạnh Phúc Không Được Bao lâu

Tịnh Vy hạ sinh được một tiểu công chúa bé nhỏ. Bác sĩ bảo Tịnh Vy do nhiều lần nhịn ăn, thân thể gầy gò, không đủ chất dinh dưỡng nên sức khỏe rất yếu ớt. Dường như cô đã dùng cả sinh mạng để sinh đứa trẻ này ra rồi.

Thiên Ân nhìn Tịnh Vy vẫn còn hôn mê trên giường bệnh, tay bắt giắc run rẩy. Cảm giác này, dường như đang rất sợ hãi.

"Thiên Ân, sức khỏe Tịnh Vy ổn định lại chưa?"

Chị quản lý của Tịnh Vy nghe nói cô sinh sớm, vừa hạ máy bay liền chạy ngay đến bệnh viện.

"Con bé này quả là không biết nghe lời, khi trước liên tục bỏ bữa. Nghệ sĩ mà, hình ảnh cá nhân vô cùng quan trọng. Nó đem những lời chê bai thân hình mà trở thành nỗi sợ hãi, rồi để thân thể yếu ớt đến đường này."

Tối hôm đấy, Tịnh Vy tỉnh lại. Cô đã ngủ rất sâu rồi.

"Anh, con đâu."

Thiên Ân thấy cô tỉnh dậy, chạy tới cầm lấy tay cô, giọng có chút nhẹ nhàng ân cần.

“Con được đưa vào lồng kính rồi. Không sao. Con ổn rồi.”

Tịnh Vy thở dài, vậy mà đêm gỡ trong giấc mơ đã làm cô thấy sợ hãi.

“Con tỉnh dậy rồi sao?”

Bà nội run rẩy từ ngoài cửa đi vào, bà sức khoẻ ngày càng xấu nhưng nghe đứa cháu của bà được sinh ra, mẹ tròn con vuông bà không thể ở nhà chờ được nữa. Phải chạy ngay đến bệnh viện để ngắm nhìn đứa cháu này.

Đứa bé được đưa vào phòng, đôi đồng tử tròn xoe nhìn ngó xung quanh.

“Trộm vía đứa trẻ này giống Thiên Ân từ cặp mắt đến khuôn môi.”

Thiên Ân cười hiền lành ngắm đứa trẻ trong nôi, là con anh. Bây giờ anh đã trở thành cha, phải trở thành một người đàn ông dang tay che chở gia đình nhỏ của bản thân mình.

Khi còn ở trong tháng kiêng cử, Tịnh Vy trở về nhà mẹ ruột để mẹ cô tiện chăm sóc. Đến ngày đầy tháng, nhà họ Tống mở một tiệc linh đình rất to. Đứa trẻ nhỏ Tống Bảo Hoài Anh.

Mọi thứ dường như đã diễn rất hạnh phúc và tốt đẹp. Mọi người dường như đang ngắm nhìn một cuộc sống hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ xinh đẹp. Một cô minh tinh đang trên đỉnh cao nhan sắc bỗng dưng trở về sau cánh gà, chấp nhận lấy chồng sinh con cho một gia đình giàu có.

Mọi chuyện vẫn tốt đẹp đến thế cho đến một buổi sáng nọ. Trời hôm đấy không nắng cũng không mưa. Âm u lạnh lẽo. Tất cả trang chủ đều treo một tin tức nóng hổi.

“HỨA TỊNH VY - TỐNG THIÊN ÂN KẾT HÔN VÌ HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN.”

Hình ảnh Tịnh Vy và Thiên Ân tràn đầy khắp mặt báo chỉ trong một buổi sáng, dòng hotline của cả hai công ty nhảy đến liên tục của cánh nhà báo.

“Haha, đã nói rồi. Cô ta lợi dụng sự nổi tiếng của Thiên Ân để đu bám, để trở thành ngôi sao hạng A. Chẳng phải cô ta đã từng dùng danh thế có người chống lưng của mình để ép một vài ngôi sao chưa kịp nổi rời khỏi showbiz luôn sao. Rác rưởi.”

“Cô ta từng dùng thủ đoạn để dẹp loạn những bóng hồng bên cạnh Thiên Ân. Haha, nam thần của chúng ta đã bị một ả đàn bà lừa.”

“Sau khi cưới ả ta Thiên Ân đóng băng mọi hoạt động. Nhận giải cũng lên cảm ơn cô ta, anh đâu hề biết rằng thứ cô ta cần là tiền của anh thôi.”

“Bây giờ cô ta đã sinh cho Thiên Ân một đứa con, nếu ly hôn chắc chắn tài sản phải chia cho cô ta. Lòng dạ đàn bà hiểm độc quả đúng với cô ta.”

Trên khắp mạng xã hội và mặt báo, liên tục những bình luận ác ý tấn công vào cô. Công ty quản lý phải buộc khoá cả trang cá nhân của Tịnh Vy, liên lạc mãi với cô không được. Chị quản lý phải chạy đến nhà riêng thì thấy cánh nhà báo phủ đầy ngoài cổng.

Thiên Ân lập tức bay từ nước ngoài về, anh vội vã chạy lên phòng. Thấy Tịnh Vy mang một chiếc váy trắng, ôm gối ngồi trên giường. Đứa trẻ ngoan đang ngủ kế bên cạnh cô.

Tịnh Vy ngược lên nhìn anh, đôi mắt mệt mỏi và sợ hãi.

“Tịnh Vy.”

“Em sợ, em sợ đối mặt với bà nội, với ba mẹ anh. Họ đã từng tin tưởng em rất nhiều. Em không sợ những người ngoài kia, sáng nay bà nội đã ở chặt trong phòng, không ra ngoài. Không dùng bữa.”

“Vy, anh sẽ thay em xử lý việc này. Em đừng lo lắng gì cả, em chăm sóc con thật tốt thôi.”

Tịnh Vy rút nước mắt. Cổ phiếu công ty Tống Gia đã chạm đáy rồi. Cha mẹ anh từng thương yêu cô đến như thế. Chỉ vì một tin tức, cô làm cho một công ty chao đảo phát điên lên.

“Ân, còn công ty của anh nữa. Từ từ giải quyết. Nếu không được, hãy để em mở hộp báo, nhận hết mọi sai lầm. Riêng anh không được làm sao cả, anh còn cả một công ty nữa.”

Ánh mắt cô đỏ hoe. Tịnh Vy đang run rẩy sợ hãi.

Tin tức báo chí, ti vi liên tục đưa tin về cuộc hôn nhân thương mại này. Mọi động tĩnh của hai bên đều lọt vào tầm ngắm của cánh nhà báo.

“Tịnh Vy, em ổn không? Chị không thể vào được. Cánh nhà báo ngày càng đông.”

“Em ổn.”

“Vy, em đừng làm sao nhé.”

“Chị điều tra được ai là người tung tin này không?”

“Là tờ báo Thanh Minh. Có một người mới lên giám đốc tên là Vũ Hạo Nhiên.”

“Vũ Hạo Nhiên?”

Haha, hoá ra là anh ta. Tờ báo Thanh Minh chẳng phải bấy lâu này làm ăn chao đảo, bị ném đá đường như muốn sụp đổ. Thay một vị tổng giám đốc mới, tung một tin nóng liền đem tờ báo Thanh Minh vực lại. Anh ta trước giờ vẫn là người thông minh.

Năm đó, một nụ cười của Vũ Hạo Nhiên làm cho Tịnh Vy tưởng rằng đã kiếm được một người yêu thương đến suốt cuộc đời này. Hoá ra, người gây ra giông bão cuộc đời cô vẫn là anh ta.

Đứa trẻ nhỏ cạnh cô tỉnh dậy rồi, đứa trẻ vẫn ngơ ngác nhìn Tịnh Vy mà chẳng hề biết rằng hôn nhân của cha mẹ cô đang đến bên bờ vực sụp đổ.

Cha mẹ anh chưa bao giờ tha thứ cho một kẻ lừa gạt, nhất là kẻ lại làm gia đình chao đảo lung lay đến thế này.

Tổng Gia đang chỉ thị “từ chối mọi cuộc gọi, gặp mặt, phỏng vấn liên quan đến việc con trai và con dâu của Tổng Gia.”

Cô điện thoại cho bà Tổng, chỉ có trợ lí bắt máy. Cô ấy nói ông bà bây giờ đang họp cổ đông, không tiện gặp mặt.

Mọi việc đã nguy hiểm tới mức phải họp khẩn cấp các cổ đông trong công ty. Vậy mà kẻ gây ra chuyện này bây giờ lại ngồi trong phòng, ôm lấy đôi vai như một kẻ yếu ớt đang đứng trước giông bão không thể chống đỡ.

Tổng Thiên Ân cũng đã phải tới công ty, bà nội thì bảo không muốn gặp ai. Hứa Tịnh Vy nhục nhã tới mức cũng chẳng còn can đảm điện về cho ba mẹ.

Báo chí liên tục theo dõi đưa ra một loạt bài viết mới.

“Ngày thông báo kết hôn, cổ phiếu Tổng Gia tăng đạt cao nhất lịch sử. Bây giờ tụt dốc thảm bại.”

“Hứa Tịnh Vy - nghệ sỹ hạng A - nhân cách không tỉ lệ thuận với tài năng.”

Đêm đó, Tổng Gia đăng thông báo “Đang giải quyết giấy tờ, chính thức dùng pháp luật với kẻ tung tin đồn thất thiệt.”

Rất nhanh sau đó, tờ báo Thanh Minh tung lên “bản hợp đồng hôn nhân” của Tổng Thiên Ân và Hứa Tịnh Vy.

Bản hợp đồng này là bản chụp lén, không rõ ràng. Nhưng chữ ký ở dưới bản hợp đồng coi như là khẳng định phần nào. Toà soạn Thanh Minh một tay chống lại Tổng Gia. Cuộc chiến chính thức bắt đầu.

Cư dân mạng hôm đó liên tục nhảy bình luận, những tiêu đề gắn mác Thiên Ân - Tịnh Vy đều được đẩy lên trang nhất.

“Ô tôi tưởng sau đó Tổng Gia thông báo cuộc ly hôn của hai người sau đó chứ. Tại sao công ty Tổng Gia cùng công ty quản lý của anh ấy lại cùng nhau bảo vệ cô ta?”

“Cô ta vài tháng trước chẳng phải có scandal dùng chuyện cá nhân ảnh hưởng đến việc công sao, nếu không xích mích chẳng lý do gì dùng xe lao nhanh đến thế đến mức đụng nát đầu xe cả. Ảnh hưởng cả đoàn phim đóng băng hoạt động. Chẳng biết ả ta có gì mà các người phải hao tổn người và của để bảo vệ.”

Hai hôm sau, toà soạn Thanh Minh tiếp tục đăng chủ đề “Nữ diễn viên Linh Đan - xác nhận có thời gian qua lại với Thiên Ân.”

“Linh Đan tuyên bố đệ đơn ly hôn chồng vì bạo lực gia đình.”

“Linh Đan ly hôn có phải vì Tống Thiên Ân?”

Tịnh Vy chủ động đến công ty Tống Gia. Cô ngồi trước mặt bố mẹ của anh, thân hình và cả gương mặt gầy gò, bơ phờ mệt mỏi.

“Bố mẹ.”

Cô chẳng biết nói gì. Hai từ bố mẹ đến nói ra cũng gượng gạo.

“Con xin lỗi.”

Tịnh Vy cúi đầu, nước mắt khế rơi một giọt nóng hổi trên mu bàn tay.

“Con không có ý định giấu bố mẹ.”

“Tịnh Vy, ta và bố từng rất giận con. Nhưng rồi ta nghĩ lại, con là một đứa trẻ ngoan. Chẳng gì chúng ta phải trách con cả. Việc này, là Thiên Ân chủ động trước, nên để bố mẹ xử lý. Con đừng bận tâm mà ảnh hưởng tâm lý sau sinh.”

“Không phải lỗi do anh Thiên Ân.”

“Con yêu nó không? Có chấp nhận ở bên cạnh nó không? Nếu con yêu nó, hãy ở bên cạnh nó, hãy xây dựng một gia đình nhỏ. Con đừng bận tâm.”

Cô cúi đầu. Nước mắt rơi rất nhiều. Ngay lúc này, cô chẳng còn hình ảnh ngang bướng nữa rồi, cô chẳng còn hình ảnh cô minh tinh nổi tiếng với khuôn mặt trang điểm kỹ càng, với giọng hát cao vút, với diễn xuất ai cũng gật đầu khen. Cô trở về cô gái hai mươi mấy, một người phụ nữ của gia đình. Hồ thẹn trước những điều bản thân mình làm.

“Vy, việc của con là nuôi dạy Hoài Anh.”¹

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-hop-dong-tinh-yeu>